

W.E. JOHNS

BIGGLES ZA ŽELEZNOU OPONOU

rlpress

W. E. JOHNS

**BIGGLES ZA ŽELEZNOU
OPONOU**

W. E. Johns
BIGGLES ZA ŽELEZNOU OPONOU

podle anglického originálu Biggles follows on
přeložila dr. Zuzana Čaplová

Vydalo nakladatelství RIOPRESS Praha jako svoji 48.
publikaci

Zodpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Fotosazba fa Hornák, Český Těšín

Vytiskly Brněnské papírny, s. p., závod Český Těšín

Náklad 10 000 kusů

ISBN 80-85611-22-8

KAPITOLA PRVNÍ

ZRZEK PŘINÁŠÍ ZPRÁVU

Letecký konstábl „Zrzek“ Hebblethwaite se vřítíl na velitelství letecké policie Scotland Yardu s naléhavostí, která svědčila o důležitosti zprávy. „Podržte se,“ vyhrkl.

Biggles, Algy a Bertie vzhledli od své práce. „Tak už se vymáčkni,“ řekl Biggles. „Ven s tím.“

„Víte, koho jsem právě zahlédl?“ napínal Zrzek a oči mu litaly z jednoho na druhého.

„Ztrácíme čas,“ přerušil ho Biggles. „To není soutěž o zlatou krychli.“

„Ericha von Stalheina.“

Vrásky na Bigglesově čele se překvapením prohloubily. „Jsi si jistý?“

„Ano.“

„Kde to bylo?“

„U stanice Victoria. Vycházel jsem z aerolinek a viděl jsem ho zahrnout do hotelu Grosvenor. Šel jsem za ním až vešel do výtahu. Pak jsem ho nemohl sledovat aniž by mne zahlédl – stejně by to k ničemu nevedlo. Bydlí určitě v hotelu.“

Biggles tomu stále nechtěl věřit. „Opravdu jsi o tom přesvědčen?“

„Stoprocentně. Měl brýle a cigaretovou špičku jako obvykle.“

„Kdy to bylo?“

„Asi před dvaceti minutami – něco po šesté.“

„Jak vypadal? Blahobytně?“

„Asi na tom nebude špatně, když bydlí v hotelu Grosvenor. Zestárl, vypadal trochu sešlý, jakoby nebyl ve své kůži.“

„Nejspíš by si něco podobného myslel o mně, kdyby mne viděl,“ řekl Biggles a sáhl po cigaretě. „Kdoví, co dělá v Londýně. Jenom určité záležitosti ho mohly přivést. Musí nutně potřebovat peníze, jinak by nevstročil na půdu země, kterou tak nenávidí, obzvlášť když vždycky může počítat s tím, že na nás narazí. Nikdy nevstříbal to, že kvůli vám Německo prohrálo první válku.“

„Pokud by tu byl pracovně, vsadil bych se, že to je něco nekalého,“ vmísil se do řeči Algy.

„To slovo by se dalo aplikovat na práce, které jsme museli odvádět,“ připomněl Biggles.

„Nazýváš špionáž?“

Biggles vyfoukl oblak kouře. „Pokud ano, vaše životní dráhy by asi při bližším zkoumání neobstály. Nazval bych práci špinavou, kdyby člověk pracoval proti své vlastní zemi. Budme upřímní. Byla doby, kdy byl špión považován za něco méně než krysa i vojenskými prýmkovanými čepicemi, které měly užitek z jejich informací. Ale ne teď. Dnes je špionáž uznávaná, nebezpečná profese. Špióni jsou vojenskou nutností. Každá země jich zaměstnává stovky, většinu však beznadějně nedoceňuje za riziko, které podstupují i výsledky, kterých dosahují. Napoleon měl za to že jeden špión na pravém místě má cenu dvaceti tisíc mužů na poli a nebyl daleko od pravdy. Pravdou je, že zdatný špión je nenáviděn, protože je obávanou postavou. Ale proč mluvíme o špiónech?“

„Asociace myšlenek, kamaráde,“ mumlal Bertie. „Špionáž a von Stalhein jsou jedno a totéž.“

Biggles se zamračil. „No a co? Nezapomeň, že jsem se poprvé setkal s von Stalheinem v jeho zemi, neměl jsem na vybranou. Jednal jsem podle příkazů. Ale byl jsem špión, i když bych se nazval vojákem. Také von Stalhein se v první řadě pokládal za vojáka. Protože byl zdatný, byl pověřen na Wilhelmstrasse kontrašpionáží. Podezřívá mě od začátku. Kdyby mu byla dána volnost, už bych tu dnes nebyl. Jak

jsem právě řekl, co se stalo s ním je do značné míry výsledek prohry Němců ve válce. Ten otřes ho vykoledil a nikdy se z toho nedostal. Od té doby bojuje válku jednoho muže proti této zemi.“

„Proboha!“ křičel Algy rozhořčeně. „Hledá mu omluvy?“

Biggles pokrčil rameny. „Do určité míry. Kdoví, co by se stalo s námi, kdybychom prohráli válku.“

„Nedělali bychom věci, které dělá von Stalhein,“ prohlásil Zrzek důrazně. „Nesnese pohled na tebe a ty to víš.“

„Nemá důvod pohlížet na mne se zalíbením.“

„Oddělal by tě zítra, kdyby měl tu možnost.“

Biggles se pousmál. „No dobře, no, to ještě může nastat. Nehledám mu omluvu, ale měli bychom být objektivní. Von Stalhein pochází ze staré pruské vojenské rodiny. Když Němci prohráli válku, ztratil vše – domov, majetek, kariéru –“

„A sebeúctu,“ dodal Algy.

„Co měl dělat? Mohl se snad člověk s takovou minulostí posadit do úřadu?“

„Někteří to museli udělat,“ vložil se Bertie.

Biggles zamáčkl cigaretu. „Myslete si, co chcete. Skutečná tragedie von Stalheina je, že přežil válku.“

„Určitě litoval aspoň tisíckrát, že tě nepostavil před popravčí četou, když měl tu možnost,“ řekl Zrzek.

„Je nejvyšší čas, abys pochopil, že lítost nikam nevede,“ odvětil Biggles. „A tento argument taky ne. Vraťme se do současnosti. Von Stalhein je v Anglii. Když víme, kdo a co je, musíme se podle toho zařídit. Nemá vlastně naše záležitost. Patří do kompetence kontrašpionáže M.I.5. Měl by být sledován.“

„Proč ho nezatknete, než vyvolá nějaké nepříjemnosti?“ navrhoval Algy.

„Na základě čeho?“

„Už léta porušuje zákon a my to víme.“

„Ano, my to víme. Ale jak to chceme dokázat? Co předložíme jako důkazy? V této zemi soudce nezajímají názory lidí.“

Několik vteřin následovalo ticho.

„Ne, není to tak jednoduché,“ pokračoval Biggles. „Von Stalhein není hlupák. Zúčastnil se záhadných her se záhadnými lidmi, to víme velmi dobře: ale dalo by nám hezkou práci, abychom mu přišli nějaký zločin.“

„Co s ním tedy uděláš?“ zajímal se Zrzek. „Předáš ho M.I.5?“

„Správně bychom jim měli dát hlášku, že je tady,“ odpověděl Biggles. „Ale musím se přiznat, že ve mně vzbuzuje zvědavost. Například bych rád viděl jeho pas, rád bych zjistil, jak se dostal do této země.“ Biggles zamáčkl další cigaretu. „V této situaci se přikláním ke kompromisu. Pokusím se zjistit, co dělá a pak předám celou záležitost oficiálním úřadům.“

„Kdy to sdělíš důstojníkovi letectva?“ chtěl vědět Algy.

„Kdybych to řekl důstojníkovi, jednal by úřední cestou a zmařil naši akci.“

„Jeden z nás by mohl von Stalheina hlídat,“ navrhoval Zrzek.

Biggles zavrtěl hlavou. „To nemá smysl. Všechny nás pozná. Jakmile nás zahlédne, zmizí. Promluvím s inspektorem Gaskinem z oddělení C. Jeho lidé jsou experti na sledování. A když je von Stalhein nezná, nebude vadit, když je zahlédne.“

Biggles zvedl sluchátko služebního telefonu a zavolał Gaskinovi. „Věnoval byste mi pět minut?“ zeptal se. „Díky, inspektore.“

„Přijde,“ sdělil ostatním.

Statný detektiv vešel. „Co vás trápí?“ zeptal se Bigglese a posadil se.

Biggles popsal von Stalheina a stručně ho seznámil s jeho dosavadní činností.

„Co chcete, abych udělal?“ zeptal se inspektor, když si cpal lulku tabákem.

„Chci zjistit, co dělá von Stalhein v Anglii,“ odpověděl Biggles. „Všechny nás zná, takže si netroufáme mu být nablízku. Zatím bych chtěl vědět, jak dlouho už tu je a jak dlouho má v úmyslu zůstat. Zajímalo by mne, jak se do této země dostal, jestli přiletěl nebo použil pozemní dopravu. Možná neužívá své pravé jméno. Na recepci v hotelu museli vidět jeho pas. Kdo ví jak získal pas a ve které zemi. Mohli byste zjistit, kde tráví čas, jestli sám nebo s přáteli – a takové věci. Zkrátka, jakákoliv informace je užitečná. Pomohl jsem vám párkrát. Teď mi můžete službu splatit.“

„To by nemělo být obtížné,“ řekl inspektor. „Dejte mi čtyřiaadvacet hodin. Přijdu zítra v tuto dobu.“

„Mockrát děkuji, inspektore,“ řekl Biggles. „Budeme čekat.“

Inspektor vstal. „Jestli to je vše, půjdu. Mám toho hodně.“ Odešel.

„To je skvělé,“ prohlásil Biggles. „Teď nám nezbývá, než vydržet do zítřka.“

Inspektor dodržel slovo. Krátce po šesté hodině vešel na leteckou policii s blokem v ruce. Všichni netrpělivě čekali.

„Oťukal jsem si vašeho muže,“ oznámil inspektor nenuceně a listoval ve svém bloku. „Říkal jste, že je Němec?“

Biggles odpověděl: „Byl.“

„Tak teď není.“

„Nechci tvrdit, že mě to překvapuje.“

„Budete ale překvapen, když vám prozradím, kým je nyní.“

„Polák?“

„Ne.“

„Rakušan?“

„Ne.“

„Rus?“

„Ne.“

„Vzdávám se.“

„Je buď Američan, narozený v New Yorku nebo Čech, narozený v Praze.“

Biggles vypouklil oči. „V tom je velký rozdíl. K čemu jste došel?“

„Má dva pasy a je Američan nebo Čech, jak se mu to hodí. Právě teď je Američan.“

„Jaké užívá jméno?“

„Stalek v obou případech. Jan Stalek. V Americe určitě tvrdí, že je holandského původu.“

„Z toho, co říkáte, soudím, že jste byl v jeho pokoji.“

„Prohlédl jsem si ho.“

„Jak dlouho se tu zdržuje?“

„Čtyři měsíce.“

„Čtyři MĚSÍCE!“ Biggles žasl. „Hrome. To bych neřekl. Celou tu dobu byl v Londýně?“

„Ne. Podnikl výlet do Paříže. Nejdříve přijel do Londýna přes Southampton z New Yorku. Před měsícem jel do Paříže lodí a vlakem. Stejným způsobem se za tři dny vrátil.“

„Co dělá?“

„Podle dokumentů je zástupce americké obchodní firmy.“

„Jestli už je tady čtyři měsíce, musí mít peníze.“

„Přijel bohatě vyzbrojen dolary. Jsou užitečné. Otevrou brány kamkoliv.“

„Co tu jen, proboha, může pohledávat čtyři měsíce?“

„To vám říct nemohu, ale mohu vám říct, co dělal včera.“

„Prosím.“

„Snídal ve svém pokoji v devět. Činí tak pravidelně. Mimochodem má apartmá ve třetím poschodí – pokoje čísla

dvacet pět až dvacet sedm. Pak si poslal pro noviny a četl do jedenácti. Poté šel na vlak a jel do Caterhamu, kde si v kavárně „Stand Easy“ dal malý oběd, vejce na slatině. Můj člověk ho sledoval. Usoudil z toho, jak nenuceně hovořil s majitelem, že tam nebyl poprvé. Také se pozdravil s několika vojáky.“

„Vojáky z výcvikového tábora?“

„Ano. Jeden přešel k jeho stolu, mluvili spolu asi dvacet minut a Stalek mu zaplatil šálek kávy.“

„Znáte jméno toho vojáka?“ vyptával se Biggles.

„Samozřejmě. Ross. Gardista Ian Ross. Je to Skot, narozený v Londýně. Má osmnáct let, čtyři měsíce vojenské služby. Potom šel Stalek na procházku, s nikým nehovořil, vrátil se do stejné kavárny na šálek čaje, chvíli si povídal s majitelem a vrátil se zpět do Grosvenoru. Znovu už nevyšel. Večeřel v hotelové restauraci a vrátil se do pokoje.“ Inspektor zavřel blok.

„Tak to je pro dnešek. Přejete si, aby byl dále sledován?“

Biggles okamžitě přemýšlel. „Ano, prosím,“ rozhodl se. „To mi nebude bránit v tom, abych sám zahájil nějaká šetření, když teď mám základní informace.“

„Dobře,“ souhlasil inspektor a vstal. „Budu vás informovat.“

„Děkuji mnohokrát, Gaskine.“

Když za sebou detektiv zavřel dveře, Biggles se zvědavě obrátil k ostatním.

„Uhodl jsem,“ řekl Algy. „Stále je špión.“

„Co se jen může dovědět od chlapa, který odsloužil čtyři měsíce?“

„Všichni gardisté výcvikového tábora znají řeči, kolující v kasárnách,“ řekl Zrzek.

„To je pravda,“ připustil Biggles. „Zjistíme si, co je ten Ross zač.“

„Jak to chceš, kamaráde, udělat?“ zeptal se Bertie.

„Tou nejrychlejší a nejsnazší cestou,“ odpověděl Biggles.

„Ty si chceš promluvit přímo s Rossem?“

„To ne. Alespoň v tomto stádiu ne. Stačilo by pak jedno slovo v kavárně o pátrání a von Stalhein by zmizel. Erich je ostrílený hráč. Ne. Pojedu ráno do Caterhamu a důvěrně si promluvím s adjutantem. Pokud by byl ochoten spolupracovat, získal bych alespoň názor na toho chlapce Rosse, aniž bych kohokoliv vyplašil.“

„Co dál,“ zeptal se Zrzek.

„Jedna věc je záhadou na zprávě Gaskina. Von Stalhein má mocné přátele. Podle všeho pro ně pracuje. Jak jinak by získal pas jiných zemí než své vlastní a navíc na falešné jméno.“

„Jsou to podvodníci.“

„Samozřejmě jsou to podvodníci. Myslím ti, co mu dali ty pasy.“

Museli znát pravou totožnost muže, který je o pasy požádal,“ řekl Bertie.

„Proč nesebrat von Stalheina než něco podnikne,“ navrhl Zrzek. „Teď jste mluvili o obvinění. A tady to máte – překročil hranice s falešnými doklady: To bychom brzy dokázali.“

Biggles vypadal ztrápeně. „Nikdy z tebe nevychováám dobrého agenta tajné policie,“ řekl smutně. „V moderní praxi, když lokalizuješ špióna, počkáš, až zjistíš, co má za lubem, co dělá a jak to dělá. Dříve nebo později, když se bude cítit bezpečný, pomůže odhalit další špióny a spojení s hlavním stanem. Kdybychom von Stalheina zatkli teď, nadělali bychom více škody než užitku, protože jakmile by se to lidé, pro které pracuje, dověděli, nasadili by na tuto práci někoho jiného: člověka, kterého neznáme. Byli bychom na tom mnohem hůř. Tak alespoň známe našeho kamaráda a nemělo by nám trvat dlouho než zjistíme, co tady pohledává.“

„Ale dověděli by se ti, pro které pracuje, že byl zatčen?“ položil otázku Zrzek.

„Samozřejmě. Samotný fakt, že by von Stalhein nenavazoval spojení by prozradil, že něco není v pořádku.“

„Zavoláš adjutantovi do Caterhamu a domluvíš si s ním schůzku?“ zeptal se AJgy.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože služební telefon spojuje telefonista. Stačilo by slovo o tom, že přijde někdo ze Scotland Yardu a celý tábor to ví během pěti minut. Kdyby se toto mělo stát, mohu zrovna zůstat doma. Já to risknu a pokusím se chytit adjutanta ráno u pracovního stolu. Ted' si pojďme dát něco k jídlu.“

KAPITOLA DRUHÁ

GARDISTA ROSS

Následujícího dne doprovodil v půl jedenácté neochotný, ale schopný službu konající seržant Bigglese ke kapitánovi Kinghamovi, úřadujícímu adjutantovi výcvikového tábora. Seděl zaneprázdněn u stolu. „Chtěl jste se mnou mluvit?“ zeptal se rázně. „Prosím, buďte stručný, mám toho dnes ráno hodně.“

„Rád bych s vámi mluvil o samotě,“ řekl tiše Biggles.

„Klidně mluvte.“

„Chci s vámi mluvit o věcech, které se týkají bezpečnosti státu,“ odpověděl klidně.

Adjutant se na Bigglese přísně podíval. Váhal a pak pokynul seržantovi ke dveřím.

„Doufám, že neplýtváte mým časem,“ poznamenal odměřeně, když se za seržantem zavřely dveře.

„Doufám, že neplýtvám svým vlastním,“ odvětil Biggles, když pokládal pověřovací listiny na stůl.

Pohled na ně změnil způsoby adjutanta. „Proč jste neřekl, kdo jste?“

„Nechtěl jsem, aby o mně někdo věděl.“

„Ani můj seržant?“

Biggles se usmál. „Ani váš plukovní hlavní seržant. Jestli se seržant bude zajímat o mou návštěvu, řekněte mu cokoliv, jen ne pravdu.“

Adjutant vytáhl cigaretové pouzdro, nabídl cigaretu. „Posaďte se. Co potřebujete?“

Biggles cigaretu přijal. „Máte tu v táboře brance Rosse, Iana Rosse.“

„Správně. Co podniká?“

„To je otázka, na kterou chci tady získat odpověď. Zatím vám mohu jen říct, že určitou část svého volného času

tráví ve společnosti nejschopnějšího zahraničního agenta v Evropě.“

To adjutanta překvapilo. „Proboha!“ vyhrkl.

„To jste samozřejmě nemohl vědět.“

„Ne, to jsem opravdu nevěděl.“

„Je pravděpodobné, že Ross to taky neví. Proto nedělejme závěry.“

„Co s ním má Ross společného?“

„To musím zjistit. Je Ross pověřen nějakým tajným úkolem?“

„Ne.“

„Co dělá?“

„Běžný základní výcvik.“

„Mohl získat nějaké tajné informace, třeba přes jiného vojáka v táboře?“

„Ne. Upřímně řečeno, domnívám se, že tu není nic, co by veřejnost nemohla vědět.“

„Nenacházíte žádný důvod, proč by špičkový špión vyhledával společnost obyčejného vojáka tady?“

„Ne.“

„Co je zač ten Ross?“

„Je slibný, ukazuje se v dobrém světle. Jeho hlášení jsou dobrá, je nadšený, inteligentní a já věřím, že z něho vychováme zdatného vojáka.“

„Dostal povolávací rozkaz nebo se zapsal dobrovolně?“

„Dal se odvést, jakmile dosáhl plnoletosti a protože splňoval nutné fyzické požadavky, zapsal se do gardového pluku.“

„Co dělal než se přihlásil na vojnu?“

„Raději se podívám do jeho dokladů.“ Adjutant zazvonil a požádal seržanta po patřičné spisy. Biggles si je prohlédl. „Nic ani vzdáleně podezřelého tu není,“ poznamenal. „Oba rodiče jsou Britové. Reference lidí, kteří ho znali celý život, dobré. Učil se za automechanika. Otec

byl granátník. To by mělo stačit.“ Biggles zavřel doklady a položil je zpět na stůl.

„Co budeme dělat?“ zeptal se zneklidněný adjutant. „Nelíbí se mi, že se ten chlapec schází se společností, jakou jste mi popsal. Zaplete se do nesnází.“

„To určitě, pokud ten kontakt bude pokračovat.“

„Měli bychom ho varovat?“

„To by byl varován i špión. Ale...“

„Ale co?“

„Ale kdybychom si získali plnou důvěru Rosse...“

„Je nějaký důvod, proč by se nám to nemělo podařit?“

„Z mého pohledu to je riskantní. Jestliže je nevinný, všechno hovoří pro to, aby byl varován, přesto, že by ho to vystavilo nějakému nebezpečí. Na druhé straně, jestliže ví, co dělá, pak bychom odkryli karty. Rád bych se dověděl obsah konverzace Rosse a toho nepřátelského agenta. To nám může říct jen jeden člověk a to je Ross sám. Mám chuť to zkusit. Ross ho nemůže znát dlouho a určitě by trvalo pěknou chvíli, než by někdo takového Rosse přemluvil, aby zradil svou vlast. Mohli bychom ho zavolat?“

„Není to zvyklostí.“

„Nic mi nebrání položit pár otázek Rossovi z titulu své funkce mimo kasárny. Bude to lepší pro všechny zúčastněné.“

„Měl bych se poradit s velícím důstojníkem?“ váhal adjutant.

„Samozřejmě, udělejte to.“

Byla to náhoda, že velící důstojník tábora si vybral právě ten okamžik, aby vstoupil. Dobře si Bigglese, který byl samozřejmě v civilu, prohlédl.

„Co vás trápí?“ zeptal se lišácky. „Kdo co provedl?“

Biggles kouřil, zatímco adjutant vyložil svému představenému důvod jeho návštěvy.

Kapitán se zamračil. „Kdoví, jestli to má něco společného s naším problémem,“ řekl nakonec.

„To sotva, pane,“ odpověděl adjutant. Ani jeden se nezmínil, o jaký problém jde a Biggles se nezeptal.

„Existuje v takovém případě ještě jedna cesta a to je: pozvat Rosse na kobereček,“ řekl kapitán bez obalu.

Biggles byl poněkud zneklidněn. „Jenže my nevíme, co má v plánu. Jestliže na něj přitlačíme, nikdy se to nemusíme dovědět. Samozřejmě, zavoláme Rosse. Nejprve ale bude lepší ho nezasvěcovat.“

„Mohl bych Rossovi zakázat vycházky,“ prohlásil plukovník. „To by záležitost ukončilo.“

„Opakuji, pane, že by bylo vhodnější zjistit, oč jde než můžeme mluvit o ukončení věci,“ řekl Biggles. „Ross spadá do vaší jurisdikce, ale ne muž, který mne zajímá především.“

„Zavoláme Rosse,“ rozhodl kapitán.

„Smím požádat, protože znám případ detailněji, abych mohl klást otázky já, alespoň nyní?“

„Jak si přejete,“ souhlasil plukovník. Obrátil se na adjutanta: „Kde je Ross nyní?“

„Měl by být v útvaru, pane.“

„Pošlete pro něj.“

„Ano, pane.“ Adjutant zazvonil a předal rozkaz seržantovi.

Za pět minut dotyčný vešel. „Můžete odejít,“ řekl plukovník doprovodu.

Mladý gardista byl vysoký, světlolasý hezký chlapec. Stál strnule. Tváře měl poněkud bledé.

„Pohov,“ vyštěkl plukovník.

Modré oči se dívaly přímo před sebe.

„Rossi, mám tady důstojníka ze Scotland Yardu, který ti chce položit pár otázek,“ řekl plukovník. „Jde o vážnou záležitost, tak ti radím, abys mluvil pravdu a jenom pravdu.“ Pokynul Bigglesovi, aby začal.

Voják se ani nehnul, jen si nervózně zvlhl rty.

Biggles se mu díval do obličeje. „Mohl byste se během naší konverzace na mne dívat?“ požádal.

Jejich pohledy se setkaly. „Děkuji,“ řekl klidně a pokračoval. „Navštěvujete kavárnu ve městě, která se jmenuje ‚Stand Easy‘. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„Tam jste se setkal s občanem, který hovoří mírně cizím přízvukem. Nosí monokl a kouří cigarety ve dlouhé špičce. Pozval vás včera na šálek kávy. Víte, o kom mluvím?“

„Ano, pane.“

„Víte něco o něm?“

„Ne moc, pane.“

„Něco málo?“

„Ano, pane, jen co mi řekl.“

„Řekl vám svou národnost?“

„Ano, pane.“

„Co řekl?“

„Řekl, že je Čech. Také, že bojoval ve válce.“

„Neřekl, na které straně bojoval. Mám pravdu?“ řekl Biggles suše.

„Ne, pane.“

„Předpokládám, že včera jste spolu nemluvili poprvé?“

„Ne, pane.“

„Kolikrát jste s ním hovořil? Nebo naopak, kolikrát se dal s vámi do řeči?“

„Včera to bylo potřetí, pane.“

„O čem jste mluvili?“

Vojákovy tváře mírně zrudly.

„Mluvili jste o armádě?“

„Ano, pane.“

„Co vám chtěl o armádě říct?“

„Řekl, že vojančení je prima život, pane.“

„Vy jste souhlasil?“

„Ano, pane.“

Puls na spáncích byl zřetelně znatelný. Špičku nosu měl bílou jako křídlo. Nic z toho Bigglesovi neuniklo. „Vzpomeňte si, co vám plukovník řekl na začátku,“ řekl tiše.

„Nebylo by moudré, Rossi, abyste cokoliv zamlčel. Pravda vyjde najevo, i když ne třeba z vašich úst.“

„Ten muž mi řekl, že verbuje pro další armádu, pane. Lepší než je ta naše,“ řekl. „Platí dvojnásobek než tady, dávají delší dovolenky, nabízí sportovní vyžití a tak dále. Regiment je něco jako mezinárodní brigáda, cizinecká legie.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Rozumím,“ řekl jemně. „Zmínil se vám náhodou, kde má jednotka základnu?“

„Řekl, že v Československu.“

„Věřil jste té pohádce?“

„Ne, pane. No, ne docela, pane.“

„Projevil jste zájem?“

„No, já...“ řekl váhavě.

„Projevil jste zájem, přestože jste věděl, že tento člověk se vás vědomě snaží přemluvit, abyste přešel k zahraniční armádě, což by znamenalo porušit přísahu věrnosti?“

„To obsahovalo záruku, že bychom nikdy nemuseli bojovat proti Britům –“

„My? Koho míníte tím my?“

„Mne a ty druhé.“

„Jaké druhé?“

„Ti, kteří už odešli, pane. To byl jediný důvod, který mne zajímal, pane. To je božská pravda, pane. Víte, pane, můj kamarád Hugh MacDonald už přešel.“

„Aha,“ nadechl se Biggles. „Věděl ten muž, že MacDonald je váš přítel?“

„Ano, pane. Vídával nás spolu v kavárně ‚Stand Easy‘. To byl asi důvod, že si mne vybral. Přinesl mi od MacDonalda vzkaz, že se má báječně a pokud jsem trochu při smyslech, také se okamžitě rozhodnu. Nevěřil jsem mu. Tak požádal Hugha, aby mi napsal. Brzy jsem obdržel dopis.“

Biggles vypadal překvapeně. „Tak vy jste obdržel dopis?“

„Ano, pane.“

„Kde je?“

„Mám ho u sebe.“ Voják vytáhl peněženku, vyndal dopis a podal ho Bigglesovi.

Biggles si prozkoumal známku a razítko. Pohlédl pak na dopis, vrátil ho do obálky a podal zpět gardistovi. „Jestli jsem v životě viděl padělek, pak je to teď. Opravdu jste uvažoval, že odejdete za MacDonaldem?“

„Ne, pane. Kdyby se otec dověděl, že jsem dezertoval, ukamenoval by mne.“

„Proč jste se pak dále scházel s člověkem, kterého jste považoval za nepřítele své země?“

Voják se potil a byl na pokraji zhroucení.

„Máte čas,“ řekl Biggles.

„Doufal jsem, že zjistím, kam odešel MacDonald a přesvědčím ho, aby se vrátil.“

„Znal jste MacDonalda dobře? Proč myslíte, že přijal vyzvání toho muže?“

„Byl trochu otrávený. Vzal si do hlavy, že seržantmajor si na něho zasedl.“

„Věděl jste, že se MacDonald rozhodl odejít?“

„Ne, ale měl jsem obavy, že to udělá. Byl tak tichý. Říkal jsem mu, aby nedělal hlouposti.“

„Opravdu vám však před odchodem neřekl, jak se dostane ze země nebo kam půjde?“

„Ne, pane. Odešel na víkendový opuštěný ostrov. Když se nevrátil, bylo zřejmé, že odjel. A také ten muž v kavárně to potvrdil. Nabídl mi dvacet liber, abych šel také, ale nevzal jsem je. Říkal, že to je jen kapesné, že dostanu mnohem víc.“

„Co ještě vám řekl?“

„Řekl, že všechno bez těžkostí zařídí. Byl bych stovky milí daleko, než by mne postrádali.“

„Co jste odpověděl?“

„Řekl jsem, že si to promyslím, pane.“ Rychle však dodal: „Ale to jen abych zůstal ve spojení s tím mužem a neztratil kontakt na MacDonalda.“

„Nenapadlo vás, že správně jste měl takovou záležitost hlásit svému veliteli?“

„Ano, pane.“

„Proč jste to neudělal?“

„Nechtěl jsem nic pokazit MacDonaldovi. Zním jeho rodiče. Neunesli by to. Měl jsem z celé věci obavy, opravdu, pane. V noci jsem úzkostí nemohl spát.“

„Zdá se, že jste měl rád svého přítele.“

„Hrávali jsme si jako děti spolu na vojáky, pane. Snažil jsem se ho přemluvit, aby nechodil. Ale on mi odpověděl, že šel k armádě, aby bojoval a ne aby byl pořád za cokoliv pérován seržantem-majorem.“

„Chytili se jiní do pastí?“ zeptal se Biggles.

„Na to odpovím já,“ vešel do hovoru plukovník. „Za poslední tři měsíce jsme zaznamenali absenci sedmi mužů bez dovolení.“

Biggles se vyděsil. Nastalo nepříjemné ticho. Plukovník hleděl upřeně na gardistu. Voják hleděl na stěnu skelnýma očima. Adjutant si dělal bezvýznamné poznámky do bloku. Biggles pozoroval všechny. Pak oslovil plukovníka. „Alespoň vaše záhada byla odhalena. Rád bych si s vámi o samotě promluvil, když dovolíte, než v této situaci podniknete kroky. Ross může počkat venku. Můžeme ho ještě potřebovat.“

„Jak myslíte.“

Biggles se obrátil k vojákov. „Nikomu ani slovo. Jestli promluvíte, neručím za váš život. Jde o mnohem víc, než si myslíte.“

„Rozumím, pane.“

Voják byl odveden. Jakmile osaměli, Biggles se zhluboka nadechl. „Je to horší, než jsem se obával,“ řekl plukovníkovi, kterému hrozil záchvat.

„Nechám toho příšerného Čecha okamžitě zatknout!“
přecedil přes zuby plukovník.

„Není Čech. Je to Němec. Naposledy, když jsem o něm slyšel, se schovával za železnou oponou,“ řekl tiše Biggles.

„Je mi fuk, kdo ksakru je,“ vztekal se plukovník.

„Zatčením si zavřete dveře, ztratíte naději, že získáte své muže zpět. Teď už bezpochyby hořce litují své hlouposti. Je to jasné. Cizí mocnost, lze se dohadovat která, zřejmě tvoří jednotku složenou z oddílů různých národností. Není to nová myšlenka. To dělal Hitler. Takoví muži jsou užiteční za válečného stavu mnoha způsoby. Taková síla může být vybavena taktikou a výzbrojí z kdejaké západní země Evropy. Pak by byli nápomocní jako tlumočníci a tak dále. Musíme ty naše muže získat zpět, když ne z jiného popudu, tak abychom je zachránili před následky jejich neuváženého jednání.“

„Jak je chcete dostat zpět? Československo je velká země.“

„Nemusí být v Československu, ačkoliv tomu všechno nasvědčuje. Agent vlastní český pas a Ross obdržel dopis z Prahy, ačkoliv tam nebyla uvedena adresa.“

„Pak jak můžete doufat, že ty chlapce najdeme?“

„Je jen jedna cesta,“ řekl smutně Biggles. „Ross nám musí pomoci.“

„Ross?“ zděsil se plukovník. „Neví, kde jsou.“

„Ale bude, pokud přijme nabídku, která mu byla předložena.“

Plukovník zamžoural. „Proboha, chcete říct, že necháme Rosse odejít za ostatními?“

„Může k tomu dojít, když ostatní cesty selžou.“

„To by znamenalo ho poslat na jistou smrt.“

„Možná, ale co znamená jeden život ve srovnání se sedmi – o kterých víme. Budou tam další, z jiných jednotek. Přirozeně, než necháme Rosse podniknout další krok, musí být varován jaké nebezpečí mu hrozí. V každém případě se

musí rozhodnout sám. Myslím, že by udělal cokoli, aby zachránil svého přítele MacDonalda. Vojenská zpravodajská služba se nebude zabývat jednotlivými dezertéry. Ta se bude zajímat o činnost, pro jakou používají tyto hochy.“

„Kdyby se Ross připojil, tak by nám pak napsal, kde všichni jsou?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že by mu to dovolili. Dopis, který měl napsat MacDonald byl podvod nebo mohl být napsán pod tlakem. Kdyby Ross odjel, následoval bych ho. Ale tak daleko zatím nejsme.“

„To zní nebezpečně.“

„Nečekal jsem, že slovo ‚nebezpečí‘ tady uslyším.“ Plukovník se začervenal.

„Můžeme získat informace, které potřebujeme, aniž bychom Rosse ztratili z dohledu.“

„Co navrhuje?“

„Navrhuji, abychom záležitost přenechali Rossovi. Zdůrazníme mu jeho povinnost – i když to ví. Prozatím by se měl dále setkávat s tím mužem v kavárně, jako kdyby se ještě nedokázal rozhodnout. Bylo by dobré, kdyby se dověděl, jak se jeho kamarádi dostali ze země. Nakonec by bylo rozumné, aby se dověděl co nejvíc než udělá tak závažný krok, tak nezvratitelný jako je dezerce. Pokud se mu nepodaří získat další informace, tímto způsobem, budeme zvažovat další postup.“

„Můžeme Rossovi důvěřovat? Je to velká zodpovědnost pro chlapce jeho věku a zkušenosti.“

„Nemáme na vybranou. Pokud mohu soudit, Ross je spolehlivý. Udělá, co bude v jeho silách. Nakonec má i osobní zájem o svého přítele MacDonalda.“

„Zavolejme ho zpět a poslechneme si jeho názor. Mohu mu dát neomezené volno.“

„Ještě jedna otázka,“ řekl Biggles. „Zeptal se někdo příbuzných dezertérů, jestli něco o nich vědí?“

„Poslali jsme vojenskou eskortu do domů každého chlapce, protože jsme to považovali za místo, kde je nejpravděpodobněji najdeme. Ve všech případech se vrátila s nepořízenou, nikdo o nich nic nevěděl.“

„Ani dopisy nedošly?“

„Ani slovo. A bude to pravda, protože matky těchto hochů byly velmi usouzené.“

„To jen potvrzuje, že nesmí psát dopisy, jinak by se alespoň někteří spojili s domovem.“

Ross byl přiveden do místnosti.

Biggles se ujal hovoru. „Poslouchejte mě velmi pozorně, Rossi,“ začal. „Záležitost, o které jsme hovořili, je daleko závažnější, než jsme předpokládali. Vy nám můžete pomoci, rovněž tak vašim kamarádům, kteří prakticky dali život v sázku. Musíme však mít vaši naprostou důvěru. Nejdříve ale chci vaše slovo, že se z toho nevyzujete.“

„Já –“

„Okamžik. O co vás žádám, je nebezpečné. Jedno uklouznutí vás může stát život. Člověk, se kterým jste se setkal v kavárně je jeden z nejbezohlednějších, nejnevilosrdnějších a nejtvrdsích špiónů v Evropě. Je Prus. A za ním stojí ještě nebezpečnější muži. Kdyby se dověděli, že pracujete pro mne, utratili by vás bez rozmyšlení a zůstal by po vás mastný flek. Tak. co říkáte teď? Jste ochoten pracovat pod mým vedením? Nechci, abyste měl pocit, že jednáte pod nátlakem.“

Je vaše nezadatelné právo říct ne v případě, že byste raději zůstal mimo.“

„Udělám cokoli mi řeknete, pane.“

„I když vás to může stát život?“

„Kdybych měl strach, nepřihlásil bych se na vojnu.“

„To je hezky řečeno. Když jsme si to vyjasnili, budu pokračovat. Musíme zjistit, kde se vojenské stanice nachází a přivést naše chlapce zpět. Půjdou rádi, za to ručím. Zkusíme se co nejvíce dovědět tady. Budete se s tím mužem

scházet a budete se chovat jakože se nemůžete rozhodnout. Když se bude pokoušet vás získat, snad nějakou informaci pustí. Bude přirozené, když se budete chtít dovědět, kam pojedete a jak se tam dostanete. Budete předstírat, že jste zneklidněn cestou do zahraničí a rád byste věděl, jestli pojedete sám nebo s doprovodem. Souhlasíte?“

„Ano, pane.“

„Povídejte si s ním a poslouchajte. To je vše, co vám chci říct. Jednejte rozumně. Dám vám radu. V žádném případě se nenechte přemluvit na tvrdý drink. Alkohol rozvazuje jazyk a mohl byste říct příliš moc. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Budu nablízko. Když budete mít zprávu, adjutant pro mne pošle. To je začátek. Pak možná budete muset nabídku přijmout, abyste se dostal k příteli MacDonaldovi. O tom si promluvíme, až ten čas nastane. Zatím nesmí mít ten špión nejmenší podezření.“ Biggles se otočil k plukovníkovi. „To je vše, pane.“

Když vojáka propustili, Biggles vstal. „Ted’ se nedá nic víc dělat,“ řekl. „Další bude záležet na Rossoových zprávách. Zavolejte mi na Scotland Yard a já okamžitě přiběhnu.“

„Nemohu se zbavit dojmu, že ta věc je natolik závažná, abychom ji oznámili vyšším instancím,“ řekl kapitán.

„Právě proto, že je tak závažná, jsem od toho upustil,“ odvětil Biggles. „Určitě vám nemusím říkat, že kdyby se jeden člověk za stěnami tohoto pokoje dověděl, co se děje, hned jich to bude vědět sto a nato se zpráva objeví v novinách. Zbavilo by mne to spousty starostí, protože by záležitost skončila a také by nepříteli ušetřila spoustu starostí, které mu chci způsobit. Toho druhého výsledku dosáhneme pouze, když povedu věc svým způsobem. Nahlaste ty skutečnosti Válečnému úřadu, pokud máte pocit, že to je vaše povinnost, pane, ale se vši úctou si dovoluji předvídat, že se můžete rozloučit s nadějí nechat špióny zavřít. Rovněž by se nepodařilo přivést domů ty hlupáky,

kteří se domnívali, že odchází do vojenského ráje. Jediné, oč vás žádám, je, pokud se rozhodnete oficiálně záležitost ohlásit, abyste mne včas upozornil, udělám totéž.“

„Jestli se to zvrtně, pěkně si to odskáču.“

„Totéž platí pro Rosse a pravděpodobně i pro mne.“

Kapitán přemýšlel. „Zatím nic nepodniknu,“ rozhodl. „Počkám den dva, jak se věci vyvinou.“

„Velmi správně, pane. Poslední rada. Držte se stranou ‚Stand Easy‘. Mohl byste mít nutkání podívat se na muže, který snížil stav vašeho mužstva. Jakmile zaregistruje, že si ho prohlížíte, uhodne proč. Má správné školy a hraje svou hru celý život. Přeji vám hezký den, pane. Je mi líto, že jsem vám způsobil starosti. Jedinou útěchou je, že by to mohlo být horší, kdybych nezakročil.“

Biggles vyšel, posadil se do auta, nasadil si tmavé brýle a stáhl klobouk hluboko do čela. Neriskoval, nechtěl být v Caterhamu zahlédnut Erichem von Stalheimem.

KAPITOLA TŘETÍ

BIGGLES KUJE PLÁNY

Když se vracel do Scotland Yardu, měl všechny důvody pro to, aby byl s návštěvou do Caterhamu spokojen. Jak rychle a s jak malou námahou objevil, co von Stalhein pohledává v Anglii, splňovalo jeho neoptimističtější naděje. Byl si však dobře vědom, že vyřešením tohoto problému si před sebe postavil daleko obtížnější. Byl rozrušen závažností situace. Ačkoliv měl nechut' nést plnou zodpovědnost, současně z bezpečnostních důvodů se zdráhal oficiálně hlásit, co věděl. Byl tu risk, že někdo řekne něco neuváženého, ale hlavně si byl vědom, že špióni jsou všude, i na velmi nečekaných místech. Von Stalheinovi by stačil náznak podezření, že jeho činnost je pod dohledem a těžkosti a nebezpečí by se desetinásobně zvětšily.

Kromě toho politická situace ve světě byla velice napjatá a špatný krok by v tomto případě způsobil úžasnou spoušť.

Bigglese zajímalo, kolik mužů už bylo staženo ze západních mocností. Dalo se předpokládat, že budou rekrutovat vojáky z jiných zemi stejně jako z Británie. Už název Mezinárodní brigáda naznačuje, že vojsko bude z několika zemí. Von Stalhein pracuje v Británii sám nebo jsou další, kteří pracují v jiných vojenských táborech. Je snadné si představit situaci, v jaké se nacházejí muži, kteří byli tak naivní a odešli. Určitě litují, ale co mohou dělat? I kdyby se naskytla možnost úniku, sotva by si troufli ji využít, když jsou si vědomi, že jakmile přistanou na půdě Británie, budou zatčeni za dezerci. Když se jednou dostali do moci nepřítel, může je přinutit k čemukoliv. Půjdou jen z bláta do louže a budou tak dlouho sahat ke kompromisům až

budou nuceni zůstat v cizině celý život, jestli se jim to bude líbit nebo ne.

Biggles si pamatoval, jak se násilím zmocňovali Britů, Američanů a Francouzů pro okupační síly v Německu a odveleli je za železnou oponu. Ta metoda se neujala, a tak si našli nový trik. Ještě si přemítal tyhle události, když vešel do úřadu, kde už ostatní čekali s otázkou.

„Jaké neseš zprávy?“ zeptal se Zrzek.

„Neradostné,“ odpověděl Biggles. Posadil se ke svému stolu a vyprávěl výsledky svého pátrání.

„To vypadá, že se dal von Stalhein ke komunistům,“ poznamenal Algy.

„Ten se dá ke komukoliv, jak se mu to bude hodit,“ řekl Biggles. „Původně byl voják a vojáci mívají málo času na politiku. Von Stalhein se zajímá jen o dvě věci – sebe a Německo. Do určité míry taky o peníze, pochopitelně, protože je potřebuje k životu, na jaký byl zvyklý. Pokročil do stádia, kdy si nevybírá, jak se k nim dostane.“

„Máš v úmyslu obeznámit šéfa?“ zeptal se Zrzek.

„Budu muset.“ odpověděl Biggles. „Kdyby něco nevyšlo, nenašel bych omluvu pro to, že jsem si informace nechal pro sebe. Stále se tím zabývám. Počkám ještě do zítřka.“

„Skutečně vážně uvažuješ o tom, že bys nechal Rosse přijmout von Stalheinovu nabídku?“ zeptal se Algy.

„Když nenajdu jiné řešení, ano. Nemůžeme dopustit, aby to pokračovalo.“

„Jakmile Rosse ztratíš z dohledu, slízne si to,“ tvrdil

Algy. „Když se chlapci, kteří odešli, nebyli schopni spojit se s domovem, jemu se to taky nepodaří. Jakmile získá civil a jízdenku. Stalhein ho nepustí z očí dokud se nedá na cestu. Nebude moci uniknout. Nenaskytne se mu příležitost se s tebou nebo s kýmkoliv jiným spojit. Von Stalhein na to dohlédne.“

„Tím se budeme zabývat, až to bude aktuální,“ odpověděl Biggles. „Nejsme ještě tak daleko.“

V šest hodin ještě diskutovali, když vešel inspektor Gaskin.

„Nějaké další zprávy?“ rychle se zeptal Biggles.

„Nic, co by stálo za řeč,“ odpověděl detektiv, vyklepal tabák z dýmky a strčil ji do kapsy. „Zašel jsem dnes do Grosvenoru, když tam náš přítel nebyl a prošel jsem jeho apartmá. Šel opět do Caterhamu. Jeden muž mi ho hlídal.“

„Našel jste něco?“

„Jen pár věcí, které mne zmátly.“ Inspektor otevřel blok a vytrhl list. „V zásuvce byl kousek papíru, na kterém bylo pár písmen. Vypadá to jako nějaký kód. Opsal jsem si je. Podívejte se. Říká vám to něco?“

Při pohledu na papír se objevil v Bigglesově tváři výraz překvapení. „Samozřejmě, že říká a hodně. Jsou to registrační písmena všech našich letadel.“

Inspektor tiše hvízdal. „Znamená to, že ví, že to máte pod palcem vy?“

„To asi ne,“ řekl Biggles pomalu. „Ví, kde jsou mé stroje. To není tajemství. Asi si poznamenal naši registraci pro sebe a pro své evropské přátele pro případ, kdyby naše letadla byla zpozorována. Von Stalhein je pečlivý.“

„Další věc, která se zdá trochu podivná, je krabice kravat,“ pokračoval inspektor.

„Co je na tom divného? Většina mužů nosí kravatu.“

„To je pravda. Ale většina mužů si kupuje každou kravatu s jiným vzorem, pokud nejsou klub nebo regiment. Ty kravaty byly zbrusu nové a všechny stejné.“

„Nebyly ty kravaty náhodou černé s červenými puntíky?“ skočil do řeči Zrzek.

Inspektor byl překvapen. „Byly.“

Biggles mrkl na Zrzka. „Jak jsi na to přišel?“

„Když jsem viděl von Stalheina, měl takovou – zřejmě jedna z toho tuctu v krabici. Všiml jsem si kravaty obzvlášť

proto, že jsem ho nikdy neviděl s jinou kravatou než černou.“

„Řekněte, inspektore, co dělal náš přítel v Caterhamu?“

„To. co minule. Mluvil s vojáky a měl dlouhý rozhovor s Rossem.“

„Áa!“

Detektiv vstal. „Je sledován. Dám vám vědět.“ Odešel.

Biggles se podíval na ostatní. „Zrzku, projdi se zítra po West Endu a jestli se ti podaří najít černé kravaty s červenými puntíky, kup jednu nebo dvě.“

Zrzek zvedl obočí. „Na co?“

„Jen jsem dostal takový nápad.“

„Taky jsem dostal nápad,“ vmísil se do hovoru Algy. „Než někdo může vycestovat do jiné země, potřebuje pas. Všichni branci von Stalheina museli nějaký mít. Ross by taky takový potřeboval. Jak získává von Stalhein britské pasy?“

„To není tak obtížné,“ odvětil Biggles. „Když na to přijde, všichni mohli cestovat na jeden pas. Když u jednoho splnil svůj účel, poslali pas zpět a použili znovu. Fotka a údaje se mohou odstranit a znovu nahradit. Ve východní Evropě je mnoho volných britských pasů. Za španělské občanské války byly britskému kontingentu mezinárodní brigády odebrány pasy. Nedostali je zpátky a my víme, kam se poděly.“

Zazvonil telefon. Biggles zvedl sluchátko. „Dobře. Jsem u vás během půlhodiny,“ řekl a zavěsil. „Adjutant z Acterhamu.“ obeznámil ostatní. „Je u něho Ross. Počkejte než se vrátím.“

Byl pryč přes dvě hodiny.

„Co teď?“ zeptal se Zrzek, když se vrátil.

„Jsme o kousek dále,“ odpověděl Biggles a svalil se na židli. „Promluvil jsem si s Rossem. Když předstíral zájem o nabídku, podařilo se mu získat nějaký detail. Jakmile se rozhodne, dostane civil, peníze, pas a letenku z Londýna na

evropské letiště. Tam bude očekáván mužem, který mu řekne co dál. Sobota je prý nejvhodnější den, protože Ross může dostat víkendovou propustku. To je nejlepší čas zmizet. Ross měl velkou snahu získat více informací, ale nepodařilo se.“

„Už jste se dohodli, že to přijme?“ zeptal se Algy.

„Ještě ne. Řekl, že je ochoten jít. Požádal jsem ho, aby zatím nedělal nic, dokud se spolu znovu nesetkáme.“

„Co bude dál?“

„Rozhodl jsem se informovat Raymonda. To břemeno je příliš těžké, než abychom je unesli na svých bedrech. Důstojník letectva už odešel, zajdu za ním domů. Přijdu pozdě. Nemusíte na mne čekat, pokud nechcete. Nějak to zvládnou.“

Biggles zastihl důstojníka právě když se chystal do klubu, kde obvykle večerel. Byl si vědom, že Biggles by ho v tuto dobu neobtěžoval, kdyby nešlo o naléhavou věc a vzal ho s sebou. U večeře v rohu tiché jídelny mu objasnil situaci. Plukovník letectva s napětím poslouchal. Nerušil Bigglese dokud neskončil. I potom chvíli trvalo, než promluvil. „To je pěkné nadělení,“ řekl hořce. „Byla doba, kdy se naši nepřátelé spokojili s krádeží tajností. Teď chtějí získat i naše vojska.“

„Chci nechat Rosse jet a následovat ho,“ řekl Biggles. „Nevidím jinou cestu. Nemůžeme opustit ty, kteří se už chytili. Musíme zjistit, kde jsou.“

„Jestliže Ross půjde, dává život v sázku.“

„My také a Ross je s nebezpečím seznámen.“

„Jen proboha nerozpoutejte válku.“

Biggles se zamračil. „Druhá strana ji právě začala. Určitě neočekávají, že to necháme jen tak. Pochybuji, že jakákoliv takto postižená země by neudělala povyk, kdybychom na jejich území dělali to, co von Stalhein na našem. Kdyby to vyšlo na povrch, byly by vystaveny nebezpečí obě strany.“

„Jak chcete následovat Rosse, aniž byste byl zpozorován? Von Stalhein z něho nespustí oko, tím si můžete být jist.“

„To se musí nějak zvládnout.“

„Znamená to, že když poletí, budete ho následovat ve vašem letadle?“

„Ano.“

„Co když poletí v noci? Ve tmě ho ztratíte. Ross může v cizině například náhle přesednout do osobního auta.“

„To už bude moje starost,“ řekl Biggles. „Umím si vymyslet kopu nepříjemných možností, ale jak jsem už řekl, nevidím jinou alternativu.“

„Mohli bychom sebrat von Stalheina a udělat za vším tečku.“

„Můžete sebrat von Stalheina, ale jak si můžete být jist, že se nebude v té věci pokračovat? S největší pravděpodobností by byl nahrazen někým jiným. Lépe se jedná s Dáblem, které známe než s Ježíškem, kterého neznáme. Kromě toho bychom tím upozornili nepřítele, že víme, co se děje. To bychom se definitivně rozloučili s těmi, kteří se už nechali navnadit.“

Plukovník letectva váhal. Vypadal ustaraně. „Nelíbí se mi to, Bigglesworthi. Zní to příliš jako pokus o nemožné. Dostanete se letadlem za železnou oponu, ale jak se dostanete zpět? Neznáte zemi a nemohl byste dát znamení, aby vás jiné letadlo vyzvedlo. Jak byste vzkázal domů? Ztratil byste se asi jako kámen hozený do Atlantiku. Pomyslete na jazykové těžkosti. Jak se chcete domluvit, sehnat jídlo?“

„Okamžik, pane,“ skočil mu do řeči Biggles. „Všechno jsem promyslel. Nepopírám, že to je riskantní, ale někdo na sebe ten risk vzít musí. Nejobtížnější bude neztratit Rosse z dohledu. Sám se z toho nikdy nedostane.“

„Jak to chcete udělat? Potulovat se po Evropě až se s ním setkáte?“ Plukovník byl upřímně sarkastický.

„Ne. Existuje jedna cesta. Domluvíme se předem na setkání. Když ho ztratím z očí, počkám na místě.“

„Na jakém místě?“

„Tam, kde nám pomůžete.“

„Jak to myslíte?“

„Máme přece také své agenty za železnou oponou. Mají možnost se spojit s domovem, jinak by nebyli užiteční.“

„Zpravodajská služba si to dobře rozmyslí než nám dá takovou adresu,“ řekl plukovník pochmurně.

„Žádám hodně, já vím. Ale takový případ má své opodstatnění. Pokud by adresu odmítli prozradit, budeme si muset poradit sami. Měli bychom s ní však daleko větší šance.“

Plukovník vrátil pár drobinek na talíř. „Nepříjemná je ta obrovská rozloha za železnou oponou. Mezinárodní jednotka může být kdekoliv mezi Polskem a Bulharskem.“

„To je pravda, ale já mám pocit, že je najdeme v Československu.“

„Proč tam?“

„Všechno tomu nasvědčuje. Ross dostal dopis z Prahy, viděl jsem razítko. Von Stalhein má český pas, který podle všeho používá. Budu ho také potřebovat. Máme možnosti, jak jej vystavit, ne?“

Plukovník váhal. „I kdyby se vám podařilo ty chlapce najít, jak je chcete vyvézt ze země?“ argumentoval.

„Letadlem. Není jiná cesta.“

„To by byla pěkná fuška.“

„Bylo hůř.“

Plukovník letectva se zhluboka nadechl. „Dobře,“ řekl vyčerpaně. „Udělejte to, jak myslíte. I když nedovedete ty chlapce zpět, bude záslužné, když zjistíte, co zamýšlí. Řekněte mi, prosím, co žádáte a já udělám vše, co bude v mých silách.“

Diskuse pokračovala do ranních hodin. Když se Biggles vrátil domů, ostatní byli vzhůru. Čekali.

„Tak jaký je verdikt?“ zeptal se Algy.

Biggles se ponořil do křesla a sáhl po cigaretě.

„Požádám Rosse, aby odjel.“

„Šéf s tím souhlasí?“

„Ano. Není nadšen, ale já taky nejsem.“

„Nejste sami,“ zamumlal Zrzek.

„Jestliže získáme směr na stan vrchního velení nebo na zemi, kam von Stalhein rekruty posílá, bude to základní kámen,“ prohlásil Biggles. „Ráno řeknu Rossovi, aby nabídku přijal. Podle toho, co bylo řečeno, se pravděpodobně vydá na cestu v sobotu odpoledne.“

„Jak ho chceš mít, kamaráde, na očích, aniž bys byl zahlédnut mazanou starou liškou von Stalheinem?“ zeptal se Bertie a čistil si přitom brejle.

„O tom jsem přemýšlel celý den,“ řekl Biggles. „Na počátku nám bude muset pomoci Gaskin. Požádám ho, aby sledoval von Stalheina od okamžiku, kdy mu Ross sdělí, že je ochoten jet. Stalhein půjde nejdříve objednat letenku. Pokud se někdo bude motat kolem, dozvíme se údaje o Rossově doletu. Zařídím, aby byl Zrzek v letadle, v rádiové kabině až do odletu. Nepředpokládám, že by von Stalhein cestoval s Rossem. Budu sedět na rozjezdové dráze v Proctoru, když Rossovo letadlo vzlétne. Poletím za ním nebo spíš k cíli cesty. Vy, Algy a Bertie, budete čekat na mé pokyny rádiovým signálem. To je jen hrubý obrys základní myšlenky. Zítra vypracujeme detaily. Nesmíme zapomenout změnit registrační znak. Ale taky si musíme trochu odpočinout.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

LETADLEM – ALE KAM?

Ve tři čtvrtě na tři v sobotu odpoledne seděl Biggles v kabině pilota policejního letadla Proctor. Stálo na vhodném místě pro pozorování cestujících, kteří měli letět ve tři hodiny britskou leteckou společností do Paříže. Letadlo už bylo připraveno na nalodění zavazadel. Vedoucí provozu zařídil, že Zrzek seděl uvnitř, kde nemohl být zahlédnut zvenku.

To vše nebyla náhoda, ale výsledek intenzivní práce, založené na přesných informacích, na jejichž získávání bylo zaměstnáno více než jedno oddělení Scotland Yardu.

Dosud vše probíhalo hladce. Biggles získal více informací než očekával. Většinu dodal blízký a schopný spolupracovník inspektor Gaskin a jeho vysoce kvalifikovaný štáb.

Gardista Ross, který se s plnou vážností oddal svému závazku bez ohledu na jeho riskantnost, řekl von Stalheinovi své kladné rozhodnutí. Zapojí se do mezinárodního armádního sboru. Von Stalhein, sledovaný Gaskinovými muži, neztrácel čas a začal zařizovat potřebné. Aniž bychom šli do podrobností, odkryli další dva agenty, fotografa a tiskaře z londýnského East Endu. Důležité pro Bigglese však bylo, že von Stalhein zamluvil letenku u britské letecké společnosti do Paříže, na sobotu tři hodiny odpoledne. Sedadlo bylo objednáno na jméno Ross. Z toho, že von Stalhein nezměnil jméno svého rekruta, Biggles usuzoval, že nic netuší.

Z poslední konverzace Rosse a Němce nevyšlo najevo nic důležitého. Ross řekl adjutantovi, který byl v kontaktu s Bigglesem, že se setká s von Stalheinem ve čtvrt na dvě

v kavárně ‚Stand Easy‘; od toho okamžiku byli pod dohledem.

Odešli do apartmá von Stalheina v hotelu Grosvenor. Když se objevili v restauraci, byl zřejmě Ross připraven na cestu, protože měl tmavý oblek, klobouk a nesl kufr. Zajímavý detail byl, že měl černou kravatu s červenými puntíky. Biggles, který čekal na letišti se Zrzkem, obdržel informaci přímo od Gaskina.

„Co si myslíš o těch kravatách?“ zeptal se Zrzek Bigglese.

„Musí sloužit jako identifikace,“ odpověděl Biggles. „My si je taky vezmeme. Mohou nám prospět.“

Zrzek uposlechl a obstaral kravaty na Picadilly. To byla jedna z několika menších příprav po rozhodnutí, že Ross přijme von Stalheinovo pozvání. Doklady včetně pasu a peněz v několika měnách byly připraveny. Pod podšívkou saka vložil „záchranné“ zařízení pro válečné zajatce – ocelové pilníčky, miniaturní kompas a mapy, které byly složeny tak, že nepřesahovaly velikost poštovní známky. Biggles stále myslel na Rosse a chlapce, které jel vysvobodit. A jak poznamenal s úsměvem, často záleží na maličkostech.

V posledním okamžiku zavolal Marcelovi Brissacovi na mezinárodní policejní úřad v Paříži s žádostí, aby mu přišel naproti do Le Bourget, na pařížské letiště. Tam bude asi první zastávka. Neměl proto zvláštní důvod, ale napadlo ho, že pomoc z oficiálních míst může být užitečná, kdyby se něco neočekávaného přihodilo. „Je naděje, že na letadlo z Londýna bude čekat muž s černou kravatou s červenými puntíky,“ řekl Marcelovi. „Pokud ano, zjisti, zda a kam si zajistí letenku.“

Co se týče zavazadla, Biggles a Zrzek měli jen malou kabelu se skromným vybavením – toaletní věci, pyžamo, nějakou náhradní košili a ponožky.

Letecký plukovník Raymond udělal vše. oč Biggles žádal. Nebylo toho moc, ale mělo to obrovský význam. Získal jméno a adresu v Praze pro případ, že by oni, včetně Rosse potřebovali úkryt a odkud by v případě nouze mohl být poslán vzkaz domů. Tuto adresu však museli vepsat do paměti.

Pozice byla připravena pro pravděpodobně nejnebezpečnější operaci jakou kdy podstoupil.

Autobus s pasažéry z Londýna přijel a brzy na to cestující nastupovali do letadla. Biggles pozoroval vážnou rozmluvu von Stalheina s Rossem, který asi dostával poslední instrukce. Na Bigglesově tváři se objevil jemný úsměv, když zahlédl vzadu inspektora Gaskina.

Ross se posadil do letadla a von Stalhein odešel.

Biggles už neočekával žádné změny a požádal letištní věž o dovolení vzlétnout. Za chvíli byl ve vzduchu a mířil na Paříž. Když dorazí první, bude moci sledovat, jak přistání letadla s pasažéry, tak i prohlédnout si čekající. Když von Stalhein nebude přítomen, nemělo by to být obtížné. Také doufal, že si promluví s Marcelem.

Marcel už čekal. Biggles postavil Proctora tak, aby nepřekážel. Neztrácel čas a hned přešel k věci. „Má tu někdo puntíkovanou kravatu?“ zeptal se, když si třásl pravicemi.

Marcel se usmíval. „Samozřejmě, mon ami. Nezklameme tě. Je tady.“

„Kde?“

„V letištní hale. Pojd', ukážu ti ho. Určitě očekává kamaráda z Londýna, protože má v kapse dvě letenky do Prahy.“

„Dobrá práce, Marceli“ řekl Biggles uznale. „V kolik letí do Prahy?“

„Ve čtyři čtyřicet pět. Voilá! Tady stojí letadlo připraveno.“

„Běž mi koupit dvě letenky, jestli není obsazeno. Poletím stejným letadlem.“

Marcel se podíval lítostivě. „Nezdržíš se v Paříži ani jednu noc?“

„Nemohu. Toto je příliš vážné. Nedezertovali vám v poslední době muži z armády?“

Marcel pokrčil rameny. „Jak to mám vědět?“

„Zjisti to – ale ne teď. Vše ti řeknu, až se vrátím z Prahy. Obstarej mi letenky.“

„Ty chceš dvě?“

„Ano, Zrzek poletí se mnou.“

Když vešli do letištní haly, Marcel š'ouchl Bigglese. „Tam stojí ten muž,“ řekl.

Biggles pohlédl směrem, kam Marcel ukázal a viděl těžko popsatelné nervózní individuum tmavých těkavých očí a sinalé pleti. Četl nebo předstíral, že čte noviny, ale oči nespočívaly na tištěných řádcích.

Marcel odešel koupit letenky zatímco si Biggles prohlížel dotyčného.

A teď se odehrála zvláštní věc. I Bigglese na okamžik zmátla. Muž, kterého si prohlížel, se na něho upřeně díval. Chvilí jednal roztržitě, celý nesvůj. Pak došel k rozhodnutí a když se rozhlédl doleva a doprava, přišel k Bigglesovi a promluvil tichým hlasem německy: „Doufám, že je všechno v pořádku.“

Biggles automaticky odpověděl „Ja“ a hned si uvědomil, co se stalo. Ten muž zpozoroval puntíkovanou kravatu a považoval ho za člena organizace, pro kterou pracoval. To byl do určité míry důvod, proč tu kravatu Biggles měl, jenže sotva byl připraven na to, že kravata zapůsobí tak rychle. Vlastně až příliš účinně. Prozatím by se raději vyhnul další konverzaci, kdyby to bylo možné. To ovšem nebylo, a tak se pokusil využít dané situace, aniž by vzbudil nejmenší podezření. Nemělo by to být obtížné, protože ten muž zjevně nepatřil k obzvlášť bystrým. Nebylo by dobré náhle ukončit konverzaci, to by nadělalo více škody než užitku. Muž se zeptal: „Cestujeme spolu?“

„Asi,“ odpověděl Biggles. Navenek se choval nenuceně, ale uvnitř byl nejistý, protože se obával, že muž může použít hesla, na která bude očekávat patřičnou odpověď.

Muž však pokračoval. „Jste pod příkazy nebo se jen vracíte domů?“

„Příkazy,“ odpověděl Biggles. „Jedu do Prahy.“ Neměl obavy toto říct, protože věděl, jaké má muž v kapse letenky. Přítomnost ve stejném letadle teď bude vypadat přirozeně.

„Já také jedu do Prahy,“ připustil muž.

„Čekáte také na letadlo z Londýna?“ nadhodil Biggles.

„Ja.“

„Mám na palubě společníka.“

„Já taky.“

„Jednoho z řadových?“

„Ja.“

„Já už jsem s tím skončil,“ řekl nenuceně Biggles. „Očekávám důležitého člověka. V Praze se určitě setkáme v hotelu.“

„Jsme v hotelu Schweiz na Vltavské ulici.“

„Souhlasí,“ řekl Biggles. „Uvidíme se tam.“

„Měl jste štěstí, že jste byl povýšen,“ řekl muž jistým hlasem. „Už léta jsem stále poslíček. Říkali, že se tam točí hodně peněz, ale já mám sotva na živobytí.“ řekl hořce.

„Nedělejte si starosti,“ utěšoval ho Biggles. „Přijde na vás řada. Ale jestli vám mohu poradit, dávejte pozor na to, co říkáte. Kdybych dal hlášku s tím, co jste mi pověděl, měl byste potíže.“

Strachu se mu objevil v očích. „Ano, neměl jsem to říkat. Já se snažím, ale zdá se, že si toho nikdo nevšimá.“

„Přimluvím se za vás,“ slíbil Biggles.

„Danke schön.“

„Doprovodíte muže až na konec cesty?“ zeptal se Biggles.

„Ne, jenom do Prahy.“

„Určitě ty chlapce zajímá, kam jedou.“

„Ty, kterým se dává kožich, určitě.“

„To si myslím,“ odvětil Biggles s bezvýraznou tváří.

Objevilo se letadlo z Londýna a ukončilo konverzaci. Muž se přiblížil k zábradlí a Biggles zůstal stát na místě, dokud se Marcel nevrátil s letenkami. „Nečekej,“ řekl Biggles tiše. „Možná jsme sledováni, mohli by tě poznat. Spojím se s tebou později. Au revoir.“

„Au revoir, mon ami.“ Marcel odcházel.

Biggles popošel dopředu a připojil se k Zrzkovi. Udělal to rychle, aby muž, se kterým mluvil, nebyl zmaten tím, že uvidí dva muže s puntíkovanou kravatou. Když Biggles přikročil k Zrzkovi, muž šel vstříc Rossovi, který ho už hledal a jakékoliv pochybnosti kolem identifikace byly zažehnány.

„Něco nového?“ zeptal se Biggles Zrzka, jakmile byly splněny přistávací formality.

„Nic,“ odpověděl tiše Zrzek. „Ztratil jsem slovo s Rossem. Stále neví, kam pojede. Jediné, co mu sdělili bylo, že bude očekáván mužem s puntíkovanou kravatou. To bude asi ten, se kterým hovoří.“

„Správně. Bylo to docela směšné. Oba jsme tu čekali a ten člověk si všiml mé kravaty. Mluvili jsme spolu, ale moc jsem se toho nedověděl.“

„Zjistil jsi, kam Rosse vezou?“

„To jsem už věděl od Marcela. Ten muž má dvě letenky do Prahy. Ale to je jen další přestupní stanice. Tam si ho převezme někdo další.“

„Cestujeme s nimi?“

„Samozřejmě. Mám už pro nás letenky. Obstaral mi je Marcel. Řekl jsem tomu chlapíkovi, že také očekávám přítele z Londýna, se kterým jedeme do Prahy. Nebude proto překvapen, když nás uvidí na palubě. Tam už stojí Douglas s českým leteckým znakem.“

„Necháš Proctora tady?“

„Nic jiného mi nezbývá. Nedostal bych se daleko, kdybych přistál v Praze. Policie by na mě byla jako tuna cihel.“

„Pojedu s tebou?“

„Ano, tam to teprve začne. Budu potřebovat pomoc.“

„Než se tam dostaneme, bude tma.“

„Tím líp.“

„Kam půjdeme?“

„Pokusíme se dostat do hotelu Schweiz.“

„Proč tam?“

„Protože tam přijde ten muž s Rossem.“

Zrzek jemně zahvízdl. „Dobrá práce. Ještě ho budeme mít na očích.“

„To doufám. Problém bude, jak se nám bude dařit ho sledovat dále. Nebude v Praze dlouho. Ale s tím se budeme vyrovnávat později. Pojd'me, nasedáme. Tady máš svoji letenku. Můžeme sedět spolu, ale nesmíme už mluvit s Rossem.“

Tak popošli k letadlu s českým registračním znakem OK.

KAPITOLA PÁTÁ

ZA OPONOU

Bylo šero. když se Douglas klouzavým letem blížil ke světlům letiště v Ruzyni, k letišti starobylého českého města Prahy.

Během letu seděli Biggles se Zrzkem spolu, ale sotva promluvili. Totéž se dalo říct o Rossovi a jeho společníkovi, bránily jim jazykové rozdíly. Ostatní sedadla byla obsazena většinou obyčejně vypadajícími muži; ale v Evropě tolika politických intrik si byl Biggles dobře vědom možnosti, že všichni nemusí být zcela neškodní.

Po přistání následovaly obvyklé formality. Biggles věděl něco o totalitě, a tak si byl jist, že cestující jsou důkladně prověřováni. Před celní kontrolou nechal úmyslně Rosse se svým doprovodem jít první, aby na ně dobře viděli; hned zahlédl první znaky pokoutného chování. Bylo nenápadné. Kdyby si nedal obzvlášť záležet, nic by nepozoroval. Za uniformovaným celníkem stál zarputilý muž. Když Ross položil zavazadlo na pult, jeho společník položil ruku na kravatu, jakoby si ji chtěl upravit. Měl to být neuvážený pohyb, ale dostalo se mu odpovědi. Ten člověk přistoupil a chytil uniformovaného úředníka za rameno. Ten bez jakéhokoliv dotazu označil zavazadla Rosse a jeho společníka křídou. Jednoduše pak prošli hraniční závorou.

Biggles následován Zrzkem stál v řadě jako další. Položil ruku na kravatu a zavazadla byla označena křídou. Vzal si svou kabelu a šel dál. Totéž udělal Zrzek.

Když prošli halou, Biggles promluvil. „To šlo hladce, že?“ poznamenal suše.

Zrzek, který zřejmě nepozoroval účast ve hře, odpověděl: „Nechápu.“

„Řeknu ti to později,“ zamumlal Biggles.

Ross a jeho doprovod si vzali taxi. Biggles spěchal za nimi. „Když jedeme do stejného hotelu, smíme se svézt?“ zeptal se.

„Nastupte si,“ řekl Němec lhostejně.

Biggles a Zrzek nastoupili. Zrzek si nedovedl představit, co si asi Ross o tom všem myslí. Taxík se kodrcal ulicemi se zamlženými světly. Začínalo mrholit.

Zrzek myslel jen na to, že to probíhá příliš dobře, než aby to tak mohlo pokračovat.

Nic se však nestalo. Jako obvykle, když spolu cestují neznámí, nikdo nepromluvil. Atmosféra byla trochu napjatá a Zrzek si vydechl, když taxík konečně zastavil před hotelem, který byl zjevně druhé, dokonce třetí třídy.

Biggles řekl, že jízdné zaplatí a ostatní zatím vešli do hotelu. Dveře se otevřely do malé temné vstupní haly, kde na jedné straně byla recepce a na druhé schodiště vedoucí k pokojům v poschodí. Většinu plochy stěn pokrývaly plakáty a oznámení. Uprostřed stál stůl s poházenými novinami a časopisy. V rohu na ozdobném stojanu vadla zaprášená aspidistra.

V recepci seděl statný neupravený muž v košili s krátkými rukávy. Vzhledl, když vešli hosté a podal běžné formuláře. Biggles zaslechl, jak pozdravil jejich spolucestujícího německy, „Dobrý večer, Herr Stresser. Jako vždy. Tak, číslo dvacet jedna.“ Sejmul klíč z háčku a podal jej hostu.

„Danke.“ poděkoval.

Stresser zkušeně vyplnil dva registrační formuláře, zatímco Biggles čekal, opřený o loket, až na ně přijde řada. Stresser a Ross si vzali svá zavazadla a odešli. Biggles a Zrzek pak vyplnili své formuláře a ukázali falešné pasy. „Dvoulůžkový nebo dva jednolůžkové?“ zeptal se recepční.

„Dvoulůžkový,“ odpověděl Biggles.

Muž upozoroval Bigglesovu kravatu, prohlédl si ho a zeptal se: „Chcete být ubytováni ve stejném poschodí jako

Stresser?“ protože předpokládal, že mají stejné poslání, což určitým způsobem byla pravda.

„Ano.“

Muž sundal z háčku další klíč. „Dvacet dva. První poschodí. V patře zahrňte doprava.“

„Díky.“

Šli, jak bylo řečeno. Zastavili se před dveřmi dvacet dva a vešli. Rozsvítili a zavřeli za sebou dveře. Biggles položil prst na rty, „Opatrně,“ hlesl. „Mohou tu být mikrofony.“ Pak se zasmál. „Jde nám to krásně.“

„Příliš snadno,“ odpověděl podezřívavě Zrzek. „Chytit se do pasti je vždy jednoduché. Obtížné je dostat se ven.“

„Už přemýšlím, jak se z toho vyvlečeme,“ odvětil Biggles, vytáhl si nesesér a položil jej na toaletní stolek.

„Ross se Stresserem jsou ve vedlejším pokoji, není to až příliš blízko?“ obával se Zrzek.

„Naopak, já si myslím, že to je dobré,“ řekl Biggles a zkoumal zdi. „Chci si ještě promluvit se Stresserem. Snad něco pustí. V každém případě chová zášť vůči svým nadřízeným. Takoví obvykle spíš něco vyžvaní komukoliv, kdo je ochoten si ty starosti vyslechnout.“

„Co tak si dát něco na zub?“ navrhl Zrzek.

„Měli bychom,“ připustil Biggles. „Nezdá se, že by v hotelu byla restaurace, zeptám se Stressera, jestli nezná nějaké místo, kde bychom se mohli najíst za rozumnou cenu. Nepochybně bude o něčem vědět. Snad prozradí, kam půjdou jíst oni a mohli bychom se připojit. Po jídle a drinku snad roztaje. Také bychom to usnadnili Rossovi, kdybychom byli spolu.“

Tento plán nevyšel. Když se Biggles opláchl a šel zaklepat na dveře vedlejšího pokoje, nikdo se neozýval. Od recepčního se dověděl, že Stresser se svým společníkem odešli. Nevěděl kam. Řekl nám o malé restauraci nedaleko, kde se dobře vaří. Biggles doufal, že tam najde Stressera, ale

zklamal se. Jídlo bylo průměrné. Zdrželi se ještě u kávy, ale Stresser se neobjevil.

K Bigglesově nelibosti se už ten večer neviděli ani se Stresserem ani s Rossem. Slyšeli je přijít po půlnoci, ale Biggles si nemohl vymyslet důvod, proč by s nimi v tuto noční dobu potřeboval mluvit.

V noci se nic nepříhodilo.

Příští ráno se dal Biggles brzy do pohybu, vůbec neměl v úmyslu nechat Stressera proklouznout mezi prsty.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Zrzek, když se oblékali.

„To záleží na tom, co bude Stresser podnikat s Rossem.“ odvětil Biggles. „Momentálně je nechci ztratit z očí. Nemá smysl plánovat.“

„Jestliže je budeme sledovat, Stresser, pokud není pitomec, nás začne podezřívát.“

„Asi máš pravdu.“

„Co když pojedou dál do Ruska?“

„Na to raději nemyslet. Ale, ať se stane cokoliv, neopustíme Rosse.“

„Samozřejmě, že ne.“

„Přestaň si dělat starosti. Zatím jsme měli štěstí. Musíme se ho držet, dokud tady je. Snad vydrží. Starosti si začneme dělat, až se objeví. Je naděje, že se Ross něco dověděl. Jestli ano, určitě si najde způsob, jak nás informovat. Teď si zabalíme věci, zaplatíme účet a budeme připraveni jednat podle okolností.“

Sešli dolů. Vstupní dveře byly otevřené. Recepční zametal podlahu. Když Biggles žádal účet, vůbec se k ničemu neměl. Biggles ho pak požádal, jestli by neměl nic proti tomu, kdyby si nechali své tašky do odjezdu ve vestibulu. Recepční dovolil a pokračoval ve své práci. Za okamžik ho zavolala nějaká žena, opřel smeták o stěnu a zmizel v zadní části budovy. Biggles se Zrzkem se zatím posadili na prodřeně sedáčky a předstírali, že čtou noviny, které si půjčili ze stolu.

Brzy potom venku zastavilo auto. Zrzek pohledem přes noviny viděl vejít muže, pravděpodobně dalšího spojence. Dal se po schodech nahoru. Měl těžký kabát s kožešinovým límcem a kožešinové rukavice. To bylo divné. Nebylo sice zrovna horko, ale nedalo se říct, že byla zima.

„Řekl bych, že tu mají podivné hosty,“ šeptl Zrzek Bigglesovi.

Bigglesovy oči byly upřeny na schody. Pak se podíval na Zrzka. „Máš pravdu.“

„Na co myslíš?“ zeptal se Zrzek. „Na ten kožich a rukavice.“

„Co na tom?“

„Stresser se v Paříži zmínil o kožešinovém kabátě.“

Biggles nedokončil myšlenku. Hlasy se ozývaly od schodů a objevili se tři muži: Stresser, Ross a muž s kožešinovým límcem. Zrzek upřel zrak na Rosse. Měl teď na sobě také těžký kabát, nezapnutý, rozevlátý a už neměl tmavý oblek. Měl nenápadně šedý, na způsob vojenské uniformy. Na hlavě měl kulatou kožešinovou čepici s klapkami na uši, svázanými nahoře. Stresser neměl ani čepici ani kabát. Důvod byl zřejmý. Neodjížděl.

Co následovalo, trvalo jen minutu. Když muži přicházeli ke dveřím, jen jeden vnímal přítomnost Bigglese a Zrzka. Byl to Ross. Jeho oči zakmitaly, jako by chtěly oznámit nějakou zprávu. Současně pustil na zem malinký bílý předmět. Na víc nebyl čas. Ross si potřásl pravicí se Stresserem, který mu ji podal a pak se svým novým společníkem odešli. Dveře od auta práskly. Motor byl nastartován a k Zrzkovu úžasu se Stresser obrátil k Bigglesovi a tím zabránil jejich přirozenému impulsu vyběhnout a hledat způsob, jak sledovat auto, aniž by vzbudili podezření. Také bylo nemožné zvednout malý předmět, který Ross upustil.

„Tak, další je pryč,“ řekl Stresser a úsměv na rtech odhalil jeho zkažené zuby.

„Kam jede teď?“ zeptal se Biggles nenučeně.

„Jako obvykle.“

„Dnes není moc dobrý den na let,“ riskl Biggles, jestli se trefí do černého.

Stresser pokrčil rameny. „Říkají, že počasí se během letu zlepší.“

Zrzek už měl chuť uhodit toho chlapíka za nic neříkající odpovědi. Asi nebyl takový hlupák, jak vypadal. Každopádně nic neprozradil.

„Tak vy už asi můžete jít domů, že?“ zeptal se Biggles Stressera se zkoumavým pohledem.

„Ano. Odjedu do Berlína pro další příkazy.“ Stresser odcházel, když dostal nápad se zeptat, „Kam máte vy namířeno?“

„My momentálně zůstáváme tady.“

„Možná se setkáme v letadle do Berlína.“

„Najdeme vás, jestli pojedeme,“ slíbil Biggles.

Stresser ještě nezmizel z dohledu, když se recepční vrátil, chopil se smetáku a pokračoval v zametání podlahy.

Biggles chtěl zvednout malý předmět, který Ross upustil. Na to bylo pozdě. Byl už smeten na lopatku.

Zrzek, který měl nervy na špagátu, málem vykřikl.

„Poslouchej!“ řekl Biggles a zvedl výhružně prst.

Recepční nechápal, proč se na něho dívají. „Co je?“

„Měl jsem pocit, že vás někdo volá z kuchyně.“

Odložil lopatku a smeták a odešel do zadní části budovy. V tom okamžiku se Bigglesovy prsty hrabaly ve špíně, zápalcích a nedopalcích. Spokojené hlesnutí napovědělo Zrzkovi, že našel, co hledal. Aniž by se na to podíval, strčil předmět do kapsy.

„Co je to?“ zeptal se Zrzek.

„Na to teď není čas,“ řekl Biggles. „Musíme spěchat na letiště a doufat, že tam zastihneme Rosse. Záleží na každé vteřině.“ Narazil si klobouk, popadl kabelu, vykročil

otevřenými dveřmi na chodník a hledal taxík. Žádný nebyl v dohledu.

„Myslíš, že Ross určitě poletí?“ zeptal se Zrzek.

„Nevím to jistě,“ odpověděl Biggles rázně, „ale poznámka Stressera o počasí tomu nasvědčovala. Pojd’.“

Spolu pak spěchali k široké hlavní frekventované silnici. S malým zpožděním přece získali taxi.

„Jestliže se nám nepodaří letět v letadle s Rossem, snad přijdeme alespoň včas, abychom viděli, kterým směrem poletí,“ řekl Biggles.

„Co to pustil na zem?“

„Srolovaný kus papíru.“ Biggles ho vytáhl z kapsy a na koleně ho narovnal.

Zrzek viděl, že tam je napsáno jedno slovo „Kratsen“. Pohlédl Bigglesovi do tváře. „Říká ti to něco?“ zeptal se.

„Nic.“

„Vypadá to na název místa.“

„Pokud to tak je, nemám nejmenší tušení, kde to je. Může to být jakékoliv jméno. Jedno je jisté. Cokoliv to slovo znamená, muselo být životně důležité pro Rosse. Musel být v časové tísní, jinak by napsal více. Měl čas jen na jedno slovo. Škoda, že jsme s ním nemohli mluvit. Štěstí nám nemůže přát pořád.“

Auto už přijíždělo k hlavnímu vchodu na letiště. Biggles vyskočil, zaplatil jízdné, vešel do letištní haly a horlivě se rozhlížel. Lidé přicházeli a odcházeli. Od parkovací plochy letiště přicházel hřmot motoru. Cestující vycházeli z letadla z Berlína. Biggles jim nevěnoval pozornost, plně se soustředil na hledání Rosse a jeho nového společníka.

Byl to Zrzek, který je konečně zahlédl. „Tam jdou,“ řekl stručně a hlavou pokynul k zábradlí, kde právě procházeli. Biggles spěchal ke vchodu na letištní plochu, ale nebyl vpuštěn, neměl letenku. Tak jim se Zrzkem nezbyvalo, než hledět na odcházející postavy k letadlu, připravenému vzlétnout.

„Zavolej na něho,“ naléhal Zrzek zoufale.

„Opovaž se něco takového riskovat,“ řekl Biggles. „Když na sebe obrátíme pozornost, vše je ztraceno. Vynoří se plno čmuchalů.“

„Ke kterému letadlu jdou?“

„LI – ruská práce, plagiát Douglase.“

„Zjisti, kam má namířeno.“

Biggles se obrátil na muže u východu s otázkou. Ten však v tom okamžiku zavíral dveře, v hlomozu stroje letadla utopil svá slova a odešel na letištní plochu.

Biggles civěl na letadlo, které se dávalo do pohybu. Nemohl nic dělat. „Ztratili jsme ho,“ řekl hořce. Zrzek ho ještě nikdy neviděl tak zachmuřeného.

Bezmocně se dívali na vzlétající letadlo. „Pojďme se zeptat do informací, možná se něco dovíme.“ Prudce se otočil a srazil s cestujícím z Berlína, který opouštěl celní úřad.

„Promiňte,“ omluvil se Biggles. Málem slovo polkl, když se očima střetl s mužem, posledním, se kterým by se chtěl vidět. Byl to Erich von Stalhein.

Okamžik bylo na obličeji Němce zjevné, že jeho úžas byl stejný jako Bigglesův. Tvrdá škola zkušeností, která dlouhá léta absolvoval, mu dovolila rychle nabýt rovnováhu. „Dobré ráno, Bigglesworthi.“ řekl uhlazeně. „Nečekal jsem, že tady potkám VÁS.“

Biggles se mdle usmál. „Ani já jsem to nepokládal za pravděpodobné.“

„To určité ne,“ řekl von Stalhein s poněkud šibeničním humorem. Jeho pohled teď mířil přes Bigglesovo rameno.

Biggles věděl proč. „Jestli očekáváte přátele, nebudeme vás zdržovat.“

„Pravda, jsem celkem zaneprázdněný,“ řekl von Stalhein. „Nepochybně se ještě setkáme.“

„Sám toho mám taky hodně,“ zamumlal Biggles.

„To si dovedu představit,“ konstatoval s úsměškem von Stalhein a dal se svižně do kroku.

Biggles zamířil k východu. „To je smůla.“ to bylo vše, co mohl Zrzek dodat. Sledoval von Stalheina. Odešel na policejní stanici.

„Samozřejmě, máme patnáct vteřin, abychom se ztratili.“

Před budovou se Biggles rozhlížel, ale taxi neviděl. Mnoho soukromých aut parkovalo u protějšího chodníku. Jako na letišti, rozprostíralo se parkoviště na široké ploše. Bez domlouvání přešli k autům. Dveře prvního byly zamčeny, totéž u druhého. Do třetice měli štěstí. Dveře velkého salonního vozu povolily. „Nasedni,“ řekl Zrzkovi.

Zrzek, s pohledem na východ budovy naproti našel dovnitř. Jakmile zapadli do sedadel a praskli dveřmi, von Stalhein se se třemi policisty objevil s naléhavým pohledem. Rozhlíželi se. Než začali věnovat pozornost autům, Biggles se už rozjížděl. To nevyhnutelně upoutalo pozornost. Policisté vykročili, ale auto už bylo v pohybu. „Drž si klobouk“ varoval Biggles a šlápnul na plyn.

Zrzek viděl policistu spěchat zpět do haly kolem informací.

„Šel k telefonu,“ poznamenal Biggles. „Mám obavy, že jsme něco spustili.“

„Daleko se v kradeném autě nedostaneme,“ konstatoval Zrzek.

„Kdybychom čekali na taxi, nedostali bychom se nikam,“ řekl Biggles.

Od okamžiku, kdy se dostali za železnou oponu, byli připraveni na všechno. Před hodinou byla šance, že se dostanou domů, upozornil Zrzek jedovatě, když Biggles stočil volant, aby nevrazil do nepozorného cyklisty.

„Pořád máme šanci.“

„Nenazval bych ji slibnou.“

„Snad můžeme udělat něco proto, aby byla slibnější,“ řekl Biggles. „Představ si, jak by byl život planý, kdyby všechno vypadalo slibně.“

„Je to nešťastná náhoda, narazit na von Stalheina.“

„To se stává, chlapče, nemůžeš mít pečené holuby každý den.“

Na předměstí se uprostřed silnice objevil policista se zvednutou paží. Uvědomil si právě včas, že tím nezastaví auto, pokud pro to řidič něco neudělá. Moudře ho nechal projet a kulka z jeho pistole zaduněla na kapotě auta.

Pak už jel Biggles jen krátkou vzdálenost. „Svezli jsme se dost daleko,“ poznamenal, zastavil na frekventované ulici a vystoupil. „Auta mají poznávací značku, naštěstí chodci ne. Pěšky to bude bezpečnější.“

Zrzek vystoupil z auta. „Kam teď?“

„Také o tom přemýšlím,“ odpověděl Biggles. „Myslím, že nejdříve se vrátíme do hotelu.“

Zrzek byl na mrtvici. „Zbláznil ses?“

„Možná.“ odpověděl smutně Biggles.

KAPITOLA ŠESTÁ

ZA PENÍZE PROMLUVÍ

Chvíli chodili po rušných chodnících až Zrzkovi došla trpělivost.

„Co očekáváš od návratu do hotelu?“ dožadoval se. „Do hodiny se policie spojí se všemi hotely, aby zjistila, kde jsme strávili minulou noc.“

„S tím počítám,“ přikývl Biggles. „To nám ponechává hodinu na to, abychom stihli, co mám na mysli.“

„Co máš na mysli?“

„Promluvit si se Stresserem – jestli ho tam ještě najdeme.“

„Stresser! Proč se hned nevydáme policii a máme to za sebou.“

„Můžeme tam nakonec skončit.“

„Se Stresserem si o to přímo žádáme.“

„Možná. Podstatné je, že Stresser je jediný člověk, který snad ví, kam odjel Ross. Když ztratíme kontakt se Stresserem, ztratíme stopu. Zkrátka, je jediné spojení, které máme.“

Zrzek začal být mírně sarkastický. „Z čeho soudíš, že ti poví, co ví?“

Biggles se usmál. „Cítím to v kostech. Mám v kapse argument, který zřídka zradí u takového typu.“

„Zbraň?“

„Nic tak surového. Něco mnohem lepšího a efektnějšího.“

„Co tedy?“

„Peníze. Když peníze umí promluvit, velké hromádky musí křičet.“

„Ale ten člověk je komunista.“

„No a? Chci potkat komunistu, který nemá zájem o peníze. To z něho dělá komunistu, že žádné peníze nemá. Chce je a věří, že jediný způsob, jak se k nim může dostat, je sáhnout do kapsy těm, kteří je mají.“

„Komunisté nenávidí kapitalisty.“

„Samozřejmě. Všichni by ale byli kapitalisty, kdyby věděli, jak na to. Jednoho znám. Kromě toho, že je trochu praštěný, není špatný. Jak tráví čas? Řeknu ti to. Hraje sportku. Pro legraci? To vůbec ne. Chce vyhrát rychle hodně peněz, aniž by na ně musel pracovat. V den, kdy vyhraje velké peníze, pokud vyhraje, přestane být komunistou. Vystoupí zaníceně proti červeným ze strachu, aby mu je nevzali. Vsadím se, že Stresser se stal komunistou, protože v tom cítil snadně získané peníze. Teď zjistil, že to tak není. Řekl mi přece, že má té hry po krk, protože není dobře placen. To znamená, že se přidá ke komukoliv, kdo mu nabídne víc. Sleduj. Za pokus to stojí.“

„Ty si ale troufáš?“

„Kdo nehraje, nevyhraje,“ Biggles zvedl ruku k přijíždějícímu taxíku a řekl jméno hotelu.

„Jaké máš plány, když opustíme hotel?“ zeptal se Zrzek, zatímco si taxi razilo cestu provozem.

„Na chvíli se sklídíme, abychom si další promysleli. Předvídal jsem takovou situaci a zajistil jsem úkryt.“

Za pár minut je taxi vysadilo u hotelu. Recepční ještě uklízel vestibul. Biggles se ho zeptal, zda Herr Stresser již odjel a dostal zápornou odpověď, pan Stresser je ještě ve svém pokoji. Biggles běžel nahoru. Když zaklepal na dveře pokoje dvacet jedna, dveře otevřel muž, kterého hledali. „To jste vy,“ řekl dost nepříjemně.

„Čekal jste někoho jiného?“ zeptal se Biggles. „Nikdy nemůžete vědět, kdo vás při takovém zaměstnání navštíví,“ zabručel. „To máte pravdu, smíme dál?“

„Co chcete?“

„Než odpovím na tuto otázku, raději zavřeme dveře,“ řekl tiše Biggles.

Stresser vypadal vyplašeně, když se ho Biggles zeptal, jestli by mohl potřebovat nějaké peníze. Stresser zíral. „Peníze?“ zakoktal. „Kolik peněz?“

„Řekněme tisíc západních marek.“

Němci spadla čelist. „Za co?“ zeptal se nervózně a zvlhčoval si jazykem rty. Spustil se do židle.

„Jsme britská výzvědná služba,“ řekl mu Biggles stručně. „Nechceme vám ublížit. Stěžoval jste si, že vás dobře neplatí za to, co děláte. To mohu dát do pořádku.“ Biggles ukázal hromádku bankovek.

Výraz strachu, pochybnosti a hrabivosti se zračil Němci na tváři. Strach vítězil a Zrzek věděl proč. Stresser se obával, že nabídka je past nastavená jeho vlastními zaměstnavateli.

„Tak co?“ zeptal se Biggles netrpělivě. „Nemohu ztrácet čas,“ hrál si nápadně s bankovkami.

Oči Stresserovi zářily. Peníze ho fascinovaly. „Jak mám vědět, že jste tím, kým říkáte, že jste?“

„Budete nám muset uvěřit,“ řekl Biggles. „Neočekáváte, že bych chodil po městě s průkazem své totožnosti v kapse.“

„To ne,“ připustil Stresser.

„Pak se rozhodněte. Jestli máte chuť mluvit, můžete se stáhnout s penězi v kapse a být za hodinu nebo dvě v Západním Německu. Tam budete v bezpečí.“

Stresser se zhluboka nadechl. „Co chcete vědět?“

„Kam odvedli nového rekruta Rosse?“

„Vy jste nás sledovali?“

„Samozřejmě, ale ztrácíte čas. Kde je Ross?“

Stresser si odkašlal. „Je na cestě do Koreje.“

Byla řada na Bigglesovi, aby civěl. V očích se objevily mraky podezření.

„Koreje? Co se mi to snažíte namluvit?“

„No, ne přesně Koreje. Vlastně to je Manchuria. Akce je spojena s korejskou válkou.“

„Jak se to místo jmenuje?“

„Kratsen.“

„Řekl jste Rossovi, že pojede do Kratsenu?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože se neustále vyptával, kam jede. Řekl jsem mu to. aby dal pokoj. Nezáleželo na tom, protože bylo příliš pozdě, aby vycouval.“

„Řekl jste mu. kde je Kratsen?“

„Že to je v Polsku.“

„Proč jste lhal?“

Stresser pokrčil rameny. „Člověk musí lhát v takové špinavé hře a vy to víte.“

„Je Ross na cestě do Kratsenu?“

„Ne, ještě ne.“

„Co tím chcete říct? Nemluvte v hádankách.“

„Měl jet přímo do Kratsenu. ale bylo s ním těžké pořízení, tak mu bylo dovoleno telefonovat.“

„V jakém smyslu s ním bylo těžké pořízení?“

„Chtěl navštívit svého přítele.“

„Jak se jmenuje?“

„MacDonald. Vyzvedával jsem ho nedávno.“

„Znamená to, že MacDonald není v Kratsenu?“

„Ještě ne.“

„Kde je?“

„V sovětské zóně Berlína.“

„Co tam dělá?“

„Vysílá.“

„Propagandu?“

„Samozřejmě.“

Obličej Bigglese byl bez výrazu. „Takže Ross je právě na cestě do Berlína za MacDonaldem?“

„Ano.“

„Jak dlouho se tam zdrží?“

„Nevím, asi den. Možná taky týden. To záleží. Ale pak pojedete dál do Kratsenu. Domnívám se, že MacDonald pojedete s ním.“

„Co se děje v Kratsenu?“

„Vysílá. Je tam nová radiová stanice. Nutí je mluvit k vojsku Spojených národů v Koreji. Musí říkat, jak se mají dobře.“

Rozednívalo se. Zrzek si byl jist, že Stresser mluví pravdu. Slyšel už o takovém vysílání.

Bigglesův pohled lpěl na Stresserovi. „Co když Ross odmítne vysílat?“

Stresser pokrčil rameny.

„Poslední otázka,“ řekl odměřeně. „Kde bude Ross v Berlíně? Samozřejmě v sovětské zóně.“

„Ano, v hotelu Prinz Karl na Zindenplatz. Už jsem tam byl. Je to jeden z obvyklých, jako tento.“

Zrzek se díval na Bigglese. Jeho obličej tvrdých rysů jako by zestárl. Bylo jasné, že informace, které Stresser podal, ho šokovaly.

„Řekl jste Rossovi, co ho čeká?“ zeptal se Biggles Stressera.

„Ne, bylo by to pro něj příliš skličující.“

„To bylo od vás velice uvážlivé,“ řekl Biggles jízlivě a hodil svitek bankovek na stůl. „To je všechno, radím vám zmizet ze země a nevracet se. Jestli se mne pokusíte podrazit, sečtu vám to.“ Otočil se na podpatku a vyšel z pokoje.

Na chodbě se otočil k Zrzkovi, „Manchuria ze všech míst na světě. Nepomyslel jsem na žádné místo mimo Evropu. Chudák Ross. Bude si myslet, že jsme ho opustili.“

„Ale to není pravda,“ protestoval Zrzek. „Za nic na světě.“

„Stresser říkal pravdu.“

„Jsem si jist, že ano, jinak by se nezmínil o MacDonaldovi. Nejdříve ale musíme odtud zmizet.“

Seběhli se schodů a vyšli na ulici. Recepční na ně nepromluvil, ani oni nepromluvili na něj. Asi za pět minut, když se na konci ulice Zrzek otočil, uviděl před hotelem zastavit auto. Vystoupili policisté a vešli do hotelu. „Mám pocit, že Stresser nestačil odejít včas,“ řekl Bigglesovi. „Jestli policie u něho najde peníze, bude to zlé.“

„To mi nevezme spánek.“ odvětil Biggles kousavě a pokračoval v cestě.

„Víš, kam jdeme?“ ptal se Zrzek.

„Nastudoval jsem si mapu města než jsme odjeli z domu,“ odpověděl Biggles. „Nechod’ raději vedle mne. Policie bude hledat dva muže. Běž kousek za mnou.“ Šel dál, držel se hlavních ulic, kde jezdila spousta aut všemi směry a kde bylo hodně lidí.

Za dvacet minut přešli most přes řeku, kterou Zrzek považoval za Vltavu a dostali se do Starého města. Mrholilo. To nijak nedodalo lesku řadám domů, zjevně velmi starých. Bylo tam několik malých obchůdků. Některé nabízené zboží vypadalo tak starobylé jak samotné domy. Zrzek neměl ponětí, kde jsou, ale Biggles asi věděl, ačkoliv párkrát četl jména ulic na rohových domech. Tady doprava ustávala a pár lidí, kteří spěchali kolem, byli schováni pod deštníky.

Konečně Biggles počkal na Zrzka. „To je ta ulice,“ řekl, kousek popošel a zabočil do nenápadného obchůdku, kde byla na dveřích cedulka se jménem Johann Smasrik. Podle výlohy to vypadalo na něco mezi zakázkovým krejčovstvím a obchodem s použitými oděvy. Biggles zazvonil. Když se dveře otevřely, vítala ho teplá těžká vůně od žehlení.

Zrzek za sebou zavřel dveře. Přívětivý malý muž středního věku se na ně upřeně díval přes staré brejle s kovovými obroučkami, které měl nasazené na špičce nosu. Odložil horkou žehličku, se kterou pracoval. Měl trochu zdeformovanou postavu, jedno rameno měl výš. Všechno kolem včetně obnošených šatů a věcí nasvědčovalo o velké

chudobě a nuzné existenci. První pocity byly pocity lítosti. Tázavě se díval na hosty.

„Mluvíte německy?“ zeptal se Biggles německy a levou rukou si držel klopou.

„Ja, mein Herr.“

Biggles pokračoval. „Počasí je velmi nejisté.“ Muž souhlasil. „Vždycky prší,“ povzdechl si.

„Ztratil jsem knoflík na kabátě,“ řekl Biggles. „Našel byste mi vhodnou náhradu?“

Chování obchodníka se změnilo. „Angličané?“, zeptal se tiše.

„Ano.“

„Nesnáze?“

„Ano.“

„Jste sledováni?“

„Ne.“

„Běžte dále, já se zatím přesvědčím, že máte pravdu.“ Muž hovořil anglicky bez nejmenší stopy po cizím přízvuku. Vzal je do zadní části obchodu, malého obývacího pokoje.

„Počkejte,“ řekl hostitel a vrátil se do obchodu. Za dvě nebo tři minuty byl zpět. „Myslím, že všechno je v pořádku.“ řekl způsobem, který vyzařoval důvěru. Usmál se. „Samozřejmě, člověk si nemůže být nikdy jistý. Řekněte mi rychle, co se stalo.“

Biggles vyprávěl. „Zvláštní poslání nás přivedlo do Prahy. Práci jsem odvedli, ale na letišti nás poznal jeden nepřátelský agent. Domnívali jsme se, že je v Londýně. Hned nás nahlásil policii. Protože tam nestálo žádné taxi, půjčili jsme si auto z parkoviště, nechali jsme ho ve městě a pak jsme přišli sem.“

„Utíkáte před tajnou policií, která vás hledá.“

„Přesně tak.“

„Co pro vás mohu udělat?“

„Musíme si najít místo, kam bychom se mohli uklidit, než se nám podaří zařídit si odjezd. Můžete nás tu nechat?“

„Kdo vám dal tu adresu?“

„Číslo sedm.“

„Rozumím. Zůstanete tady,“ řekl muž zamyšleně. „V tomto případě není na vybranou. Tato adresa se dává jen v nejzávažnějších záležitostech.“

Biggles se podíval na muže zpytavě. „Mluvíte dobře anglicky.“

„Přirozeně, jsem Brit,“ zněla odpověď. „Snadno si zapamatujete mé jméno. Jmenuji se Smith. Musím se vrátit do obchodu, kdyby vešel zákazník. Promluvíme si později.“

Smith je vedl tři poschodí po vratkých dřevěných schodech na půdu plnou harampádí, neužitečného, tak se to alespoň jevilo. Starý stůl, zlomené židle, krabice, staré oblečení, závěsy, kusy koberců a podobně. Jediným světlem byly paprsky, které pronikaly oknem na šikmé střeše.

„Poslouchejte pozorně,“ řekl Smith. „Zůstanete tady v tomto pokoji a za žádných okolností neodejdete bez mého svolení. Udělejte si pohodlí, pokud to prostředí dovolí. Nic tu nenechte ležet, ani drobinku ani popel z cigarety, nic co by naznačilo něčí přítomnost. Určitě si uvědomujete, že takové zařízení se může kdykoliv, ve dne i v noci stát předmětem policejního útoku a důkladné prohlídky. Pak jedna věc, jakkoliv malá, může způsobit neblahé důsledky.“

Biggles přikývl. „Chápu. Máte důvod předpokládat, že jste podezříván?“

„Ne. Ale je pravděpodobné, že bych věděl, kdybych byl. V našem zaměstnání člověk nikdy neví. Definitivně to budu vědět během několika hodin.“

„Co tím chcete říct?“

„Jestli tajná policie má nějaký důvod podezřívat tento dům, neobjeví se hned. Jediného ptáčka, kterého by chytili bych byl já. Jestli vás za hodinu nebo dvě nenajdou, budou vědět, že se schováváte. Pak policie uhodí na každé místo, na které má nejmenší podezření. Takové útoky začínají obvykle po setmění, když kordon může být stažen kolem

podezříváného domu. aniž by vyděsil nájemníky. Za denního světla by stěží taková operace proběhla nepozorovaně.“ Smith se usmál. „Hodinu nebo dvě budete určitě v bezpečí.“

„Ano,“ mumlal Biggles.

„Ale kdyby přece udělali zátah, je tu ještě jedna úniková cesta,“ pokračoval Smith. „Celý ten nepořádek tu není čirou náhodou. Je to úmysl. Zdánlivě nahodilé věci jsou pečlivě upraveny a poskytují nouzový východ. Kdybychom se dostali do nesnází, chci, abyste použili *tuto* cestu. Kdyby vás tu našli, je to konec váš i můj.“ Smith ukázal ke střešnímu oknu. „To je ta cesta, kterou byste šli. Dole pod pultem je na zemi knoflík. Když na něj šlápnu, zazvoní zvonek, schovaný v jedné z těchto krabic. Jakmile ho uslyšíte, budete vědět, že dole je tajná policie. To bude signál pro rychlý, ale tichý odchod. Stůl, jak vidíte, je pod střešním oknem. Když na něj položíte tuto krabici, dosáhnete na okno. Jakmile prolezete a okno za sebou samozřejmě zavřete, budete na šikmé střeše. *Otočíte* se doprava. Je to deset metrů ke štítové zdi a komínu. V nejbližším komínovém nástavci najdete lano. Po něm se spustíte asi šest metrů na rovnou střechu. Lano vezmete s sebou, protože ho budete znovu potřebovat. Kromě toho byste ho nemohli nechat viset, protože by bylo viděno z ulice. Po rovné střeše se dostanete na konec bloku. Dole je dvůr obchodníka s kovovým šrotem. Vraty dřevěného plotu napravo vyjdete na ulici. Potom už musíte hledat štěstí sami.“

„Co uděláte vy?“ zeptal se Biggles.

Smith pokrčil vyvýšené rameno. „Zůstanu a budu se z toho vylhávat. Tím vám poskytnu čas na únik. Se mnou si nedělejte starosti. Nemám už víc času. Zazvoním jen když to bude vypadat velmi vážně. Kdybych ale musel, co uděláte s taškami? Na střechách by vám překážely. Kdyby však chtěli půdu prohledat, našli by je tady.“

Biggles souhlasil. „Co navrhuje, abychom udělali?“

„Raději mi je přenechejte, dokud hrozí nebezpečí,“ řekl Smith. „Dám je mezi své věci. Budou vám k dispozici.“ Zvedl kabely. „V poledne vám přinesu něco k jídlu. Pak si zase promluvíme.“

„Děkuji vám,“ řekl Biggles uznale.

Smith se zase usmál. „Není třeba děkovat. Je to moje práce a snažím se ji dělat co nejlépe. Brzy se uvidíme.“ Odešel.

„Statečný chlapík,“ řekl Biggles a posadil se na krabici.

KAPITOLA SEDMÁ

ÚNIK STŘECHOU

„Bude to otrava sedět a točit palci, zatímco zatracený Ross letí na konec světa,“ poznamenal Zrzek.

„Byla by to daleko větší otrava bez přítele Smithe,“ odvětil Biggles, zapálil si cigaretu a použitou zápalku strčil do kapsy. „Zvláštní typ. Už jsem se s několika setkal. Žádný normální člověk by na sebe nevzal takovou práci, trávit život v nehostinné zemi, když neví, kdy mu sekera spadne na krk. Setnutí hlavy je mimochodem v této části světa běžná metoda likvidace.“

„Proč mi to musíš připomínat?“ zastěžova! si Zrzek.

Biggles s usmál.

Za chvíli se Smith vrátil s košíkem jídla. „Dělal jsem co jsem mohl,“ řekl a postavil koš na krabici.

„Potřebujete peníze?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě, že ne. Ale kdybych nakoupil víc než mohu sám sníst, lidé by se mohli divit, pro koho to asi mám. Tady, když se lidi diví, mluví. Mluví ze strachu a věří, že když dostanou do nesnázi někoho jiného, sami se jim vyhnou. Nedovedete si představit, jaký se tady žije život. Je to tu prolezlé vládními čmuchaly a špióny. Nikdo si netroufá nikomu důvěřovat.“

„Co vás proboha přimělo vybrat si tak mizernou práci?“ zeptal se Zrzek zvědavě.

Smith pokrčil pokřivené rameno. „Nemám to jako práci, spíš jako poslání,“ vysvětlil. „Nakonec, jak bych mohl sloužit vlasti? Podívejte se na mne. Jako chlapec jsem byl poblázněný do armády, ale pád mi poškodil páteř a bylo to. Byl jsem dán do rukou českému odborníkovi, který věřil, že mne vyléčí. Tak jsem se tady vůbec dostal. Léčba se nepodařila, ale poznal jsem tu zemi, lidi a jazyk, a tak jsem

zůstal. Samozřejmě tehdy tu bylo všechno jiné. Když vypukla válka, zpravodajská služba doma uvítala, že má někoho s takovou kvalifikací. Od té doby jsem tady.“

„Nikdy nejezdíte domů?“ zeptal se Zrzek.

„Odjel jsem jenom když Rusové zabrali zem. Není to tak nezajímavé, jak se zdá. Mnoho výjimečných lidí projde mýma rukama a od nich získávám zajímavé zprávy.“

„Jste jistě ve spojení s domovem,“ řekl Biggles.

„Samozřejmě, jak bych jinak mohl být užitečný? Mám rádio. Ale ne tady. Bylo by tu nebezpečné poslouchat pravidelně, ale mám je k dispozici, když potřebuji. Proč se ptáte?“

„Jde o to, jak se dostaneme domů,“ odpověděl Biggles. „Když vezmeme v úvahu, co se stalo, bylo by marné pokusit se opustit zemi veřejnými dopravními prostředky. Kdybych se mohl spojit s domovem, domluvil bych si letadlo, které by nás vyzvedlo. Jsme domluveni.“

„Jste připraveni na návrat domů?“

„Ano, nemůžeme už tady nic víc vyřídit. Musíme vykoumat další postup.“

„Letadlo je připravené?“

„Ne. Než jsme vyjeli, neměli jsme zdání, kde skončíme. Kromě toho jsme neznali vhodnou přistávací plochu za železnou oponou.“

„V tom vám mohu pomoci.“

Biggles pookřál. „Znamená to, že víte o takovém místě?“

„Ano. Už jsme je použili. Nejste první, pro koho musím zařídit odvoz domů. Letadlem to je ten nejlepší a nejrychlejší způsob.“

„Kde je ta přistávací plocha?“

„Na poli, asi dvacet kilometrů odtud.“

„Mohl byste, prosím, poslat domů vzkaz, přesně stanovit místo, den a hodinu? Když získají tuto informaci, vyzvednou nás.“

„Samozřejmě, že pošlu vzkaz. Udělám to dnes večer. Nemusím posílat umístění pole. V Londýně to místo znají. Musím poslat den a hodinu.“ Smith se zvedl z krabice, na které seděl. „Teď musím zpět do obchodu.“

„V kolik hodin pošlete vzkaz?“ zeptal se Biggles.

„Asi v šest. Vzduch je v tu hodinu hustý a tak můj signál, samozřejmě v kódech, nebude zaregistrován nepřátelskými posluchači.“

„V šest! To znamená, že by přiletěli ještě dnes.“

„Samozřejmě. Pokud se nevyskytne zádrhel na druhé straně. Dejte mi vaši šifru a signál bude předán vašemu šéfovi okamžitě po přijetí. Uvidíme se později.“ Smith odešel zpět dolů.

Biggles se obrátil k Zrzkovi. „Čím dříve naši dostanou zprávu, tím líp.“

„Co s Rossem? Bude nešťastný.“

„Nezapomněl jsem na něho. Dostaneme ho z toho, jen to bude trvat trochu déle, než jsme předpokládali. Tady nalezneme způsob, jak se s ním spojit.“

„Požádáš Algyho a Bertieho, aby nás vyzvedli?“

„Samozřejmě. Jsou na příjmu. Jestliže Smith pošle vzkaz v šest, mají ho v sedm. Hodina jim stačí, aby se do toho opřeli. Zbývají čtyři hodiny do půlnoci. Jediné, co by mohlo zhatit naše plány, je počasí, ale to nemůžeme ovlivnit. Domluvíme to se Smithem, až přijde nahoru.“

Hostitel se objevil až po páté, když přinesl čaj a moučník. Biggles již připravil svůj signál na papír. Smith slíbil, že ho hned přepíše do kódu.

„Nejvíc mě trápí počasí,“ řekl Biggles. „Ráno bylo mizerně, jak je teď? Pilot potřebuje slušnou viditelnost na takovou práci.“

„Ještě trochu prší, ale mraky se trhají a poslední předpověď hlásí rozjasnění.“

„Fajn,“ řekl Biggles a nalil si čaj.

„Nechám vás tu zase chvíli a půjdu zařídit potřebné,“ řekl Smith. „Mám takový plán. Nejdříve pošlu signál. Jakmile potvrdí příjem, postarám se, abych vás dopravil na přistávací plochu. Sám s vámi nemohu jít z mnoha důvodů. Ale nebylo by moudré, abyste se pokusili v zemi, kterou neznáte, najít plochu ve tmě sami. V osm pětáctyřicet budete připraveni na odchod. V devět hodin před dvorem s kovovým šrotem zastaví povoz, který vozí zeleninu na centrální trh. O dvoru jsem se vám už zmínil. Je na rohu, asi padesát metrů od mých dveří. Nechci, aby povoz zastavil před domem. Když uslyšíte mluvit vozku ke koni, bude to znamení, že v dohledu nikdo není. Nastoupíte a přikryjete se pytli, které tam najdete. Není třeba, abyste s vozkou mluvili. Dá vám znamení, když budete u cíle. Cesta potrvá dobré tři hodiny. Další už záleží na vás. Promiňte, jestli to vyznělo melodramaticky, ale mám zkušenost, že se nic nesmí nechat náhodě. Úspěch v takových operacích velmi často závisí na pečlivém plánování.“

„Máte naprostou pravdu,“ souhlasil Biggles.

„Je ještě něco, co byste mohli potřebovat?“

„Máme všechno, jen bych byl rád, kdybych mohl mít silnou baterku, abych navigoval letadlo.“

„Seženu vám ji.“

„Snad ještě – co uděláme, když se z nějakého důvodu letadlo neobjeví? Počasí nebo porucha na letadlu mohou zbortit plán.“

„Dobrá připomínka,“ souhlasil Smith. „Zařídím, aby se stejný povoz vracel za rozbřesku a byl naložený zeleninou. Nenasednete, jen se řidiči ukážete. On mne pak uvědomí a já už něco zařídím. V žádném případě se však nepokoušejte dostat se sem sami.“

„Dobře,“ souhlasil Biggles.

Smith se vzdálil.

„Nedovedu si představit, co bychom si počali bez takových lidí,“ poznamenal Zrzek. „Smith musí mít nervy ze

železa, aby vydržel život v takovém napětí. My také riskujeme, vím, ale jsme v pohybu a máme čas nabrat dech. Ale on tady vězí den za dnem.“

„A lidé doma to berou jako samozřejmost – kromě těch, kteří do problému vidí,“ odvětil Biggles.

„Stejně bych neřekl, že je bez přátel. Musí být mnoho lidí v Československu, kteří jsou otrávení, že musí poslouchat Rusy.“

„Víš,“ pokračoval Zrzek. „Nemohu se zbavit myšlenky, jaká smůla to byla, že jsme narazili na von Stalheina. Dovedu si představit, jak razantně uvedl věci do pohybu.“

„Pokud se neobjeví u dveří Smithe, nevádí.“ ujišťoval se Biggles. „Smith dobře ví, že kdykoliv přijme lidi jako jsme my, nasazuje život.“ S pohledem na hodinky poznamenal: „To čekání je únavné.“

Asi v sedm hodin, už ubývalo denního světla, se Smith vrátil s chlebičky. „Raději si ještě něco zakousněte, než půjdete.“ řekl vesele. „Vše je zařízeno. Signál mi v Londýně potvrdili. Vzkaz byl předán na vaše oddělení s přesným znázorněním umístění plochy. Letadlo by mělo přistát v jednu hodinu v noci. Sejděte dolů před devátou. Budu v obchodě, abych měl situaci pod dohledem. Nenechejte tu za sebou ani smítko.“

„Jak je venku?“ zeptal se Biggles.

„Mizerně, ale lepší se to. Do půlnoci se ještě vyjasní.“

„Díky bohu.“

„Ještě se uvidíme,“ řekl Smith a odešel. Zrzek se za nim díval a netušil, že se už neuvidí.

Další půl druhé hodiny se táhlo. Šedé světlo, které filtrovalo střešní okno, sláblo, až konečné odumřelo. Na půdě byla tma. Biggles si ani nezapálil cigaretu, aby nezanechal za sebou popel. Svítily jenom náramkové hodinky, na které teď pohlížel stále častěji.

Najednou vstal. „Je třičtvrtě na devět. Pojďme.“ Šel ke dveřím a otevřel je. Současně bylo slyšet rezolutní zaklepaní,

s největší pravděpodobností na dveře obchodu. Toto zdání potvrdil zvonek, který oznámil, že se otevřely dveře.

Biggles stál nehnutě. Zrzek také, se srdcem v hrdle.

Po úzkých schodech přicházel šum hlasů, tlumených vzdáleností. Pak uslyšeli zvuk, na který už byl Zrzek připravený, ačkoliv doufal, že jeho obavy nebudou opodstatněné. Někde v prostoru za nimi naléhavé zvonil bzučák. Byl to obyčejný zvuk, ale za daných okolností věstil něco tak zlověstného, že Zrzka až zamrazilo.

Biggles opatrně tiše zavřel dveře. „Nakonec opravdu neodejdeme vstupními dveřmi,“ řekl. „Střešním oknem. Jdeme na to.“

„A co Smith?“ protestoval Zrzek.

„Co s ním?“

„Nemůžeme vzít do zaječích a nechat ho v tom.“

„Mysli hlavou,“ řekl Biggles ostře. „Jestli nás najdou v jeho provozovně, nemá nejmenší šanci. Když zmizneme, zachrání se, poradí si. Ztrácíme čas. Hod' sebou.“

Zrzek už nezdržoval. Za světla baterky, kterou jim poskytl Smith, se Zrzek vyšplhal na stůl, pak na krabici. Tak dosáhl k okenní tabuli nad hlavou. Strčil do ní a jemně stáhl na závěsné klouby. Prolezl, a zoufale tápal po něčem, čeho by se mohl zachytit na šikmé střeše. Děsil ho pohled před sebe. Několik metrů pod nim končila střecha do prázdna. Kolem vyčnívaly ve tmě štítové zdi starobyklých střeš a tu a tam ponuré komíny namířené k temné obloze. Bylo zřejmé, že Smith plánoval únikovou cestu za suchého počasí. Nemohl si představit, jak vypadají staré tašky po dešti. Střecha byla jako namazaná masťou.

„Hni sebou,“ slyšel hlas u lokte. Otočil hlavu a viděl vedle sebe Bigglese. jak zavírá střešní okno.

„Hni sebou,“ opakoval Biggles. „Na co čekáš?“

Zrzek lapal po dechu. „Děsí mne to, jestli se pohnu, sklouznu.“

„Přece tady nestrávíš zbytek života,“ řekl Biggles. „Opři se do toho. Kdyby se policie podívala střešním oknem, uvidí nás.“

Další minuty byly pro Zrzka zlý sen. Rozplácnutý s roztaženými rukama a nohama na střeše se posouval kousek po kousku, prsty tlačil na tašky a hledal jakýkoliv výstupek na pomoc. Když mu zůstalo v ruce kousek mechu, myslel, že je ztracen. Skutečné sklouzl, ale vyčnívající hřebík mu poskytl dočasnou úlevu. Nespouštěl oči z komínu a nedoufal, že se k němu dostane. Když se mu to podařilo, sevřel ho jako se tonoucí chytá záchranného pásu. Visel na něm, funěl, snažil se zklidnit rozbušené srdce a sledoval Bigglese, tu černou postavu, jak zvládá ten strašný přechod. V posledním okamžiku Biggles začal také klouzat. Zrzek, který jednou rukou objímal komín, mu podal pomocnou ruku. Okamžik se Zrzek bál, aby celý komín nepovolil pod jejich společnou váhou, když Bigglese přitahoval. Pak bezprostřední nebezpečí pominulo a oba si vydechli a zotavovali se z šoku ze zlého zážitku.

„Hrome, to nebyla legrace,“ poznamenal Biggles a těžce oddechoval.

„To mi povídej,“ hekal Zrzek.

„Pospěšme si, ať nepropásneme povoz,“ naléhal Biggles.

Zrzek připustil, že s pocitem úzkosti úplně zapomněl na povoz. Biggles se pomalu postavil, rozmotali lano a Zrzek vedl volný konec přes okraj štítu, kterému komín vlastně tvořil prodloužení. Neviděl, co bylo dole pod ním, ale Smith řekl, že rovná střecha. Hleděl dolů, ale hvězdy byly zastíněny mlhou nebo mrakem a zřetelného neviděl nic. Biggles utáhl uzel kolem komínu a řekl: „Jdeme!“

Pak to bylo jednoduché. Zrzek ručkoval po laně a brzy stál na rovném povrchu. Uvolnění po vypětí bylo příjemné. Biggles se objevil vedle a stáhl lano se sukem. Stočili ho, zvedli a opatrně pokračovali. Zřetelně neviděli nic, ale pod

nimi byl pravděpodobně dvůr s železným šrotem. Chvilí trvalo než našli výstupek, na kterém mohli utáhnout lano. Pak se Zrzek spustil až dopadl s rachotem na hromadě starého železa.

„Musíš dělat takový rámus?“ zlobil se Biggles.

„Promiň, ale ve tmě nevidím,“ odpověděl Zrzek a otíral si špinavé ruce o sako.

Biggles pohřbil lano pod hromadou železa. Podíval se na hodiny. „Ještě pět minut,“ zašeptal. „Tudy.“

Viděli ulici nebo spíš její obrys pod lampami. Dostat se na ulici bez hluku byl nadlidský úkol, protože podlaha byla poseta kovovými předměty všech tvarů, od plechovek po kostry postele, krbová kamna a stará vozidla. Přesto tu krátkou cestu k dřevěné brance zvládli bez porušení ticha.

„Ani slechu po povozu. Ten roh je tady nalevo. Dvě auta parkují před obchodem, což znamená, že buď prohledávají obchod nebo vyslýchají Smithe. Dva muži stojí u auta, ale jsou příliš daleko, nemohu je poznat. Asi policie. Nedá se nic dělat, musíme počkat na povoz.“ Seděli na bobku a Zrzek si vroucně přál, aby přijeli včas. Doufal, že už každý okamžik uslyší koňský klapot. Místo toho slyšel přibližující se kroky.

Biggles chytil Zrzka za rameno a zalezl na zadní sedadlo starého auta bez pneumatik. Dveře auta byly otevřené. Kroky se přibližovaly, muži mluvili německy. Zrzkovi cukaly nervy, když jednoho z nich poznal. Hlas patřil von Stalheinovi. Říkal svému společníku: „Ty neznáš toho Bigglesworthe. Já ano. Léta jsem se pokoušel chytit ho do pastí, ale je slizký jako had.“

„Už jsme ho mohli mít,“ odpověděl ten druhý. „Měli jsme na mušce všechny pravděpodobné skrýše.“

„Přesně tak,“ odpověděl von Stalhein a sarkasmus se mu vtíral do hlasu. „Všechny pravděpodobné skrýše. Ale toho muže nikdy nenajdeme v pravděpodobné skrýši. Má zvláštní dovednost objevit se, kde bys to nejméně očekával.“

Jestli jsi si jist, že je ještě v Praze, pak je naděje, že už je na míle daleko!“

„Všechny silnice, letiště a dokonce známé přistávací plochy jsou hlídané.“

„Jestli se chceš mne zeptat na názor, tvrdím, že už je na cestě do Berlina.“

„Nemožné.“

„Přestal jsem to slovo užívat, když se jedná o Bigglesworthe.“

„Jak by se dověděl o našich plánech?“

„Mohl získat informace od Stressera.“

„Stresser přísahal, že o něm nic neví.“

„Odkud by měl ty peníze?“

„Jeho historka je, že udělal černý obchod v Paříži. To je možné. Víme, že byl jednou zapleten s gangem, který dělal takové obchody.“

„Dobře. Mysli si, co chceš,“ řekl von Stalhein. Kroky se zastavily. Pak pokračoval. „Co to tady je?“

„Vypadá to na skládku.“

„Prohlédli ji?“

„Ne, alespoň pokud já vím.“

„Proč ne?“

„Jak by se sem dostali? Nedělej si starosti. Jestli Bigglesworth v domě byl, je tam ještě pořád z jednoduchého důvodu – oba vchody jsou hlídané. Nechtěj, abych ti uvěřil, že ten člověk má křídla jako pták.“

„Ani by mne nepřekvapilo, kdyby je měl,“ odpověděl von Stalhein tvrdým hořkým hlasem.

Jeho společník se smál.

To tolik nepolekalo Zrzka jako náhlý zvuk okovaných kopyt na tvrdé zemi odněkud z nedaleka.

„Co to je?“ zeptal se von Stalhein.

„Farmářský povoz,“ zněla odpověď. Cynický humor se mu vkrádal do hlasu. „Domníváš se, že uvnitř najdeš Bigglesworthe?“

„Zažil jsem více nepravděpodobné věci,“ řekl von Stalhein pochmurně. „Nenechám projet žádné vozidlo na této silnici, aniž by nebylo kontrolováno.“

„To snadno zařídím,“ řekl ten druhý. „Pokud tě to uklidní...“

„Nechal bych prohledat i tento dvůr pro případ, že se mu podařilo vyklouznout,“ řekl von Stalhein. Povoz se krokem přibližoval.

KAPITOLA OSMÁ

PROJÍŽDKA KRAJEM

Dva páry kroků se vzdálily trochu z cesty, poodešly vstříc povozu, který teď přijížděl ulicí kolem obchodu. Ostrý příkaz pronikl nočním vzduchem. Povoz zastavil.

Co řekli řidiči nebo co řidič řekl jim se Zrzek nikdy nedověděl, protože tehdy ho Biggles chytil za rameno a zašeptal: „Zmizněme odtud, když věnují pozornost povozu.“

Bez problému se dostali k brance. Biggles se snažil dostat co nejdále od obchodu a pak se tlačil na vrata, dokud se Zrzek nepřipojil a spolu se plížili na roh. Pro Zrzka to byl jeden z nejhorších okamžiků, protože je nic nekrylo před nepřáteli a on jen očekával znamení na poplach. Hustá tma, která tak ztěžovala cestu na střeše je teď zachránila. Teprve až byli za rohem, začali normálně dýchat. Pozorovali, že muži běželi úzkou ulicí pravým úhlem k místu, které právě opustili. Nikde nebyla ani duše, ačkoliv někde z dálky se linul zvuk hudby a zpěvu, pravděpodobně z kavárny.

Biggles přešel ulici a stál u vchodu. „Tady počkáme na povoz,“ rozhodl. „Nevíme, kam vozka zahne.“

Čekali. Uslyšeli rychlé kroky na chodníku a hluk u hromady šrotu, což znamenalo, že von Stalheinův příkaz prohlídky byl plněn. Pak se přiblížil dusot kopyt a vrzání kol naznačovalo, že se povoz zase dal na cestu.

Na rohu nezastavil, ale pokračoval. Snad byl znervózněn tím, co se stalo. Těžko ho mohl někdo vinit.

Byl dost chytrý, aby nezastavil, protože by mu byli okamžitě v patách s otázkou proč.

Biggles šel po chodníku, pokud možno ve stínu a víceméně držel krok s povozem. Kousek před nimi vrhala pouliční lampa bledou zář na chodník i silnici. Zrzek měl zlé tušení, protože byli stále nedaleko obchodu a to znamenalo

nebezpečí. Ale Biggles. zdálo se, neměl v úmyslu cestu přejít. Na poněkud tmavším úseku, díky vysokým domům, náhle řekl: „Pojď.“ a zezadu se vyšvihl nahoru na povoz. Zrzek ho následoval. Ještě když leželi pod prázdnými pytli, čekal na signál, který měl oznámit, že jsou odhaleni; když nepřicházel, vydechl si s ulehčením.

Povoz se valil dál. Jestli vozka zahlédl jejich kradmý vstup, nedal nic znát. Zrzek viděl před sebou na vyvýšeném místě jen nejasnou siluetu. Víc neznámého spojence nepoznal.

Povoz pokračoval stálou rychlostí. Kopyta dopadala na tvrdou zem ve stejných intervalech. Občas vozka vydal zvláštní zvuk, asi aby popohnal koně.

Mrholení teď ustalo a mraky se začly protrhávat. Noční vzduch byl chladný a Zrzek se ochotně zabalil do pytlů, které silně páchly cibulí a řepou. Pociťoval uvolnění, že jsou pryč z nepříjemného rohu ulice.

Hodina, možná dvě, minuly a klapot kopyt byl monotónním rytmem na makadamu. Zrzkovi se zvuk stal součástí jeho existence.

Nakonec si možná i zdřímnul a ustání zvuku ho probudilo. Uvědomil si, že povoz se zastavil. Vyskočil a podíval se na Bigglese. Ten se díval na vozku. Vozka neřekl ani slovo a bičem ukázal napravo. Biggles slezl, Zrzek za ním. Vozka mlaskl, postroje se naply, kola zaskřípala a opět byl slyšet pravidelný klapot kopyt.

Stáli na okraji trávníku, zatímco zvuk mizel pomalu do tmy.

„Dvacet do půlnoci,“ řekl Biggles a jeho hlas zněl cize po dlouhé pauze. „Zbývá čtyřicet minut. Musíme si najít polohu. Vozka ukázal tímto směrem. Díky bohu počasí se stále lepší.“

Šli podél nízkého plotu až k bráně. Tu přelezli a dostali se na rovnou plochu, pokrytou strništěm. Její rozměry neodhadli. Hranice se ztrácely daleko v hlubokém šeru. Na

jednom místě se objevilo jedno žluté světlo. Jak daleko to bylo, těžko říct – ne že by na tom záleželo.

Biggles kousek šel, aby prověřil povrch. „Dobrý, tvrdý,“ poznamenal. „Měl jsem obavy, že deštěm půda změkne.“

„Kde počkáme?“ zeptal se Zrzek.

„To je vlastně jedno,“ odpověděl Biggles. „Uslyšíme letadlo dlouho než se sem dostane. Z tohoto směru by mělo přijít, pokud na cestě nenastaly potíže.“ Ukazoval na západ. „Než se objeví, nemůžeme nic dělat, půjdeme se projít podél plotu.“

Kousek šli, ale když nenarazili na nic, co by budilo pozornost, posadili se. „Příjemné a tiché,“ poznamenal. „Ten chlapík mne postrašil, když von Stalheinovi říkal, že dali sledovat všechny přistávací plochy. Mohli tím myslet i tuto.“

„Také jsem to nepřeslechl,“ odpověděl Biggles. „Totéž platilo pro obchod Smithe. Nikdy se nedá říct, co zpravodajská služba všechno ví. Teprve až se objeví taková situace, vyjde to najevo. Asi tuto plochu nemají na seznamu.“

Sotva slova vyšla z úst uslyšeli motor nějakého vozu, který se řítíl vysokou rychlostí. Pod světly vozu vypadaly stromy jako na divadelní scéně. Nebyl důvod předpokládat, že by s nimi mělo auto jakékoli spojení. Zrzka to napadlo teprve když auto zastavilo u brány, kterou sami před chvílí prošli. Nadělali spoustu hluku, mluvili, práskali dveřmi, jako by jich byl regiment. Vidět však byly jen matné stíny.

Zrzek se vyplašeně podíval na Bigglese.

„Zařekl jsem to,“ hlesl Biggles ponuře. „Smith nám řekl, že tuto plochu už použili. Muselo to policii vejít ve známost. To se obvykle stane, dříve nebo později.“

„Co teď?“ ptal se Zrzek.

„Jestli Algy přijde a my mu dáme signál, aby nepřistával, uvidí světlo a docela jistě nás chytí,“ odpověděl Biggles.

„Vidím čtyři muže,“ řekl Zrzek.
„Jeden určitě zůstal u auta, to dělá pět.“
„Co dělají?“
„Dva zůstali u brány.“

Pronikavý zvuk narážení dřeva na dřevo se rozléhal nočním vzduchem. Další dva začali pomalu procházet strniště a něco mezi sebou nesli.

„Uzavírají plochu,“ řekl Biggles.
„Chceš říct, že přes ni natahuji dráty?“

„Ano, kousek od země. Ten trik je starý jak létání samo. Každé letadlo, které by se pokusilo přistát, musí narazit.“

„Pak je to jasné. Nesmíme dopustit, aby Algy přistál,“ řekl Zrzek důrazně.

„Nespěchej,“ Biggles pohlédl na hodiny. „Ještě zbývá čtvrt hodiny. Nezapomínej, že mám pod rukávem pilník. Měl posloužit na mříže, snad zvládne i jemný drát.“

„Jestliže se pokusíme vejít na plochu, okamžitě nás zahlédnou.“

„Ano, když půjdeme odtud. Ale my půjdeme z opačné strany. Než se však pohneme, počkáme a podíváme se, jak si ti chytráci poradí.“

Netrvá totiž dlouho natáhnout dráty na přistávací plochu, a tak vytvořit past a opravdu, oba muži se již vraceli. Světla auta rychle zhasla.

„Společně asi počkají u branky,“ řekl Biggles. „Myslel jsem si, že to tak udělají. Věří, že odtamtud vše uvidí. Pojd’.“ Zvedl se a rychle šel podél plotu dále od branky. Neriskovali, byla černá noc.

Nedaleko, asi v pravém úhlu, pokračoval živý plot. Biggles zahrnul doleva a pokračoval, až původní plot – ten, co spojoval plochu se silnicí – splynul s tmou. Tam se pustil na plochu.

„Když se nám nepodaří proříznout drát, vyšleme signál nebezpečí. Kdyby ale všechno klaplo, necháme Algyho přistát a okamžitě nasedneme,“ řekl septem Zrzkovi. Mužští

u brány budou čekat na ránu. Když ji neuslyší, půjdou se na svoje povedené dílo podívat.

„Uvidí baterku, signalizující Algymu.“

„Ano, tomu se nevyhneme. To je asi jen rozesměje, když pokryli plochu drátem. Dívej se pozorně, brzy narazíme na drát.“

Za minutu Zrzek zakopl. „Tady je,“ šeptl. V témže okamžiku se odněkud zdaleka ozval hukot stroje letadla.

„Pomoz mi, přidrž drát,“ kázal Biggles. Zrzek chytil drát oběma rukama v místě, kde ho Biggles už protínal. Dva zvuky nebylo možné neslyšet. Skřípání pilníku a klouzání letadla.

„Tady spálíme naše lodě,“ rozhodl se Biggles. „Vysílej!“ Podal Zrzkovi baterku a pokračoval ve své práci.

Baterka vysílala morzeovku do noci.

„Jsem skoro hotov,“ mumlal Biggles. „Vysílej, dokud nedostaneš odpověď.“

„Viděli nás,“ informoval Zrzek.

Drát se přetrhl. Biggles okamžitě popadl volný konec drátu a běžel, aby ho co možná nejvíce odstranil z cesty.

Zrzek nespustil oko z brány – alespoň z místa, kde asi byla. Žádný pohyb ani zvuk nebyl slyšet. Baterka svítila pilotovi nad hlavou. Biggles se vrátil. „Víc nemůžeme dělat,“ řekl. „Sleduj bránu a dej mi vědět, jestli jdou.“ Vzal baterku, svítil teď dolů a značil úzkou dráhu.

Dalších šedesát vteřin se Zrzkovi zdálo, že se zastavil čas. Jak řekl Biggles, nedalo se víc udělat. Tak stáli s napjatými nervy a očima upřenýma na oblohu.

„To mu to trvá, letí nebo boxuje?“ tázal se Zrzek netrpělivě.

„Chce se vyhnout kolizi s něčím masivním,“ odpověděl Biggles. „Správně, to není vhodný okamžik pro nějakou blbost. Už se blíží. Dávej pozor, aby tě neporazil!“

Černá silueta letadla se objevila, kola narazila, stroj se zastavil. Zrzek poznal Proctora. Trošku je minul, ale doběhli

ho včas, právě, když se otevřely dveře. Bertie vystoupil. „Sláva, chlapci! Kde je ta zpropadená opona?“

„Přesně tady,“ řekl Biggles krátce. „Nalez zpět a nech si ty fóry. Nemám na ně náladu. Nalez, Zrzku.“

Bertie se vrátil na své místo. Zrzek s Bigglesem se vyškrábali nahoru a zabouchli dveře. „Opusť formaci, Algy. Nemáme šanci, jestli se zdržíme.“

Jen slova dořekl a už se dělo několik věcí najednou. Stroj se rozeřval a Proctor se dal do pohybu. Reflektor oslnivě osvětlil strniště. Kulomet začal útočný poplach a kulky šlehaly špínu a kousky slámy do vzduchu. Algy letěl několik vteřin nízko, naklonil se, že se skoro koncem křídla dotkl země. Potom Proctor strmě stoupal jako raketa a nebezpečná plocha mizela z dohledu.

„Kterým směrem to potřebuješ?“ volal Algy.

„Naber výšku, než si to rozmyslím,“ odpověděl Biggles. Proctor ostře stoupal.

Za minutu řekl Biggles: „K nejbližší německé hranici. Kurs jemně jihovýchodní by nás měl dovést na americkou zónu. To bude vhodné, alespoň pro začátek. Musíme se dostat mimo oponu.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Algy.

„Očekáváš těžkosti?“

„Byli jsme vyzváni protiletectvou obranou. Odmítl jsem přistát. Radar nás musel zachytit, když jsme přelétali hranice. Viděl jsem ruský Yak, ale zapadl jsem do mraků a ztratil se.“

„Přišli jste přes ruskou zónu?“

„Přirozeně, letěl jsem nejkratší cestou.“

„To vysvětluje, proč hlídali všechny přistávací plochy po dráze letu. Nevadí. Pokračuj. Ještě máme sto kilometrů před sebou.“

Bertie přerušil hovor otázkou. „Mimochodem, kde je náš vojáček Ross?“

„Na cestě do Číny přes Berlín. Používají chlapce v korejské válce.“

„To je tvrdé!“ řekl Bertie. „Jak daleko je odtud Čína? Nikdy jsem neuměl zeměpis.“

„Hrubý odhad,“ řekl chmurně Biggles, „Čína je šest tisíc kilometrů východně, dál než bychom se mohli dostat v tomto draku i s plnými nádržemi. To je důvod, proč letíme opačným směrem.“

„Ale kamaráde, snad neopouštíš Rosse?“

„Ne,“ řekl krátce Biggles. „Ale nejsem takový hlupák, abych se pokusil letět znova přes Rusko. My to zkusíme zadními vrátky. Momentálně je Ross v sovětské části Berlína.“

„Pomýšlíš na to, že bys ho tam vyzvedl?“ zeptal se Algy.

„Ušetřilo by nám to dlouhou cestu a také spoustu času. Nechci, aby si Ross myslel, že jsme ho zradili. Jakmile budeš za hranicí, prodiskutujeme to.“

Algyho strach z obranného útoku se nekonal, asi díky nové frontě mraků, které přicházely od západu a do kterých se schoval. Signály nařizovaly mašině přistát, ale pochopitelně byly ignorovány. Protiletická obrana měla poplach, když se blížili k hranici, ale nikdy nehrozilo vážné nebezpečí.

Za hodinu Proctor přistál a po vysvětlení parkoval v noci ve Frankfurtu, v zóně Německa, okupované Američany.

Později, za pološera, se kola dotkla půdy velkého mezinárodního letiště v Berlíně.

KAPITOLA DEVÁTÁ

BIGGLES ZKOUŠÍ SVÉ ŠTĚSTÍ

Zdálo se, že nepříznivé počasí je neopustí. Tiše a vytrvale přšelo, když Biggles vystoupil z taxíku v britské zóně Berlína. Zaplatil řidiči, přešel chodník a vešel do dveří, nad kterými vlála britská vlajka.

Seržant v polní uniformě britské armády ho zastavil. „Ano, pane?“ vyzval ho.

„Musím mluvit s majorem Boydem,“ řekl mu Biggles.

„Máte domluvenou schůzku, pane?“

„Ne, ale když mu ohlásíte mé jméno, přijme mne. Jen řekněte, že tu je inspektor Bigglesworth.“

„Ano, pane. Počkejte, prosím tady.“ Poddůstojník prošel chodbou a zaklepal na dveře. Vešel a hned se znovu objevil a pozval Bigglese dál. Pak odešel a zavřel za sebou dveře.

Starší pán v civilu, který seděl za psacím stolem povstal, aby přivítal Bigglese. „Pojďte dál,“ vybídl ho. „Posad'te se. Co si přejete?“

„Asi jste mne očekával.“

„Ano, dostal jsem signál z Londýna.“

„To bude reakce na můj hovor s šéfem, který jsem měl dnes odpoledne. Měl jsem se k vám dostavit.“

„V čem je problém?“

„Jeden z našich lidí je uvězněn v sovětské zóně. Chci ho odtamtud vytáhnout nebo se s ním alespoň spojit.“

„Sám se vymanit nedokáže?“

„Ani se nepokusí. Je amatér. Dobrovolník v docela neobvyklé situaci. Jeho práce je skončena. Pomohl mi k informaci, kterou jsem potřeboval a je zbytečné, aby se vystavoval dalšímu nebezpečí. Pokud se k němu brzy nedostanu, mohu ztratit jeho stopu navždycky.“

„Jak mohu pomoci?“

„Nevyznám se tady. Nejsem obeznámen s přechody mezi zónami. Potřeboval bych někoho, kdo by mne vedl. Také kvůli kontrolám, ať už našim nebo ruským.“

„Kam přesně chcete jít?“

„Mám důvody domnívat se, že můj společník je v hotelu Prinz Karl na Zindenplatz.“

„Nemělo by být obtížné vás tam doprovodit. Kdy chcete vyrazit?“

„Jestli to je možné, hned.“

„Přejete si, aby tam na vás váš průvodce počkal?“

Biggles váhal. „To je trochu problematické. Nemám ponětí, jak dlouho se zdržím. Jak dlouho by mohl čekat?“

„Jak dlouho budete potřebovat.“

„Kdyby počkal hodinu, mělo by to stačit. Jestliže nebudu moci odejít do hodiny, dobu nemohu určit.“

Major zazvonil. „Kdybyste se dostal do nesnází, mám zasáhnout?“

„Ne, děkuji. Sotva byste mohli něco udělat, kdyby se mě totiž zmocnili a zjistili, kdo jsem, podrží si mne.“

„Sledujte, jak se tam jde.“

Vešel mladý muž ve slušivém obleku. Nepředstavovali se, ale jeden pohled na něj prozradil, že je Němec. Potvrdila to konverzace majora Boyda, který mu německy vysvětlil, co se od něho žádá. Průvodce řekl jednoduše „Jawohl“ a odešel. Za okamžik se vrátil s kloboukem a pláštěm do deště. „Jsem připraven,“ oznámil s pohledem na Bigglese.

„Děkuji, Boyde, jsem vám zavázán,“ řekl Biggles a vstal.

„Není zač. Hodně štěstí.“

„Mám se zastavit, až se vrátím?“

„To není nutné, budu už asi pryč.“

„Dobře, nashledanou.“ Vydal se Biggles za Němcem.

Němec nasadil rychlé tempo. Nikdo během cesty nepromluvil. Nejprve šli rušnými ulicemi, pak se dostali do vilové čtvrti. V jedné ulici Němec náhle zabočil do

soukromého domu z dlouhé řady vybudovaných ve stejném stylu. Tři schody vedly z chodníku ke vchodovým dveřím, které průvodce odemkl. Vešli dovnitř a zavřeli dveře. Byla tam tma, ale průvodce měl baterku a dlouhou chodbu osvětlil. Na jejím konci otevřel dveře a prošli další chodbou na ulici, podobnou té minulé. Vojáci, se kterými se setkávali, měli ruské uniformy. Atmosféra nevěstila nic dobrého. Nikdo nemusel Bigglesovi vysvětlovat, že byli v ruské zóně.

Za deset minut se dostali na rušnou ulici, plnou světla a obchodů. Na rohu se průvodce zastavil a poprvé promluvil. „Hotel je pár kroků napravo. Je tam jediný, takže se nemůžeme splést. Kousek dále je Bierhaus, počkám tam.“

„Jestli nepřijdu do hodiny, raději se vraťte,“ řekl Biggles.

„Jak si přejete.“

Biggles pokračoval a bez těžkostí hotel našel. Byl větší a na vyšší úrovni než ten pražský. Osazenstvo bylo jiné a Biggles zpozoroval i hezkých pár ruských oficírů. Před hotelem stálo několik aut a hlídkovací džípy se dvěma vojáky.

Biggles jen nevěděl, jak najde Rosse. Měl jedinou informaci, název hotelu. Existovala malá naděje, že ho potká ať už ve vestibulu nebo ve společenských místnostech. Pokud to nevyjde, rozhodl se, že se pokusí něco zjistit u recepčního a bude věřit, že jeho puntíkováná kravata poskytne odpovědi na jeho otázky. Jistý si však nemohl být. V Paříži i v Praze to zabralo. Proč by to tedy nešlo v Berlíně?

Neměl další plán a to byl důvod, proč řekl svému průvodci, aby nečekal déle než hodinu. Byl ochoten zdržet se celou noc a kdyby to bylo nezbytné, i celý další den.

Nemělo smysl stát venku, vešel velkými otočnými dveřmi na recepci s obvyklým hotelovým zařízením. Úřad s pultem a přihrádkou s klíči byl na vzdáleném konci u širokého schodiště. Vedle byla šatna. Na každé straně byly

dveře, jedny vedly do společenské místnosti, druhé do jídelny. U dveří do společenské místnosti byl výtah obsluhován uniformovaným mužem. Stoly se židlemi byly uspořádány podél stěn a uprostřed místnosti byl volný prostor. Sedělo tam asi dvanáct lidí. Samotní nebo v párech. Někteří se bavili, jiní četli noviny. Tolik Biggles zahlédl na první pohled.

Šel se posadit na pohovku u výtahu, aby chvíli pozoroval dění kolem. Posadil se k jednomu pánovi, který seděl na druhém konci schovaný za novinami a byl jimi zcela upoután. Tabákový kouř vycházel krouživě zpoza vytištěných stránek. Biggles muži nevěnoval pozornost a posadil se tak, aby dobře viděl na schodiště, výtah, společenskou místnost a jídelnu.

Hledal své pouzdro na cigarety, když jeho společník na pohovce sklopil noviny. Bigglesova pozornost byla zaujata okolím, a tak si toho nevšiml, dokud neuslyšel hlas. Když si z pouzdra vytáhl cigaretu, otočil hlavu. Jeho oči se setkaly s cynickým pohledem Ericha von Stalheina.

„Dobrý večer, Bigglesworthi. Doufal jsem, že se na skok zastavíte.“

Biggles si zapálil cigaretu než odpověděl. Potřeboval okamžik, aby se zotavil. „Jak milé, že jste tady,“ odpověděl. „Bože, vy ale cestujete!“

„Taky jste pořád v jednom kole, řekl bych,“ vyšlo vemlouvavým tónem z von Stalheina. „V tom případě se však obávám, že jste podnikl neplodnou cestu. Předpokládám, že jste přijel vyhledat mladého muže Rosse.“

„Co vás k tomu vedlo?“ zeptal se Biggles.

„Nazvěme to instinktem,“ odpověděl von Stalhein s úsměvem. „Je mi líto, ale musím vás zklamat. Rosse už tady nenajdete.“

„Ne?“

„Ne. Odjel asi před hodinou. Ted’ už je na míle od Berlína.“

Bigglesovy oči zkoumaly obličej starého nepřítele a bylo mu jasné, že mluví pravdu. Neměl důvod lhát. Kdyby byl Ross ještě v hotelu, mohl to von Stalhein klidně říct, aniž by riskoval, že Rosse ztratí.

„To je mi líto,“ řekl Biggles vyrovnaně. „Stálo zato sem přijet, jenom s vámi prohodit pár slov. Máme k tomu přece zřídka příležitost.“

„Je to vaše vina,“ protestoval von Stalhein. „Vyčerpáváte se běháním po světě.“

„Rád běhám po světě,“ ujistil ho Biggles, kterému to velmi rychle myslelo. „To mne drží při životě.“

„Jednou za to zaplatíte,“ řekl von Stalhein. „Možná už jste zaplatil. Mimochodem, Bigglesworthi, zklamal jste mne.“

„To je mi líto. V jakém směru?“

„Vždycky jsem si myslel, že se ve vaší zemi považuje za nevhodné nosit bez oprávnění klubovou kravatu.“

Biggles si pohladil kravatu a jemně se usmál. „Ta vaše byla tak atraktivní, že jsem podlehl pokušení. Musím připustit, že je docela výjimečná.“ Zvážněl. „Řekněte mi, proč jste se rozhodl přidat se ke klubu či organizaci, která by se vám dříve určitě přičila.“

Von Stalhein vzdychl. „Vždycky nejsme strůjci svého osudu.“

„V tom se mýlíte,“ argumentoval Biggles. „Mohli byste být sám sebou, kdybyste z hlavy vykouřil toho brouka. Věříte, že Německu pomáháte tím, co děláte?“

Von Stalhein ztuhl. „To je moje věc.“

„Je to škoda. Jednou vás přesvědčím, že čaj na mé straně chutná lépe. Teď musím najít Rosse.“

„Budete muset urazit dlouhou, dlouhou cestu.“

„To pro mne není nic nového,“ odvětil Biggles. Vlastně si sotva uvědomil, co říká, protože jeho mozek byl zaneprázdněn něčím docela jiným. Hrál na čas a z neznámých důvodů von Stalhein taky.

Biggles sledoval pohyby liftboye, který čas od času, když nebyl zaneprázdněn, dělal divné věci. Skládal noviny, vyprazdňoval popelníky do připravené mísy a Bigglesovi neušlo, že se pohled von Stalheina neustále vracel ke vchodu, jako by někoho čekal. Když otáčivými dveřmi vešel ruský strážný, pochopil.

„Nechte si projít hlavou, co jsem vám řekl,“ řekl Biggles a sáhl po novinách, které ležely za nimi. „Budu muset jít, tady jsou vaše noviny.“ Šlehl novinami von Stalheinovi přes obličej a ve stejném okamžiku se přehoupl přes pohovku. Dvěma kroky byl ve výtahu. Práskl dveřmi a zatlačil na první knoflík, na který položil prst. Von Stalhein byl téměř stejně rychlý, i když o zlomek vteřiny pomalejší. Výtah vystřelil nahoru.

Biggles počítal poschodí, výtah zastavil ve třetím. Vystoupil. Dlouhá chodba, pokrytá koberci, vedla doprava a doleva. Vpravo přecházel chodbu muž v županu s ručníkem přes rameno asi do koupelny. Biggles zaostřil na opuštěný pokoj, jehož dveře zůstaly pootevřené. Uvnitř byl stojan na kabáty a klobouky. Několik věcí na něm viselo včetně ruské oficírské čepice a zimního pláště. Vzal je a přeběhl na konec chodby, na kterou navazovala další v pravém úhlu. Zahlédl červené světlo, nasadil si čepici, přehodil kabát a spěchal k němu. Jak předpokládal, dveře pod červeným světlem nesly nápis požární schodiště. Otevřel je a běžel dolů po kamenných, spirálovitě se točících schodech. V přízemí vedly dveře z chodby na obě strany. Za jedněmi slyšel třeskot nádobí. Bíle oděný muž s vysokou kuchařskou čepicí vyšel ze dveří a zpíval si. Překvapeně se podíval na Bigglese, ale neřekl nic.

„Zabloudil jsem,“ řekl Biggles omluvně. „Kde je nejbližší východ?“

Muž ukázal. „To je východ pro zaměstnance,“ vysvětlil.

„Danke,“ poděkoval Biggles a kráčet ke dveřím. Vedly do špinavé boční uličky. Když vyšel, zaslechl píšťaly a

příkazy. Dva vojáci běželi od rohu. Biggles šel a netroufl si se otočit. Muži vyrovnali krok a zasalutovali. Biggles rovněž zasalutoval a pokračoval v chůzi.

Ke své nelibosti zjistil, že je na Zindenplatz. Hlavní vchod do hotelu byl kousek napravo. Von Stalhein stál na schůdcích, gestikuloval při vydávání rozkazů několika uniformovaným mužům. Biggles se dal opačným směrem. Stejně to měl v úmyslu, protože chtěl za svým průvodcem do Bierhausu. Ten seděl sám u malého stolu se sklenicí piva před sebou. Bylo tam ještě několik mužů, většinou vojáků, ale jejich pozornost byla soustředěna na dívku na konci místnosti, zpívající u klavíru.

Biggles chytil svého průvodce za rameno. Ten se zatvářil provinile, protože ho hned nepoznal. Dal se tak rychle do pohybu, že málem převrátil pivo.

„Pojďme,“ řekl Biggles tiše. „Mám obavy, že jsem něco začal.“

Nemusel muže přemlouvat. Bylo jasné, že se nechce zaplést. Beze slova vykročili a spěchali spolu do méně rušné ulice. Několik aut je předjelo, ale žádné nezastavilo. Jen jednou se potkali s policistou, který salutoval.

Na užší ulici průvodce zabočil do železných vrat. Biggles poznal, že to jsou stejná vrata, kterými vešel do sovětské zóny. Byly to dva spojené domy a na druhé straně vyšli do zóny britské.

„Sundejte si tu uniformu,“ řekl průvodce rozrušeným hlasem. „Můžeme potkat britskou policii. Nemusí vám dát ani šanci prokázat, kdo jste a mohou vás nahnat zpět do sovětské zóny. Jsme příliš blízko, ještě nejsme v bezpečí.“

Biggles neztrácel čas a zbavil se půjčené uniformy. Kabát i čepku hodil na zábradlí mostu. „To vyvolá malou záhadu, když to tu najdou,“ poznamenal.

„Zapomeňte na všechno, co se stalo,“ radil průvodce.

„To nebude jednoduché, ale pokusím se,“ odvětil Biggles. „Bylo to těžkých pět minut. Starý přítel na mne čekal v hotelu. Musel jsem rychle zmizet.“

„Tak už to bývá,“ řekl jednoduše průvodce.

Biggles zastavil projíždějící taxi. Za chvíli vysadil svého společníka u domu, kde ho vyzvedl. „Vyřídíte pozdravy majoru Boydovi a řekněte mu, že je všechno v pořádku,“ vzkázal Biggles. „Dobrou noc a mockrát děkuji.“

Taxi pak s Bigglesem pokračoval do letištního hotelu, kde byl spolu s ostatními ubytován.

„Tak jak to šlo?“ pozdravil Bigglese Algy, když vešel, „Nezastihl jsi Rosse?“

Biggles se unaveně spustil do křesla. „Ne. Čekal tam von Stalhein. Je to moje vina. Měl jsem s tou eventualitou počítat. Ví, že jdu po Rossovi. Přirozeně mi to chce ztížit, jak jen může. Zazvoně, dal bych si drink.“

„Co s Rossem?“

„Je pryč.“

„Nebyl v Berlíně dlouho.“

„A já vím proč. Jakmile von Stalhein zvěřil, že sleduji Rosse, nechal ho odstranit z dosahu co nejrychleji.“

„A co teď?“

„Vypadá to, že se nakonec musíme vydat na východ. Zkusili jsme tu své štěstí, nevyšlo to. Jsem unavený. Chůze mi nikdy neprospívala.“

„Kdy zvedáme kotvy?“

„Hned. Než stačí von Stalhein připravit nějaké nepříjemnosti. Poletíme domů. Trošku se na cestě prospím. Musíme proletět ruskou zónou. Jsem nervózní. To by bylo von Stalheinovi podobné, nastražit Yaky do vzduchu s příkazem najít Proctora. Připravte stroj, letíme domů.“

KAPITOLA DESÁTÁ

DŮSTOJNÍK BRITSKÉHO LETECTVA SI DĚLÁ STAROSTI

Následující odpoledne pociťoval Biggles v úřadě důstojníka britského letectva Raymonda únavu, která se mu začala zračit v obličeji. Stál před obrovskou nástěnnou mapou světa a vyprávěl události předcházejících osmačtyřiceti hodin. Na konferenci byl přítomen major Charles ze zpravodajské služby a starší člen předsednictva ministerstva zahraničí. Jejich účast si vyžádal důstojník letectva, který se domníval, že by měli slyšet, co chce Biggles říct.

„To v podstatě znamená,“ tvrdil Biggles, který prošel hlavní body události, „že naše operace byla z vojenského a politického aspektu úspěšná. Máme všechny předpoklady věřit, že víme, proč tito nešťastní vojáci dezertovali. Projekt není omezen na Británii. Mluvil jsem na cestě domů s Marcelem Brissacem a on mne ujistil, že zaznamenali dezerce také ve Francii. Nepochybně by se dalo prokázat, že k takovým zjištěním dochází ve všech armádách Spojených národů. Je to špinavá záležitost, ale existuje. Nakonec jestli se vědci a vysocí vládní úředníci nechají přesvědčit, aby se stali zrádci, nemůže nás překvapit, že vojáci, většinou muži nižšího vzdělání naletí také.“

„Vysílání propagandy se zdá být směšné lidem zpravodajské služby, ale znamená nebezpečí,“ vysvětloval major Charles. „Věděli jsme, že vysílání přichází z Dalekého východu, ale zatím se nám je nepodařilo lokalizovat. Pravděpodobně je nové. Dovolávají se Spojených národů s žádostí zastavit boje, přestat zabíjet nevinné lidi – jak hezky to formulují. Budeme muset tomu udělat přítrž.“

„Kromě oficiální stránky záležitosti, tady mám osobní zájem.“ pokračoval Biggles. „Něco jako morální závazek. S dezertéry nemám soucit, i když nepochybně mají výčitky. Ale sám jsem uvedl gardistu Rosse do mizerného postavení. Slíbil jsem mu, že ať se stane cokoliv, dostanu ho z toho. Odvedl kus dobré práce, vše oč byl žádán a o to je to více zavazující, nezklamal ho. Že stopa vede tak daleko a není omezená hranicemi Evropy, jak se předpokládalo, na věci nic nemění. Kdyby to bylo v lidských silách, šel bych za ním přímo. Ale bylo by bezvýsledné pokusit se dostat přes Sovětský svaz a Čínu s vybavením, jaké jsem měl k dispozici. Proto jsem se vrátil domů. Teď potřebuji oprávnění k tomu, abych si vypracoval plán, vyzvedl Rosse a přivedl ho zpět.“

Chvíli nastalo ticho. Důstojník britského letectva zapochyboval: „Taková operace je v podstatě beznadějná.“

„Nazývejte to jakkoliv, trvám na svém.“

„Moment,“ vmísil se do řeči major Charles. „Naskýtají se dvě hlediska. Jeden cíl je ukončit rádiové vysílání a druhý pak záchrana zmíněného agenta. Z pohledu národního zájmu je první důležitější.“

„Z mého pohledu je druhý úkol absolutně nezbytný,“ poznamenal Biggles.

„Nejprve rozhodneme,“ pokračoval major Charles, který se nenechal vyrušit z klidu, „zda budeme projednávat obě operace odděleně nebo je budeme řešit jako jednu.“

Zástupce ministerstva zahraničí oslovil majora Charlese. „Když hovoříte o ukončení rádiového vysílání, co máte přesně na mysli? Doufám, že berete v úvahu, že s Manchurií nejsme ve válečném stavu.“

„Věřím, že nebudeme obcházet realitu,“ prohodil Biggles energicky. „Každé místo, užívané nepřáteli této země, je s námi ve válečném stavu. To je můj názor. Jestliže Manchuria spustila tlachání, můžete podat dotaz, co zamýšlí s našimi muži.“

Důstojník britského letectva se pokusil o tolerantní úsměv. „K věci. Jsme zajedno v tom, že máme dva úkoly. Otázka zní: řešit je současně nebo zvlášť?“

„To není otázka pro mne,“ řekl Biggles. „Můj hlavní zájem je Ross.“

„Co s ostatními chlapci v táboře, když se budou také chtít vrátit?“ zeptal se major Charles. „Přivedete jenom Rosse nebo dáte šanci všem?“

„Záleží na tom, kolik jich tam je,“ řekl Biggles. „Existuje limit, kolik jich mohu s sebou vzít. Určitě bych nikoho nepřesvědčoval. Když se jim líbí komunismus, ať ho mají – však přijde doba, kdy jim bude líto, že se o něm kdy dověděli.“

Důstojník letectva se znovu ujal slova. „Bigglesworthi, začneme u vás. Vy chcete přivést Rosse domů?“

„Ano.“

„Jak si budete počínat, když si uvědomíte, že o místu Kratsen nemáme tušení?“

„Protože Kratsen je podle mapy prakticky na pobřeží, vezmu si námořní letadlo se základnou v japonských nebo jihokorejských vodách. Spojení s Rossem bude záležet na tom, jak se obeznámím s místem. Někoho nasadím, aby získal náskok tábora.“

„To dokáže jen Číňan.“

„Vím. Mám jednoho na mysli.“

Důstojník letectva zvedl obočí. „Vy znáte Číňana, který by toho byl schopen?“

„Myslím, že ano. Pamatujete si na doktora Wung Linga? Nedávno jsem s ním letěl do Číny, aby mohl zachránit majetek svého otce. Když jsme se loučili, ujistil mne, že kdybych kdykoliv potřeboval jeho pomoc, bude mi k dispozici. A do větru určitě nemluvil.“

„Pokračujte.“

„To je všechno. Jakmile budu mít potřebné, poletím na pobřeží a vyzvednu Rosse.“

„Děláte, jako by nebylo nic jednoduššího.“

„Nemá cenu kupit těžkosti dříve než nastanou. Kdybych tak postupoval, nikdy bych se nikam nedostal. Čím déle se díváme na horu, tím větší se nám jeví.“

„Předpokládejme, že najdete Rosse. Co s těmi ostatními?“

„Řekl jsem už, že záleží na jejich počtu. Kdyby jich bylo hodně, nenatlačím všechny do letadla. V Koreji jsou výsadeková diverzní komanda. Už podnikla několik útoků, to znamená, že mají přístaviště pro plavidla. Mohla by spolupracovat, být v pohotovosti na příjmu a vysvobodit další vojáky.“

„To znamená zapojit armádu,“ protestoval muž z ministerstva zahraničí. „Kdyby došlo k boji, byli by zranění. Poznali by naše jednotky. Jaké udáme vysvětlení pro přistání na neutrálním území?“

„Vysvětlení!“ vychrlil Biggles. „Pane na nebi! To jsme to dopracovali tak daleko, že musíme hledat vysvětlení, proč chceme vyprostit britské vojáky z cizího vězení? Ty řeči mi svazují ruce. Dobře. Ať je po vašem. Budeme civilisty a vím, kdo se připojí. A věřte mi, že moc z té propagandistické špíny nezůstane.“

Důstojník letectva upřel pohled na Bigglese. „Koho máte na mysli?“

„Gimleta Kinga.“

„To jsem si mohl myslet.“

„Když mu řeknu, co se děje, bude rád užitečný. Je teď civilistou.“

„To nebude zcela regulérní,“ oponoval muž z ministerstva zahraničí zneklidněně.

„Regulérní! Trpící Ikaros! Co s tím má regulérnost společného? S námi je potíž v tom, že jsme proklatě předpisoví. Za to dostáváme kopance. Jen mi neříkejte nic o předpisech!“

„Nemáme zájem vyvolat válku s Čínou.“

„Poslouchejte,“ řekl Biggles jasně a zřetelně. „Když jsem byl chlapcem, nenáviděl jsem válku. A nezměnil jsem se. Jak jsem strávil většinu svého života? Ve válkách, velkých a malých. Proč? Řeknu vám to. Protože místo abych se usadil ke klidnému životu, jak jsem měl v úmyslu, byl jsem vrhán do válek lidmi, kteří se nikdy v životě žádného boje nezúčastnili. Válku nevyvolávám. To už učinila druhá strana. Není pochyb, že existují lidé, kteří by raději přestali pronásledovat podvodníky, flákače a šmelináře, aby nedošlo ke konfliktu, přestože žijí na úkor slušných lidí jako červi v ovoci.“

„Zadržte, Bigglesworthi,“ zapřísahal ho důstojník letectva. „Nesmíte se tak nechat unést.“

„Promiňte, ale tahle argumentace mne unavuje,“ řekl Biggles. „Před dvěma dny jsem sjížděl po kluzké střeše v Praze. Včera jsem kličkoval v sovětské části Berlína. Domníváte se, že to dělám pro legraci? S nasazením života dosahuji cíle a jediné, co slyším, je tlachání o pravidlech a předpisech. Přistupme k jádru věci. Pojedu vyzvednout Rosse nebo ne? Řekněte ne a do pěti minut máte mou rezignaci na stole. Koupím si letadlo a provedu to na své triko. Pak se dám na pěstování rajčat a hub.“

„Nevidím důvod, proč byste neměl vyzvednout Rosse,“ řekl důstojník letectva rozpačitě. „Ale musíte si uvědomit, že jde o závažnou situaci.“

„To říkáte vy mně? Budu to já, kdo se dostane do vážné situace, když se něco zvrtně. Vy, pánové, můžete přijít o práci. Já ztratím všechno od krku nahoru. Vyzvednu Rosse. Slíbil jsem mu to a nikdo mne nezastaví. Jestli vláda má zájem udělat opatření proti propagandě v Kratsenu, mohu se o to pokusit.“

Důstojník britského letectva se rozhlédl. „Beru zodpovědnost za své oddělení,“ řekl tiše.

Major Charles dodal: „Stojím za vámi. Pusťte se do toho!“

Zástupce ministerstva zahraničí pokrčil rameny. „Nemohu dát k tomu svolení, ale mohu přivřít oko.“

Důstojník letectva se obrátil k Bigglesovi. „Tady máte odpověď. Začněte s přípravami. Udělám, co je v mých silách, abyste měl všechno, co budete potřebovat.“

„Nemáte námitky proti tomu, abych si vzal s sebou Gimleta Kinga?“

„Absolutně žádné. Ale raději o tom mlčte. Dejte mi zprávu, než odletíte.“

„To rád udělám,“ slíbil Biggles a opustil místnost.

Vrátil se do svého úřadu, kde už ostatní čekali na výsledek konference. „Jedeme,“ řekl. „Zrzku, spoj mne telefonicky s Gimletem Kingem. Jestli nebude doma, najdeš ho asi v Ritzu.“

Algy doširoka otevřel oči. „Jede s námi?“

„Doufám.“

Bertie hvízdal. „Sláva, to se rysuje, že bude docela dobrá zábava.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

WUNG LING PROVÁDÍ PRŮZKUM

Zrzek ležel na břiše a civěl na mlhu, která se zvedala ze solné bažiny. Rozprostírala se před jeho očima tak daleko, jak jen mohl dohlédnout. Srpek měsíce visel nízko na nebi a měnil mlhu na polotransparentní film, který zamezoval možnost usuzovat vzdálenosti. Nic nebylo zřetelné. Jediné, co bylo vidět jasně, byly vršky trsů trávy. Napravo a nalevo byl vzhled krajiny víceméně stejný kromě několika míst, kde duny, lemující pobřeží žlutého moře Manchurie, splývaly s vlnami. Zezadu přicházelo jemné šplouchání vln, které končily na široké písčné pláži, jejíž strany se definitivně ztrácely v hlubokém stínu neznámých dalek.

Vedle Zrzka v podobné pozici ležela postava podobného vzhledu, s bradou na rukou, také upřeně hleděla na stejnou rozmazanou krajinu. Byl to „Mládě“ Peters, mladší člen slavné válečné jednotky, známé jako Kingova Kořata.

Dlouho nikdo nepromluvil. Kromě omílání mořského pobřeží jediným zvukem, který rušil tajemné ticho, bylo občasné melancholické volání mořského ptáka.

Zrzek pohlédl na hodinky. „Měl by tu už být,“ zašeptal.

„Doufám, že neztratil směr v té zatracené mlze,“ odpověděl Peters.

„To se snadno stane.“

„Má kompas.“

„Měl by být v pořádku.“

Zrzek mírně změnil polohu, aby si uvolnil nohy, do kterých se už dostávala křeč. Od země vycházel vlhký chlad. I když zůstával ostražitý, vrátil se v myšlenkách do událostí minulého měsíce.

První týden strávili přípravami na misi. Protože předpokládali, že bude dlouhá, vyžadovala zvlášť precisní plánování. V té době se Biggles spojil s kapitánem Gimletem Kingem, válečným odborníkem na delikátní operace na nepřátelském území. Manchurijské propozice pohotově přijal. Hned se spojil s „Měďákem“ Colsonem, „Zálesákem“ Troublayem a „Mládětem“ Petersem ze své bývalé jednotky. Uvítali toto pozvání, které určitě nabízelo větší dobrodružství než skýtal běžný civilní život.

Biggles správně odhadl Wung Linga. Mladý čínský lékař si vyslechl plán, který mu přiblížili a okamžitě všeho nechal, aby se chopil příležitosti postavit se na odpor režimu, který zničil nejen domov jeho předků, ale starobylou kulturu jeho rodné země.

Pro tuto operaci byl vybrán stroj Scorpion, létající člun, původně vojenské provedení Sunderlandu, navržené na dlouhé tratě a později modifikované na civilní transport. Nebyl dán do výroby, ale stal se na několik let modelem komunikační eskadry Královského letectva. A vlastně jím byl dosud. Nyní se náhodou stal letadlem, které bylo dáno k dispozici po vzájemné dohodě mezi ministerstvem letectva a leteckou policií. Vybaven čtyřmi motory „Hercules“ měl úpravu pro šestnáct pasažérů.

Čtrnáct dní strávili přípravami na cestu na Daleký východ, protože, jak naznačil Biggles, neměli naspěch. Nevěděl, jak dlouho bude trvat, než se Ross dostane na konečnou stanici do Kratsenu a nechtěl přijet příliš brzy. Bylo rozhodnuto, že použijí základnu v Jižní Koreji, protože byla k operačnímu cíli blíže než Japonsko. Kotviště bylo zařízeno na mezinárodním námořním letišti v Kung-chingu, kde bylo k dispozici také servisní vybavení. Byla tam údržbová jednotka z Královského letectva s velitelem letecké skupiny, který byl styčný důstojník americké jednotky Spojených národů.

Po příjezdu vedly Bigglesovy první kroky představit se a předat doporučující dopis vyslanci Královského letectva. Na otázku, zda něco potřebuje, odpověděl, že momentálně jen palivo a pár leteckých fotografií oblasti Kratsenu. Takové fotografie, tvrdil, byly podstatné pro práci, ke které se zavázal. Váhal, zda se má objevit v létajícím člunu nad cílovým prostorem. Kromě obav, že bude sestřelen nebo poškozen nepřátelskými stíhacími letouny se chtěl rozhodně vyhnout tomu, aby dal i nejmenší záminku k předpokladu, že vysílací stanice je sledována.

Ukázalo se, že nemají k dispozici žádné fotky žádané oblasti. Velitel letecké skupiny však slíbil, že se o to postará. Bylo zřejmé, že neztrácel čas, když za čtyřiaadvacet hodin předal Bigglesovi sedm obrázků, braných jak vertikálně, tak pod kosým úhlem. Na jeho žádost je zhotovila americká průzkumná jednotka.

S fotkami na stole v kabině Scorpionu plánovali další krok. Fotografové prokázali, že fotky jsou znamenité bohatstvím detailu. Ale ty podstatné faktory zůstávají stále velkou neznámou. Pylony, alespoň tři z nich, byly jasně vidět podle stínů, které vrhaly; ale mezi několika budovami, znázorněnými na obrázku, nebylo možné určit, ve které jsou vězni. Biggles totiž nepochyboval o tom, že se s nimi jako vězni zacházelo. Před zásahem bylo nutné získat další podrobné informace. S tím počítali a určili za to zodpovědným Wung Linga.

Byl teď povolán, aby se ujal úkolu, pro který byl, z důvodu své národnosti nejzpůsobilější. Zrzek byl zvědav, jak se Číňan vyrovná s tvrdou realitou, ale nemusel si dělat starosti. Wung Ling, jako většina jeho krajanů, neprojevoval otevřeně své city, ale bylo zjevné, že ho nemálo uspokojovalo, že má příležitost zaútočit na lidi, kteří ho připravili o veškeré jmění.

Biggles objasnil, že existují dva způsoby, jak Wung Linga „vysadit“. Může být dopraven letadlem na pobřeží, asi

čtyři míle od vlastního cíle, krytý tmou nebo může být shozen padákem. Wung Ling si vybral padák. Vždy si prý přál zažít ten pocit.

To vyhovovalo Bigglesovi, protože seskok se mohl uskutečnit z malého stroje, a tak nemuseli vystavovat létající člun cestě do nebezpečí. Jeden let však budou muset vykonat před konečným zaútočením, a to když budou vyzvedávat Wunga, jak mu teď říkali. V žádném případě nelze pozemním letadlem přistát ve tmě, protože na fotkách to jsou většinou močálovitá a rýžová pole – a ta by převrhla letadlo na nos.

Bylo rozhodnuto, že Wung dostane tři dny, aby získal žádané informace. Létající člun bude připravený na místě, které vyberou podle fotografie, v půlnoci, třetí noc poté, kdy ho spustí padákem. Doufali, že bude mít dostatek času k získání podrobností, které potřebovali.

Každý zlomek informace, který může zjistit, bude užitečný. Nejdůležitější bude umístění ubikace vězňů, počet mužů, kteří je obývají, jejich běžná denní praxe, počet a národnost hlídek. Také počet jednotek v rajónu.

Wung slíbil, že tato fakta zjistí a domluvili se, že seskok uskuteční tuto noc, protože bylo vhodné počasí a nic by čekáním nezískali. Šli pak s Bigglosem na pobřeží, aby požádali korejské uprchlíky o vhodné oblečení. Za městem jich byly plné tábory. Biggles šel za styčným důstojníkem Královského letectva, aby si vypůjčil malé letadlo, vhodné pro úkolový let.

Let uskutečnili podle plánu. Biggles řídil letadlo klouzavým letem ve velké výšce. Na pobřeží dal pokyn Wungovi, aby vyskočil. Svítil jen měsíc a skupinka světél, určující polohu rádiové stanice. Wunga ještě zahlédl jako rychle mizící černou tečku hluboko pod ním. Biggles pokračoval v cestě vysoko nad hladinou moře a na základnu se vrátil v pořádku.

Tři dny vypršely a dalším bodem programu bylo vyzvednout Wunga. Biggles s Algym jako rezervním pilotem letěli ve Scorpionu. Spustili na vodu malý záchranný člun a Bertie měl u něj zůstat v pohotovosti. Zrzek s Petersem, který mu dělal společnost, pokračovali k dunám vyhlížet Wunga, kdyby se mu nepodařilo přistát přesně v místě, kde čekal člun. Také byli připraveni pomoci v případě, že by byl pod tlakem, což bylo nepravděpodobné, ale možné. Zrzek s Petersem čekali a vyhlíželi Wunga s očima na stopkách. Uběhlo patnáct minut po hodině, určené pro setkání. Zrzek už byl zneklidněn, když se náhle objevila v mlze postava jako duch. Bez hlesu pozoroval pomalu se blížící postavu, až ji bylo možné rozpoznat. Tichému zapísknutí – signálu, předem domluvenému – se dostalo odpovědi a unavený Wung dorazil.

„Promiňte, prosím, že jdu pozdě,“ omlouval se Wung.

„Nemohl jsem v tom blátě jít tak rychle, jak jsem předpokládal a navíc nebylo jednoduché udržet v mlze směr.“

„Jste v pořádku?“ zeptal se Zrzek. „Ano.“

„Dobrá práce,“ gratuloval Zrzek. „Pojďte, dáme se na cestu, určitě máte hlad.“

„Víc než cokoli teď potřebuji teplou sprchu, abych se zbavil toho hnusného bahna,“ řekl Wung.

Vydali se přes pláž k Bertiemu, který seděl skrčený u člunu.

„Pojďte, chlapci, začíná se ochlazovat,“ postěžoval si. „Jak vypadá náš přítel Wung?“

„Velmi špinavý,“ odpověděl Číňan.

„To je tak, když se zapletete s partou rošťáků,“ řekl Bertie vesele. „Nasedněte si.“

Usadili se, rychle pádlovali až k letadlu, tam zakotvili, člun vypustili a vystoupili na palubu. Motor zahučel a letadlo vystartovalo nad otevřené moře. Pak Scorpion zvedl

příd' k hvězdnaté obloze a nabral jihozápadní kurs k základně.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

WUNG PODÁVÁ ZPRÁVU

Za šest hodin už bylo letadlo v bezpečí a všichni se shromáždili kolem Wunga, aby si vyslechli, co jim chce povědět. Vykoupaný, odpočaný, nasnídaný a ve vlastním oblečení nevypadal, že by svým pozoruhodným činem utrpěl příkoří.

„Tak vyprávějte,“ vybídl ho Biggles a upravil fotky na stole, aby Wung mohl dokreslovat svá zjištění.

„Nejdříve,“ začal Wung, „vám chci sdělit, že Ross tam je.“

„Jak to víte?“ zeptal se Biggles.

„Hovořil jsem s ním.“

„Vy jste s ním hovořil?“

„Ano.“

„Jak jste ho poznal?“

„Pracoval jsem v táboře a uslyšel jsem jednoho muže, jak volá Rosse. Podařilo se mi přejít k němu a sdělil jsem mu, aby byl připraven, protože přátelé jsou na blízku. Měli jste vidět jeho obličej!“ Wung se usmíval. „Nedovedl si představit, že jsem to byl já, špinavý čínský kuli, kdo promluvil anglicky a začal se ohlížet kolem, odkud ten hlas přichází. Potřeboval by nějaké tonikum, vypadal tak osaměle a nešťastně.“

„Nepromluvil k vám?“

„Ne, já jsem pokračoval v chůzi.“

„Jak se vám jevil tábor?“

„Jsou to ubikace vězňů, obehnané ostnatým drátem.“

„Jak jste se tam dostal?“

„Pracoval jsem – vyprazdňoval jsem popelnice a podobně. Celou tu dobu jsem pracoval. Nechci tvrdit, že se mi to líbilo, ale dobře to sloužilo účelu.“

„Namířil jsem si to do tábora hned po setmění. Bez nějakého pokusu o utajování jsem sebejistě vkročil a věřil jsem, že nepadne podezření, že bych byl někým jiným, než za co jsem se vydával. Pohybovalo se jich tam mnoho, mně podobných, nuzných, chudých obyvatel vesnice – sotva by se ta hrstka chatrčí dala nazvat městem. Nechali ty ubohé lidi nastoupit do pracovních skupin. Muselo jich být na dvě stovky. Odporně vypadající Korejec, asi ze severu, mi nařídil, abych se zařadil, a tak jsem se připojil k nejbližší skupině. Nikdo si mne ani v nejmenším nevšiml. Dali nám bídnou porci rýže, která nás měla udržet při životě a pak jsme šli pracovat.“

„Jaké práce všichni ti lidé vykonávají?“

„Toho je mnoho. Docela jistě se tábor zvětšuje, z jakého důvodu, to jsem nezjistil. Budují železnici. Už ji dokončují. Vede směrem k hlavní transsibiřské magistrále na sever. Vylepšují přistávací plochu, veškerá doprava je letecká, protože tam neexistuje cesta, hodna svého jména. Mají už provizorní hangáry. Stojí tam letadla, ale neřeknu vám jaká. Mají i zásobu paliva. První vlak, který přijel za dobu, kdy jsem tam pracoval, přivezl cisternu benzínu a také topný olej pro stroje, vyrábějící elektřinu. Jsou tam také sklady munice venku pod nepromokavou plachtovinou.“

„Dověděl jste se, k čemu mají sloužit?“

„Ne. Každá skupina pracovala pod vedením předáka. Snažil jsem se vždycky připojit k jiné skupině. Jednou z povinností bylo drhnout baráky a vynášet smetí. Nevím přesně, kolik mužů v táboře žije, protože neustále odcházejí a přicházejí. Právě jich tam není více než dvanáct. Usuzoval jsem jejich národnost podle jazyků, kterým hovořili. Slyšel jsem pět Britů, čtyři Američany, dva Francouze a ještě jednoho. Bylo jich tam jednu chvíli více, ale pak někteří šli dál. Řeknu vám hned kam a proč. Ale nejdříve se chci zabývat táborem, protože ten vás zajímá nejvíce.“ Wung si přitáhl k sobě fotografii a položil na jedno místo prst.

„To je tábor,“ pokračoval. „Už jsem se zmínil, plot z ostnatého drátu vede kolem celého tábora. Pět natažených drátů nad sebou má snad zamezit vězňům útěk. Je tam pak další plot, rovněž z ostnatých drátů, ale vyšší. Uvnitř jsou tři dřevěné baráky, dva velké a jeden malý. Jeden slouží jako jídelna a rekreace, další jako ubikace, třetí je umývárna.“

„Řekněte nám všechno o ubikaci,“ vyzval Biggles Wunga. „Zaútočíme samozřejmě v noci a tam najdeme vězně.“

„Je to jedna velká místnost s lůžky kolem stěn,“ vysvětloval Wung. „Konec místnosti je oddělen a tvoří malý pokojík pro velitele. Momentálně je jim neobyčejně nepříjemný člověk. Je mi líto, ale musím říct, že je Angličan, alespoň mluví anglicky. Vězni ho oslovují seržante. Je to nepohledný člověk špatné povahy. Zdálo se mi, že mu činí potěšení znepříjemňovat vězňům život a hrubě po nich křičel. Mimochodem ten člověk má klíče k baráku, i když dveře jsou zřídka kdy zamčené. Visí na hřebíku v jeho pokojíku. Práce končí se západem slunce, když se vězni po jídle vrací na ubikaci. Do tábora je jen jeden vchod. Jsou to vrata se strážní budkou. Službu má vždycky čínský voják. Mění se co čtyři hodiny.“

„Zjistil jste ve které hodiny?“ zeptal se Biggles.

„Ano. Výměna stráže je o půlnoci. Další ve čtyři ráno. Je tam celkem asi padesát čínských vojáků. Je tam také ruský důstojník, ale nevím, co tam dělá.“

„Z toho, co říkáte, nejsou nijak zvlášť hlídání,“ poznamenal Biggles.

„Ne, nejsou. Z laxního přístupu jsem nabyl dojmu, že nikdo v táboře neočekává nijaké potíže. Pro vězně by bylo velmi snadné dostat se z tábora. Stačí jen prostříhnout ostnatý drát, ale pak by se stejně daleko nedostali. Kam by šli? Země kolem dokola je absolutně rovná, jsou to samá blátivá a rýžová pole. Táhnou se na míle daleko a jsou efektnější, než železné mříže. Z tábora je výborná

dohlednost. Kdyby někdo utekl během dne, snadno jej uvidí. Kdyby se pokusil někdo vycestovat ve tmě, uvízl by v bažině. Také by mohl chodit dokola, protože je v noci obvykle mlha. A jak jsem řekl, nakonec, kam by šel?“

„Co dělají vojáci?“ zeptal se Biggles.

„Většinou kopají do míče, střídají se v hlídkách, ale všechno se děje velmi nahodile. Kromě lidí, o kterých jsem se zmínil, je tam hodně mužů, které jsem považoval za techniky a inženýry. Zodpovídají za rozhlasové vysílání a elektrárnu. Bydlí zvlášť.“ Wung znovu ukázal místo na fotografii. „Toto je elektrárna, dodává táboru proud. Není třeba vyprávět o vesnici Kratsen. Jak vidíte, je kousek vzdálena od tábora. Zaznačím na fotce účel každé budovy, abyste si je mohli prostudovat. Za tři dny jsem se tam vyznal i ve tmě.“

„Co je ta budova, která tu stojí tak osamoceně?“ ukazoval Biggles na místo na fotografii.

„To je bungalov vedoucího stanice. Viděl jsem ho jen jednou a ještě z dálky. Je asi Rus. Každopádně se mu říká velitel Kubenov. Je obyčejně v podnapilém stavu.“

„Má tábor telefon?“

„Ano.“

„Chtěl jste nám něco říct o vězních, kteří odešli z tábora,“ připomněl Biggles.

„Ano. Říká se, že to jsou ti, kteří sl získali důvěru komunistů. Odjíždějí do Koreje v uniformách Spojených národů a infiltrují se do jejich řad jako špióni a sabotéři. Jeden Severokorejec se mi tím chválil. Velitelství těchto zrádců je právě v jeho vesnici na pobřeží zvaném Fashtun na ruské hranici.“

„Budeme mít to jméno na paměti,“ řekl Biggles. „Ještě jste nám chtěl něco říct?“

„Nemohu sl teď už nic uvědomit. Nepochybně si ještě něco vybavím. Mohu vám říct jména většiny vojáků v táboře, kdybyste to potřebovali. Slyšel jsem, jak každou

chvíli volali někoho k vysílačce, kde byli nuceni číst. Tajně reptali. Ale odmítnutí znamená smrt.“

„Neslyšel jste jméno MacDonald?“ zeptal se Biggles.

Wung chvíli přemýšlel. „Ne, to jméno si nepamatuji.“

„Nevadí,“ řekl Biggles. „Odvedl jste kus práce. S informacemi, které jste, Wungu, poskytl, by operace neměla být obtížná. Osobně nevidím důvod, proč bychom se do toho neměli pustit okamžitě. Určujícím faktorem je počasí. Momentálně je jasno. Kdyby se počasí změnilo, mohli bychom tu týdny uvíznout a v táboře by mohlo dojít ke změnám. Navrhuji proto, abychom tam vpadli dnes, ať to máme za sebou. Máte něco proti tomu?“

Odpověděl jenom Wung. „Máte pravdu, než jsem odcházel, měl jsem pocit, že se uvažuje o změnách.“

„Dobře, máme dva úkoly,“ shrnul Biggles. „První je zachránit Rosse a další britské vojáky, kteří se už nasytili komunismu. Jestli budou chtít odjet všichni – s tím si poradíme, až k situaci dojde. Druhá část operace je umlčet továrnu na propagandu. Rozdělíme se na dvě části a oba úkoly splníme současně. Jedni vykonají práce záchranné, druzí demoliční. Potřebné vybavení i dostatečný počet pomocníků máme. Já povedu záchrannou četku. Kapitán King povede tu demoliční. Vypracujeme ještě časový postup. Někdo z nás osmi bude muset zůstat u letadla. Jiný u člunu, kdyby došlo ke střetu. Šest nás tedy zůstává pro vlastní vpád.“

„Mne nechcete s sebou?“ zeptal se Wung zklamaně.

„Vy jste už odvedl svou práci,“ řekl Biggles. „Zúčastnil byste se rád?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Když znáte tak dobře terén, budete užitečný průvodce. Algy jako zástupce velitele bude mít na starost letadlo.“

„Když budu zástupcem velitele, vyřadíš mne z veškeré legrace,“ protestoval Algy.

„Jsem si toho vědom.“ připustil Biggles. „V případě vojenské operace musí velitel nebo zástupce velitele zůstat v rezervě. Ross je moje osobní záležitost, a proto mám v úmyslu jít sám. To znamená, že převezmeš velení po dobu mé nepřítomnosti.“

„Dobře,“ souhlasil Algy.

„Člen demoliční party bude muset zůstat u člunu. Sedm se nás vydá na cestu. Wung se v prostředí vyzná, a proto bude udržovat spojení mezi oběma skupinami. Pokusím se načasovat přílet na pobřeží na půlnoc. Jestliže hodinu nebo více budeme potřebovat k chůzi, budeme v táboře v půl druhé. Hodina by nám měla stačit na operaci. U letadla bychom mohli být ve čtyři. Ale časový sled vypracuji spolu s Gimletem. Bude vědět, jak dlouho máme počítat na přípravu „ohňostroje“. Dejme si teď něco k jídlu a pak se připravíme.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

PŘEPADENÍ TÁBORA

Krátce po půlnoci, za měsíčního světla, Scorpión kartáčoval kýlovou plochou nevlídné vody Žlutého moře v blízkosti rovného pobřeží Manchurie. Kotva našla dno v hloubce deset metrů a letadlo se jemně zhouplo na vlně.

Bez paniky a chvatu spustili člun na vodu a Gimletova skupina se se svým těžkým vybavením vzdálila. Během dvaceti minut se člun vrátil, aby dovezl další na pobřeží. Algy zůstal na palubě a společníka mu dělala jen termoska s čajem.

Na pláži se rozprostíralo ticho. Z duny se ještě rozhlédli, pak si rozdělili náklad a nechali se vést Wungem, který držel v ruce hranolový kompas. Petersovi k jeho zklamání byl přidělen úkol hlídat člun. Jeho starší kamarádi odnášeli baterie, kotouče drátů, třaskavin a další. Zůstal na místě vyzbrojen puškou.

Pochod, který teď následoval, byl únavnou nutností. Náklad se cestou pronesl, ale s tím počítali. Půda byla samá mokřina. Voda na zemi nestála, ale země byla měkká a zrádná pod pokrývkou kyprého rašelinového mechoví. Jediné, čemu se tam dařilo, byla tráva, která rostla v trsech s květy podobnými iriskám. Vzduch byl vlhký a syrový. Jaké by to bylo, kdyby nastala ledová zima, to si netroufl Zrzek ani představit. Vězni, přemítal, když se plahočili dál, by jistě potřebovali kožešinové čepice a těžké kabáty. Také by litovali, že byli tak hloupí a přijali tuto nehostinnou zdraví neprospívající oblast na zemském povrchu za svůj domov.

Na nedozírné rovině visela mlha různé intenzity. Většinou byla viditelnost na osmdesát metrů. Pak se všejevilo mlhavé a vágní. Nešlo se jim pohodlně, ale zlepšovalo

se to. Zkoumali svůj přístup. V intervalech slyšeli nad hlavami dlouhá hejna divokých hus.

Ještě si dvakrát krátce odpočali než Wung oznámil, že cíl není daleko. Stáli u ruiny chatrče, vybudované z drnů, které se teď drolily, kousek od vnějších drátů tábora. Wung chatrč použil při plnění prvního bojového úkolu. Upozorňoval na ni na fotografii a považoval to za užitečné místo, odkud by mohli vyrazit. Jeho návrh byl přijat.

Zchátralé obydlí se rýsovalo jako pouhá skvrna, tyčící se kousek nad úroveň země v jednotvárné krajině. Kousek dále v mlze se rýsovala dvě světla. Jedno přicházelo z bungalovu velitele; druhé z rádiové stanice, která byla v provozu ve dne i v noci. Všichni si odložili své břemeno a Wung upozorňoval na nejdůležitější budovy. Ve směru malého městečka byla tma a ticho.

Po krátkém odpočinku Gimlet navrhl, aby pokračovali. Při plánování podrobností mu bylo přiděleno nejvíc práce. Potřeboval dvacetiminutovou přípravu. Obě skupinky se měly shromáždit u chatrče v případě nesnází. Kdyby šlo vše hladce, pak po dokončení svých úkolů. Po vypálení výbušných náloží se okamžitě stáhnou zpět k pobřeží.

Měďák a Zálesák již klečeli a připravovali baterie. Pak odvíjeli drát a následovali Wunga. Za několik minut zmizeli ve tmě.

Biggles, Bertie a Zrzek dřepěli dvacet minut na zablácených cihlách. Pak se Biggles zvedl. „Je na čase,“ řekl tiše a šel k vnějšímu plotu tábora.

Mnoho diskutovali, aby získali co nejvíce Wungových zjištění. Pak bylo rozhodnuto, že půjde s Gimletem, který měl několik dalších cílů kromě rádiové stanice a pylonů. Měli v úmyslu zasadit ránu také na elektrárnu, naftu a polní sklad. Zálesák měl rozstříhat telefonní dráty. Doufali, že když zničí veškeré komunikační zařízení, nevejde ve známost jejich vpád, alespoň nějakou dobu – každopádně tak

dlouho, dokud se Scorpion nevrátí na svou základnu bez obav z útoku nepřátelského letadla.

Biggles měl jeden cíl, věžeňskou ubikaci, což se ve srovnání s Gimletovým úkolem jevilo jako snadná záležitost. Byl tu jen jeden háček. Neměl žádné krytí. U vrat měla stát jen jedna stráž, a to ne příliš ostražitá, a tak si slibovali, že by se dostal dovnitř bez potíží.

Musí se zbavit strážného, protože i jen jeden ozbrojený muž by mohl nadělat spoustu neplechů. Měďák, bývalý policista z Východního Londýna se nabídl, že si ho vezme na starost.

Všichni teď civěli na strážní budku, ale strážného neviděli, což znamenalo, že Měďák odvedl svou práci. Aby si mohli být jisti, Biggles to šel zkontrolovat. Vzal Zrzka s sebou.

Se zbraní v ruce Zrzek kráčet opatrně k budce zezadu. Strážný tam ležel už v bezvědomí, svázaný na hromádce. Na to Biggles ostrými štípacími kleštěmi během několika minut prostríhal širokou díru v plotě, kdyby museli naléhavě ustoupit.

Skupina se opatrně blížila tiše k druhému plotu – drátům kolem vězeňského tábora. To se podařilo v hlubokém tichu. Biggles opět prořezal dráty. Volné konce odtáhli stranou a cesta do tábora byla otevřená. Dva baráky se tyčily před očima. Blížší, to věděl od Wunga, byla ubikace. Biggles se vydal ke dveřím.

Nelze předpokládat, že když se operace dařila, že se obešla bez atmosféry rozrušení. Tma vždy znamená hrozbu. A ticho nad táborem bylo děsivé. Vědomí, že každý okamžik se může ozvat výkřik nebo střela, vytvářelo napětí. Tempo pulzu a srdce se v takových situacích zrychluje.

Zrzkovy oči lítaly a registrovaly pohyb každého listu. Najednou zasyčel varovné „Psst!“ V tom okamžiku leželi všichni na zemi už v blízkosti ubikace.

„Co je?“ ozval se Biggles.

„Někdo přichází.“

Leželi nehnutě, čekali a poslouchali zvuk kroků na trávě.

Zrzek si vydechl. Patřily Wungovi. Všichni se postavili. „Co se děje?“ zeptal se Biggles polohlasem.

„Zdá se, že u velitele se koná konference,“ hlásil Wung. „Nahlédl jsem oknem. Zaslechl jsem vaše jméno. Snad nepřipravili past.“

„Kdo tam je?“

„Velitel, pak čínský generál, zvaný Kwang-Sen. Také ruský důstojník, pilot, podle uniformy. Je tam také jeden Němec. Nehovoří ani rusky ani čínsky, má tlumočníka.“

„Viděl jste toho Němce, když jste tady byl?“

„Ne.“

„Co je to za muže?“

„Vysoký, oholený, dobře oblečený. Stojí a hovoří jako voják. Má brýle a neustále kouří cigaretu na dlouhé špičce.“

„To vypadá jako von Stalhein.“ poznamenal suše Biggles. „Nemohu říct, že mne to zvlášť překvapuje. Nakonec, je to jeho záležitost tak jako naše.“ Otočil se zpět k Wungovi. „Zaslechl jste o čem hovořili, kromě toho, že se zmínili o mně?“

„Pokud jsem rozuměl. Němec se pokoušel přesvědčit generála Kwang-Sena, že by tady mělo být více vojáků, protože se tu objevíte. Zdá se, že věděl, že jste opustil Londýn, a že britská zpravodajská služba už je obeznámena s existencí zdejší vysílací stanice.“

„Jak reagoval generál?“

„Nejevil zájem cokoliv podniknout. Nabyl jsem dojmu, že pil s Kubenovem, když se ostatní objevili.“

„Nic víc?“

„Ne. Nezdržoval jsem se dlouho, protože kapitán King na mne čekal.“

„Dobře. Vrat' se k němu. Vyřid'te mu, aby neztrácel čas, že je tady von Stalhein.“

Wung odešel a brzy se ztratil ve tmě.

Biggles se otočil k ostatním. „Kdyby se opravdu okamžitě rozhodl postavit další stráž, mohl by se Gimlet dostat do pěkné šlamastiky. Počkejte tady až se vrátím. Kdyby začala panika, pokuste se popadnout Rosse a utíkejte k chatrči. Tam se setkáme.“ Rychle se pak odebral směrem k bungalovu, který byl osvětlen paprskem světla z jednoho okna.

Jeden pohled stačil, aby zjistil, že jeho hypotéza byla správná. Von Stalhein chladně střízlivý a bez poskvrnky jako vždy, ačkoliv po dlouhé cestě, se domlouval se statným Číňanem, který se v uniformě ozdobené medailami rozvaloval v křesle se skleničkou v ruce. Muž v ruské uniformě, Kuběnov, seděl naproti.

Poblíž stál muž, podle mimiky a způsobu hovoru musel být tlumočník.

Von Stalhein řekl německy: „Pokud vám na této věci nezáleží, generále, tak mně ano. Proč si myslíte, že jsem podnikl takovou cestu? Kvůli sobě, připouštím, ale také kvůli vám. Ross je špión, nasazený britským zpravodajským agentem Bigglesworthem. Když se doví v Moskvě, že nastrčený špicl se vetřel do organizace, bude to zlé pro mne i pro vás, když s tím nic nepodniknete. Stresser, jeden z mých mužů v Evropě, učinil doznání. Byl podezřelý a nakonec byl přinucen mluvit. Přiznal, že v Praze prodal Bigglesworthovi informaci o místě určení Rosse, kterého sledovali z Anglie.“

„Ráno si Rosse předvoláme,“ argumentoval generál.

„Protože jsem unaven. Do rána se nic nestane.“

Biggles, očima přilepenýma na von Stalheina, ho skoro litoval. Stalo se osudem toho Němce, že jeho schopnosti byly v rozporu s laxním přístupem jeho nadřízených.

Další muž se vložil do konverzace. „Bude lepší počkat,“ řekl. „Ross teď bude vysílat. Je to důležitý přenos všem stanicím. On to samozřejmě neví. Řeklo se mu, že to je jen

zkouška hlasu, jinak by odmítl. Je to s ním těžké. Neměli bychom ho rozrušit před vysíláním.“

„Souhlasím,“ řekl generál a sahal po lahvi na blízském stolku.

„Snad by alespoň nebyl problém posílit stráž,“ protestoval von Stalhein.

Kwang-Sen zíval. „Dobře, pokud vás to uspokojí.“

„Proč mne nenecháte promluvit si s Rossem?“ dotazoval se von Stalhein. „Zná mne. Řekl bych mu, že to byl omyl, že byl tady poslán, že jsem přijel pro něj, abych ho vzal do Evropy. To by ho potěšilo a dověděl bych se pravdu. Pak byste si s ním mohli dělat, co chcete.“

„To by sice bylo dobré,“ připustil Kwang-Sen, „ale dnes večer už mne neobtěžujte. Jsem unavený a chci jít spát. Dáte si drink?“

Biggles už nečekal. Spěchal zpět k ostatním. „Přišli jsme na poslední chvíli. Je tam von Stalhein. Stresser všechno vysypal, takže von Stalhein tuší. Trvá na tom, aby posílili stráž. Generál je v lihu, nechce se obtěžovat. Co je horší, von Stalhein se snaží dostat k Rossovi. Cokoliv budou dělat ostatní, von Stalhein nepůjde spát. Nesmí nic podniknout, než tady skončíme. Vyzvedneme Rosse a vyrazíme.“

„Jak budeme postupovat?“ zeptal se Zrzek.

„Budu muset v ubikaci rozsvítit,“ řekl Biggles. „Když rozsvítím, ty, Bertie, přeběhneš na druhý konec místnosti a poradiš si se seržantem, kdyby chtěl dělat potíže a určitě bude chtít. Nestřílet, pokud to nebude naléhavě nutné.“

S pistolí v ruce se Biggles přibližoval ke dveřím. V tom okamžiku muž v pyžamu otevřel dveře zevnitř. Rozespálý udělal ještě dva kroky k umývárně, než zpozoroval, že tam není sám. Ten šok ho probudil.

„Co tu děláte? Kdo jste?“ ptal se anglicky s americkým přízvukem.

Biggles ukázal pistoli. „Jste Američan?“

„Jistěže jsem Američan.“

„Líbí se vám to tu nebo byste raději odjel domů?“

Muž jen civěl. „Jestli bych raději odjel domů?“ opakoval nevěřičně. „Už jsem nevěřil, že domov ještě uvidím. Patří mi to, když jsem blbec. Kdo jste vy?“

„Britští agenti. Přijeli jsme pro Rosse.“

„Ano, je uvnitř.“

„Pojedete s námi?“

„Jestli pojedu s vámi? Jen co na sebe něco hodím.“

Biggles vešel dovnitř. Byla tam tma. Bylo slyšet oddechování spících mužů. Okamžik trvalo, než našel vypínač. Rozsvítil.

Místnost vypadala přesně, jak ji popsal Wung. Nízké postele, asi dvanáct na každé straně podél stěn. Všechny nebyly obsazeny. Mnozí se probudili, zvedli na lokty, aby zjistili, co se děje.

Bertie běžel ke dveřím na druhém konci. Odtud se ozvalo: „Zhasněte!“

„Zhasněte si sám.“ vyzval ho Bertie.

Proud nadávek a výhružek zněl jako odpověď. Ve vteřině se otevřely dveře. Objevil se mžourající muž s rozčuchanými vlasy v pyžamu.

„Ani hnout,“ řekl Bertie.

Muž se otočil a zamžoural na hlaveň střelné zbraně. Ted' už byli všichni vzhůru. Někteří seděli, jiní už byli na nohou.

„Jen klid,“ nařídil Biggles. „Rossi?“

„Pane?“

„Obléct a briskně! Ostatní poslouchejte, kdo chce s námi domů, postavte se. Kdo chce zůstat, posad'te se. Nic nezkoušejte. Zbraň je nabitá.“

Velitel se dal do kroku, ale uviděl namířenou Bertieho pistoli. Zastavil se a zeptal, co to znamená.

„Zadržte, zadržte,“ přikázal Bertie. „Není třeba se vzrušovat. Stát! Pokud se nechcete rozloučit se životem.“

Muž civěl. Dostal se do situace, kterou vůbec nepředpokládal.

Biggles zvýšil hlas, jelikož se rozvinula debata. „Ne tak hlučně! Ti, kteří by přišli se mnou, by čekal doma soud. Jak je vám libo. Je mi jedno, jestli odjedete nebo zůstanete.“

Prakticky všichni se rychle oblékali. Jen dva se posadili na lůžko. Teprve později se Biggles dověděl proč. Spolu se seržantem byli žádáni ve svých zemích pro zločiny vážnější než dezerce. Seržant zavraždil v Berlíně děvče, když sloužil v okupační armádě.

První, který byl připraven, byl podle přízvuku Američan. Jeho postel byla na konci místnosti. Přistoupil k Bertiemu. „Díky. Obával jsem se, že jsem tu navždycky. Ukažte tu zbraň.“

Bertie s úsměvem udělal krok zpět. Muž bleskovou rychlostí skočil a vyrval Bertiemu zbraň z ruky.

„Dobrá práce,“ řekl seržant, ale hned změnil, když hlaveň pistole mířila na něho. „Co to má znamenat?“ koktal.

Američanovy oči dostaly divný lesk. „Ty víš, co to znamená,“ zaskřípal mezi zuby. „Pamatuješ si na mne? Jmenuji se Clutson, Joe Clutson z Arizony. Ty jsi nás sem dostrkal lživými intrikami, mne a mého bráchu. Pamatuješ si na Johnnyho? Ty jsi ho odkrágloval, že jo? Ty jsi ho praštil kladivem po hlavě, protože ti řekl, kdo jsi – špinavá, lživá, podlézavá krysa. Každý večer jsem se modlil, aby přišla tato šance. Ted' vím, že modlitby byly vyslyšeny.“

„Zastav!“ křičel Biggles z druhé strany místnosti.

„Počkej, Joe,“ žadonil rozechvělý seržant, když zvedal ruce.

„To určitě!“ prskal Clutson. „Ted' jsem na řadě já, i kdyby mne za to popravili. Tady máš, ty svině, za Johnnyho. Ty –“

Další slova zanikla v proudu vystřelených kulek do seržantovy hrudi.

Seržant, s výrazem hrůzy a ohromení v obličeji, vrávoral zády ke zdi. Jeho tělo bezvládně klesalo k zemi.

V šokujícím tichu, které následovalo, Clutson podal pistoli zpět Bertiemu. „Díky, kamaráde,“ řekl jednoduše.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VON STALHEIN SE ZLOBÍ

Ticho přerušil Biggles skřípavým hlasem. „Blázne! Dostal jste nás všechny do nesnází.“

„Zničil jsem krysu, která zabila mého bratra a o nic víc mi nejde,“ řekl Clutson lhostejně. Byl spokojen a bez výčitek. Zapálil si cigaretu.

Zrzek s ním jistým způsobem sympatizoval, jen byl zděšený, jakou cenu každý z nich zaplatí za tuto pomstu.

„Vezmi klíč od ubikace,“ nařídil Biggles Bertiemu. „Je v pokojíčku.“

Bertie vtrhl dovnitř. „Mám,“ volal. Biggles zhasl světlo a doufal, že tak zpozdí nevyhnutelné vyšetřování. Výstřely musely být slyšet po celém táboru, ale stopy nemusí vést okamžitě do ubikace. Kdyby nechal světlo svítit, bylo by to jasné – alespoň bystrému von Stalheinovi.

„Všichni ven,“ nařídil Biggles. „Ross a všichni, kdo jdou s námi, se musí dooblékat po cestě. Během pěti minut tu bude žhavá půda. Bertie, dej mi ten klíč. Díky. Proved' všechny dírou v plotu k chatrči. Zrzku, ty běž s nimi a postarej se o Rosse, kdyby k něčemu došlo.“

„A co ty?“

„Pokusím se odvést pozornost. Když se dá tábor do pohybu, co bude s Gimletem?“

Bertie velel skupince, „Tudy, chlapci! A tiše!“ Poklusem se dali jeden za druhým a v rukou svírali svých několik drobností.

Když byli z dohledu, Biggles věnoval pozornost opět táboru. Střely vyprovokovaly vzruch, jak se obával. Na několika místech v táboře se rozsvítilo a paprsky osvětlily spěchající postavy. Jednou z nich byl podle očekávání von Stalhein.

Biggles s pistolí v ruce se postavil za roh a tlačil se tiše na dřevěnou stěnu ubikace. Přicházející tedy neviděl, ale slyšel. Utíkali samozřejmě přímo do baráku. Rozsvítili a okamžik byl klid. Pak museli zpozorovat seržanta, ležícího na zemi, protože kroky se zrychlily směrem na druhý konec baráku. Biggles byl přesvědčen, že vyhlásí všeobecný poplach.

Popošel ke dveřím a nakukoval dovnitř. Viděl, co očekával. Tři muži zírali na seržanta a dva vězni, kteří neodešli s ostatními, jim vyprávěli, co se stalo.

Biggles se natáhl ke dveřím, zavřel je a zamkl. Chtěl odejít, aniž by byl odhalen. Ovšem von Stalheinovi se ho ostrým zrakem podařilo zahlédnout.

„Bigglesworth!“ byl slyšet hlas von Stalheina.

„Dobré ráno vám přeji,“ odpověděl Biggles.

Výstřely revolveru se s třeskotem prodíraly dveřmi, až třísky lítaly, a to v místech, kde von Stalhein předpokládal, že Biggles bude stát.

„Nezbedné!“ peskoval Biggles.

„To si budu pamatovat,“ hrozil von Stalhein.

„Jestli vám bude šéf spílat, klidně mu řekněte, že to je jeho chyba, že dává do vedení tábora opilce,“ řekl Biggles. „Potvrdím to. Znáte mou adresu? Na dveřích vám nechám suvenýr.“

Sundal si puntíkovanou kravatu, kterou stále nosil, pověsil ji na kliku dveří a odešel směrem k chatrči.

Mezitím von Stalhein a jeho společníci zjistili, že jsou zamčeni. Bylo slyšet bouchání do dveří a křik.

Pak byly slyšet výstřely, asi se snažili odstřelit zámek ve dveřích. Bertie a jeho skupinka už byli natěsnáni v chatrči. Gimlet ještě nepřišel. Biggles čekal a vyhlížel ve směru, odkud měl přijít.

Wung přišel první. Hlásil, že ostatní už jdou. Zpozdili se, protože teď byl celý tábor v pohybu.

„Dobrá,“ ocenil Biggles, „můžete se vydat k pobřeží. Bertie a Zrzek tu se mnou zůstanou pro případ, že by měl Gimlet těžkosti a potřeboval by pomoc.“

Muži odešli za Wungem a za několik minut se dostavil Gimlet se svými společníky.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Ano,“ odpověděl Gimlet. „Jednu chvíli jsem měl obavy, ale dokázali jsme to. Máte Rosse?“

„Je na cestě k lodi, s ostatními.“

„Co to bylo za střelbu? Způsobila rozruch!“

„Nemohl jsem tomu zabránit. Bláznivý vězeň zastřelil seržanta, protože prý zabil jeho bratra.“

„To bylo neuvážené.“

„Když člověk ztratí hlavu, dělá hlouposti.“

„Nebudu vás zdržovat,“ řekl Gimlet a obezřetně sledoval Měďáka a Zálesáka, jak zapojují baterie.

„Mimochodem, Gimlete, chtěl jsem se zeptat, máte ještě tu všivou starou šedou klisnu, které jste říkal Racku?“

„Samozřejmě, že ji mám. A jak umí skákat!“

„Nechcete ji prodat?“

„Nikdy. Chci s ní vyhrát příští rok Grand National!“

„Jezdíte sám?“

„Jistě.“

„Může to hravě dokázat. Je bystrá, ta dáma. Pamatuji si, jak jsme byli spolu na lovu.“

„Co jsem ti říkal. Zálesáku?“ ozval se Měďák.

„Neříkal jsem, že dnes pojedeme na hon, když se ti dva setkají?“

„Jó, říkal jsi to,“ odpověděl Zálesák.

„Nekecejte tolik,“ vyzval je Gimlet. „Dívejte se pořádně na to, co děláte.“

„Jsme připraveni, pane,“ informoval Měďák a rovnal si záda.

„Hotovo. Můžete to odpálit.“

Měďák vzal zapalovací plunžr na obou rukou a zrealizoval žádané. Zrzek byl připraven na hodně hluku, ale s něčím takovým nepočítal. Země bouchala do tuctu míst najednou. Plameny ohně šlehaly k nebi a vyhazovaly předměty, které se ani nedaly identifikovat. V dunění explozí došlo k pádu pylonů, což způsobilo přehlídku modrého jiskření, když se trhala elektrická spojení. Střelivo neustále praskalo u vojenského skladu. Černý kouř se zvedal nad rudou zlověstnou září.

„Slušná podívaná, kamaráde,“ říkal Bertie.

„Zdá se, že jsme přece jen nakonec zasáhli palivo,“ prohlásil zamyšlený Gimlet. Otočil se k Bigglesovi. „Nebyl jsem si jist, když jsem dostal váš vzkaz, zda se vše povede. Musel jsem práci dokončit chvatně.“

„Jestli to mohu posoudit, pak jste odvedl dobrou práci,“ vyjádřil se Biggles pochvalně.

„Snad jsme trochu ten starý mikrofon zmáčkli,“ řekl vesele Bertie.

„Ano. Věřím, že dva nebo tři dny nebudou vysílat,“ souhlasil Gimlet.

„Dejme se na cestu,“ navrhoval Biggles. „Nemusíme si dělat starosti. Všichni budou zaneprázdněni hašením ohně. V té panice nebude nikdo nic organizovat.“

„Chudák Erich,“ řekl smutně Bertie. „Dostane kopanec. Ale asi mu patří.“

„Je to jeho vina,“ řekl Biggles. „Hraje s nevhodnou partou. Snad se mu nic zlého nestane. Bude nám scházet. Kdo nám bude šlapat na paty?“

Dali se na cestu rychlým tempem, takže dohnali Wunga ještě než došli k pobřeží. Nikdo je nesledoval. To se hodilo, protože člun musel několikrát tam a zpět, než dopravil všechny na palubu. Byla to stejně otázka času. Jakmile uskutečnili poslední plavbu, vyfoukli člun a Scorpion, plně zatížen s Algym u řídicí páky vzlétl a nabral kurs k základně.

Biggles našel Rosse a gratuloval mu k jeho vynikajícímu výkonu. „Mimochodem,“ otáčel se, „který z chlapců je váš přítel MacDonald?“

„Není tady, pane,“ odpověděl Ross.

Biggles byl zklamaný. „Proč ne?“

„Byl před několika dny zastřelen, když se pokusil o útěk,“ řekl Ross chvějícím se hlasem. „Vinil se, že mne sem zatáhl.“

„To je mi líto,“ utěšoval ho Biggles. „To se stává, když se někdo rozhodne pro příliš velké sousto.“

Motor letadla hučel pod hvězdami a vlétal do nového dne.

To je konec historky, co se týká Bigglese a jeho kamarádů. Scorpion přiletěl bez potíží na základnu. Když si Biggles den odpočinul, odletěl domů. Vzal s sebou Rosse. Ostatní dezertéři byli předáni vojenským úřadům k disciplinárnímu řízení.

Gardistu Rossovi byla udělena medaile za statečnost k údivu jeho kamarádů, kteří předpokládali, že odešel bez propustky.